

COLECTIA SFINX

3

serie nouă

COLECȚIA SFINX COLECTIA SFINX COLECTIA

CORNEL SCAFEȘ

Partida de „puzzle"

Cornel Scafeș
Partida de „puzzle"

1

Încăperile în care am „cartierul general", anticamera și biroul, arată neschimbate, așa cum le-am lăsat cu trei zile în urmă. Pe cei câțiva metri pătrați ai biroului, unde îmi primesc clienții, se înghesuie o masă, o măsuță, două scaune și o casă de bani din oțel. O mochetă ieftină, destul de nouă unsă, lasă impresia de bunăstare. Deci, nicio noutate. Nici nu mă aștept să arate altfel, deoarece, în afară de mine, nimeni nu mai are cheia de la ușa pe care stă scris cu litere de-o șchioapă „Zătrescu et Co. Detectivi". Chestia cu compania este de ochii lumii, dar îmi place să cred că asta creează impresie.

În aer plutește un iz de tutun stătut, îmbibat în zid, în mobile, în mocheta verde prăfuită. Deschid fereastra larg, dau drumul la ventilator, apoi mă reîntorc în anticameră să iau ziarele și corespondența vârâte pe sub ușă de poștaș în absența mea.

Mă așez la masă. După ce scutur în coș scrumiera plină cu mucuri de țigări, aranjez lucrurile. Rup în bucățele mici hârtiile mâzgălite și le arunc după chiștoace.

Aceleași gesturi dintotdeauna, pe care le fac după

încheierea unui caz mai complicat. Ultimul, cel al unui tânăr boxer profesionist îndopat cu droguri casă reziste mai mult, mi-a lăsat un gust amar. Ancheta a răscolit murdăria dintr-un club din acelea cu firma cât casa, pompat cu bani de consiliul patronal de la „Domeniile Reșița". Interesele erau mari, cât porțile de la Banca Națională. În club se investiseră bani cu nemiluita, iar acum era timpul să se încaseze dividendele, indiferent de mijloacele folosite. Scandalul a izbucnit când nu se aștepta nimeni, dar cei care țineau ițele în mână erau atât de tari, încât antrenorul a preferat să tacă mâlc și să se hrănească câțiva ani pe banii statului decât să-și amintească vreun nume. Știa că în momentul când va ieși din nou la soare va fi răsplătit generos de cei apărați cu atâta îndărătnicie.

Pe fereastră pătrunde estompat zgomotul bulevardului. De la înălțimea celor cinci etaje claxoanele automobilelor par mai puțin supărătoare, atenuate parcă de respirația surdă a orașului.

Deocamdată nu am nimic de făcut, iar asta nu-mi dă o stare prea bună. Mă uit lung la cele câteva ziare și plicuri luate mai înainte din anticameră. Încerc să ghicesc care din ele ar putea să-mi ofere o sumă de bani pentru o vacanță departe de orașul sufocat de căldură. Ca întotdeauna în lunile de vară, când majoritatea lumii bune evadează spre locurile mai răcoroase, clientela se

împuținează îngrijorător. Clientela cu bani, nu aceea alcătuită din nefericiții rămași în București să-și câștige existența mizeră, fiindcă acolo unde sunt bani sunt și fapte de ascuns.

Telefonul începe să sune în clipa în care întind mâna spre unul din plicuri.

— Da?! spun cu jumătate de gură.

— Salut, bătrâne! Dormeai în post?! se aude de la celălalt capăt al firului o voce jovială, ca într-o reclamă pentru aspirina „Jawohl”.

— Noroc! Ce-ai vrea să fac pe vremea asta? Căldură cât în trei deșerturi la un loc, bani puțini, mai vrei altceva?

Celălalt îmi răspunde batjocoritor:

— Dacă te compătimesc, te simți mai bine?

— Da. Asta mă mai liniștește întrucâtva, intru în joc. Cum se face că ți-ai amintit de mine?

Bărbatul râde scurt, dar nu-mi răspunde la întrebare.

— Aș vrea să schimbăm două vorbe. Ai timp o oră?! îi spun că da, chiar mai mult.

— Atunci hai să ne vedem la „Capșa”, peste o jumătate de ceas. E mai aproape de redacție. Nu pot să lipsesc prea mult de aici, fiindcă trebuie să pregătesc ceva pentru ediția de seară. Tartorul cel bătrân poate să mă cheme în orice clipă să vadă cum stau. De acord?

Are dinamismul enervant al celor mânați permanent

de nevoia de a organiza viața altora.

— Perfect! Abia așteptam să fac o plimbare pe asfaltul încins.

Peste treizeci de minute, de cum intru în local, îl zăresc pe Dan Comăneanu așezat la una din mesele aflate lângă perete, în capătul celălalt al salonului. În apropierea lui, o oglindă uriașă reflectă imaginea restaurantului, cu pereții încărcați de stucaturi aurii. Ziaristul ridică mâna în semn de salut. În timp ce mă îndrept spre el, privesc în jurul meu. La mese, doar câțiva clienți.

După ce ne strângem mâinile, mă las cu un oftat pe banchetă. Sunt transpirat și asta îmi dă o stare de iritare. Îmi scot pălăria, o pun pe unul din scaunele libere, apoi îmi șterg îndelung tâmplele umede cu batista mototolită.

Dan Comăneanu face semn unui chelner îmbrăcat într-o hăinuță albă, care se apropie, aferat, de masa noastră. În timp ce comandă cafele și coniac, îl privesc pe ziarist de parcă nu l-am văzut de-un veac. Este un bărbat în jur de treizeci și cinci de ani, nu prea înalt, însă spătos ca un luptător. Ca și în alte ocazii, poartă un costum maro destul de uzat, veșnicul lui costum, dar asta nu pare să-l deranjeze.

Până ce chelnerul aduce comanda, ca să treacă timpul,

Comăneanu îmi plasează ultimele cancanuri colportate prin redacțiile jurnalelor de pe Sărindar.

Îl ascult distrat, nu cunosc personajele și nu mă interesează bârfa din mediul gazetăresc. Sunt preocupat de perechea nepotrivită ce tocmai a intrat pe ușa deschisă larg de un ușier cusut din belșug cu fireturi aurite. Un bunic, încă drept, împreună cu nepoata sa. Fac însă, mintal, corecția cuvenită: bunicii nu vin la „Capșa” împreună cu nepoatele lor. Un chelner îndatoritor îi conduce spre o masă dintr-un colț retras. Puțin mai târziu îmi dau seama că nu mă înșel, după șușotelile indignate a două bătrâne, pe pare, zărindu-le, septuagenarul crai le salută cu o ușoară stânjeneală pe chip. Tânăra nu pare să bage de seamă încurcătura companionului ei; își plimbă fascinată privirile pe brățara cu briliante prinsă pe încheietura fină a mâinii stângi. Și chiar dacă ar fi observat ceva, probabil nu i-ar fi păsat, fiindcă e clar că face parte din categoria fetelor care nu prea se uită cum câștigă banii.

Urmărindu-mi privirile, Dan Comăneanu se oprește din povestit și punctează sec:

— Cocotă de lux.

Nu-i răspund. Chelnerul tocmai ne pune în față paharele cu băutură și ceștile cu fiertura neagră, aburindă.

Îmi aprind o țigară. Dan Comăneanu mă imită. După

ce trage câteva fumuri, mă întreabă pironindu-și privirile iscoditoare asupra mea:

— Cu ce te ocupi acum?

— Cu nimic. Mă odihnesc până când cineva mă va angaja să-i caut câinele, pisica, sau colierul cu perle false amintire de familie.

Își trece palma prin părul sârmos, rostind ca pentru sine:

— Perfect.

— Crezi?! mă enervez eu.

Ziaristul râde mutește, apoi rostește împăciuitor:

— E în regulă că nu mai ai altceva de făcut. Vreau să te rog ceva.

— Rugămintea unui amic e ceea ce-mi lipsește acum... Despre ce-i vorba?

Dan Comăneanu mă privește cu un aer serios.

— Trebuie să dai de urma unui tip dispărut. Ce tise cere este discreție maximă! Asta-i condiția celui care plătește.

E bine dacă există cineva care plătește. Chiar foarte bine, îmi spun.

— De cât timp s-a făcut nevăzut?

Se încruntă, calculând rapid în minte.

— De vreo zece ore.

Deschid gura să-i spun ce cred despre propunerea lui, dar mă oprește cu un gest scurt.

— O clipă! Știu, nu-i plăcut să scormonești orașul pe căldura asta, dar dacă ai răbdare să mă asculți, o să-mi dai dreptate că lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Să cauți pe cineva volatilizat cu pici jumătate de zi în urmă pare o glumă, dar te asigur că nu e așa. Când e vorba de bani, patronul devine omul cel mai lipsit de umor din lume. Cu toate astea, vrea să te ocupi de caz.

Nu-i răspund imediat. Tăcerea se prelungește mai mult de un minut. În timpul ăsta ziaristul mă privește cu atenție, încercând să ghicească cu câteva secunde mai devreme decizia mea.

— Cât aș fi de strâmtorat, spun într-un târziu, nu-mi place să iau banii pentru fleacuri.

— Ce-ți pasă! Acceptă. Sterescu plătește. Vulpoi bătrân cum e, și-a dat seama și de riscuri, dar, chiar dacă este implicată poliția, avantajele materiale precumpănesc. Ar ieși niște articole senzaționale. Ia gândește-te cum ar suna titlurile! Câte ediții speciale ar trage! De aceea, patronul este dispus să plătească bine.

Tresar surprins neplăcut.

— Așa vasăzică, este și poliția implicată?

Ziaristului pare să nu-i convină subiectul. Pe fața lui surprind o grimasă de nemulțumire.

— Ei, oricum trebuia să te pun în temă, începe el pe un ton scăzut. Pe măsură ce vorbește intensitatea glasului scade, devenind aproape șoptit. Îți pomenisem

de discreție. Știi de ce?! Pentru că pe tip îl cheamă Caramzulea. Roger Caramzulea, murmură, încurcat.

Numele individului are o rezonanță familiară, nu-mi spune totuși mare lucru.

— Mi se pare cunoscut, dar în clipa asta nu-mi amintesc ce hram poartă.

— E ziarist. Coleg cu mine.

Văzând că nu reacționez, adaugă:

— Cel care a publicat articolul acela exploziv cu câteva luni în urmă. Prin ianuarie.

Îl privesc, așteptând să continue. Nu țin minte ce articol, deoarece a trecut destul timp de atunci.

— Să nu-mi spui că ai uitat scandalul Marinescu-Schurberg! exclamă el nerăbdător.

Nu, nu-l uitasem. Fusese un scandal monstru, exact genul de scandal dorit de opoziție. Izbucnise când printr-o indiscreție se aflase că proprietarii a cincisprezece tripouri din București și ai cazinoului din Carmen Sylva nu erau alții decât Gavrilă Marinescu, prefectul poliției Capitalei, și bunul său prieten Schurberg. Cum însă între ocupație și principala sursă de venit a prefectului era o incompatibilitate flagrantă, Roger Caramzulea își îndreptase tirul asupra acestuia. Ziaristul întorsese problema pe toate fețele într-un articol fulminant, aducând în plus dovezi că unii din subordonații șefului poliției, implicați în trafic de

influență și în dijmuirea bordelurilor și caselor clandestine de joc, cotizau la bunăstarea domnului Marinescu cu procente substanțiale din veniturile realizate. Ministrul de interne îi ceruse demisia, dar prefectul, petrecăreț, cartofor, paznicul vieții regelui și al amantei acestuia, sprijinit din umbră de Elena Lupescu și camarilă, refuzase categoric. Totuși, cineva trebuia să plătească pentru a se da satisfacție opoziției. Zis și făcut! Urmarea, o epidemie de concedieri și retrogradări în rândurile personalului prefecturii de poliție.

— Îl țin minte, confirm. Așa ceva nu se uită ușor.

— Ei bine, cred că Roger Caramzulea a intrat într-o încurcăturii. N-am nimic concret, doar câteva indicii, multă imaginație, dacă vrei, și o certitudine.

— O certitudine?

— Da, aceea că este, că era până la dispariția lui, urmărit. Se pare că este implicat într-o chestie urâtă.

Dan Comăneanu se încruntă. Ridică paharul și soarbe, strâmbându-se, ca și cum lichidul auriu a devenit dintr-o dată amar.

— Să vezi cum s-au petrecut lucrurile. Aseară am întârziat amândoi la redacție ca să rezolvăm câteva nimicuri legate de ediția ce urma să intre în rotativă. După ce am terminat, am plecat împreună. Cred că era zece și jumătate, unsprezece fără ceva. Am pornit-o

agale spre Universitate, pălăvrăgind despre treburile noastre. Mai mult eu vorbeam. Roger Caramzulea mi s-a părut cu gândurile la dracu-n praznic. Întorcea mereu capul și, judecând după cele câteva răspunsuri aiurea, mi-am dat seama că. Nu era deloc atent la conversație. Să-ți spun drept, mi-a făcut impresia că toată ziua nu prea fusese în apele lui.

Ziaristul a ridicat vocea fără să-și dea seama. Îi fac semn spre masa apropiată, unde cu câteva minute înainte s-au așezat doi bătrâni scorțoși ca niște bucăți de pergament.

— Ai remarcat dacă se ținea cineva după voi?

— Mă faci să râd! Ce să remarc? Abia se mai răcorise după căldura înnebunitoare de ieri și parcă tot Bucureștiul năvălise pe străzi să respire.

Jurnalistul vorbește în șoaptă, repezit, de parcă s-ar teme, că nu apucă să povestească tot ce știe.

— În afară de asta, eram în zona cinematografelor și lumea se înghesuia să intre la ultimele spectacole. Abia te mai puteai strecura prin mulțime. Nu-mi place să mă bag în sufletul oamenilor, dar în cele din urmă mi-am luat inima în dinți și l-am întrebat ce are.

— Și ce ți-a răspuns?

— A râs, nu prea vesel, și mi-a spus că de la o vreme au început să-l lase nervii. De câteva zile i se pare că este urmărit. L-am liniștit spunându-i că nu-și pierde nimeni

vremea cu un ziarist. „Nu și în cazul în care ziaristul știe prea multe!” mi-a răspuns.

Prietenul meu face o pauză, lăsând impresia că este preocupat să vadă dacă paharul pe care îl ține în mână nu are cumva vreo pată pe marginile lui.

— Mărturisesc că nu l-am prea luat în serios, reia el. E genul căruia îi place să-și dea importanță în orice ocazie, chiar și când își îmbracă pijamaua. Pe urmă, a devenit dintr-o dată foarte grăbit. Și-a amintit brusc că are o întâlnire. N-a mai scos un cuvânt. Peste puțin timp ne-am despărțit!

— Ți-a spus cu cine se întâlnește?

Dan Comăneanu își duce mâna la gură, se scarpină îndelung în mustața deasă.

— Nu era nevoie. Știu că o combinație de dată recentă îi răpește aproape tot timpul liber. O oarecare Manuela. Nu-l lasă din gheare o clipă.

— O cunoști?

— N-am avut prilejul. L-am auzit o dată sau de două ori vorbind cu ea la telefon, așa am aflat cum o cheamă, dar de văzut n-am văzut-o.

— Asta-i tot?

— Pe dracu’! De-abia de acum lucrurile încep să se complice. Fiindcă întâmplarea, mama ziariștilor, omule, deci întâmplarea a făcut să constat că individul nu o luase razna.

Dan Comăneanu se lasă pe speteaza moale a banchetei de culoare grena și, după ce își aprinde o nouă țigară, continuă:

— După ce ne-am strâns mâinile, asta se petrecea în fața Cercului Militar. Caramzulea a luat-o spre palat. Am rămas câteva clipe pe loc. Îmi era foame și mă gândeam să intru să mănânc. La intersecția cu Calea Victoriei m-am hotărât să intru la „Trocadero”, dar nu am găsit loc, așa că mi-am continuat preumblarea până am ieșit în Bulevardul Brătianu. M-am oprit să beau o bere și să mănânc la terasa „Onești”. O știi, nu?

— Da, cea de peste drum de blocul Wilson.

Exact! Dar acum să vezi trăsnaie! În timp ce pierdeam timpul așteptând să-mi aducă băutura am zărit ceva în neregulă. Ghicești ce?

Recunosc că povestea m-a prins. Șoptesc:

— Nu, nu ghicesc. Povestește mai repede și lasă șaradele pe mai târziu.

Jurnalistul ridică din umeri, nu-i pasă de izbucnirea mea, și vorbește fără să se grăbească:

— La câteva zeci de metri de bloc, spre Fundațiile Regale, lângă trotuar, era oprită o mașină neagră.

— Sigur, o mașină neagră este o raritate în București, îl ironizez.

— Stai, bătrâne! Puțină răbdare. În apropiere era un stâlp de iluminat, așa că am zărit înăuntrul ei umbrele a

doi indivizi. Știi ce m-a intrigat? Stăteau pironiți acolo, cu pălăriile pe cap, și fumau țigară de la țigară. Obicei tipic de agent secret de la prefectură. Pot să fac. Pariu că în jurul lor, pe o rază de zece metri, duhnea a poliție. Orice ar face ăștia să se piardă în mulțime tot întoarce lumea capul după ei ca după un popă cu sombrero. Dacă mai aveam vreo îndoială ea s-a risipit când de ei s-a apropiat un al treilea, ăsta își pierdea timpul învârtindu-se prin fața blocului, și au schimbat câteva cuvinte.

— Cum arăta?

— Parcă blond, dar n-aș putea să jur. O dată sau de două ori, când a trecut prin fața intrării luminate a blocului, l-am zărit mai bine. Un bărbat tânăr, subțire, cam de înălțimea mea.

— Pe ceilalți i-ai văzut?

— Nu. N-au coborât din mașină. Mă întrebam ce caută ăia acolo când din bloc a apărut un trio: Roger Caramzulea însoțit de două frumuseți, o roșcată și o blondă. Merita să le vezi!

— Probabil una dintre ele era amanta lui.

— Habar n-am, dar s-ar putea ca una din ele să fi fost Manuela. Să revin la ce-ți povesteam. N-am mai avut timp să mă dezmeticesc, deoarece Caramzulea a oprit un taxi, s-a urcat împreună cu damele și s-au îndreptat valvârtej spre Calea Victoriei. Cei din mașină au început

imediat, să se agite de parcă ar fi fost puși pe jeratic. Au pornit de-ndată motorul și, după ce l-au cules pe blonziu, s-au luat în grabă după taxi.

Dan Comăneanu tace dintr-odată. Privește absent fundul ceștii de cafea, ca și cum în zațul rămas ar putea găsi răspuns la întrebările sale.

— Asta-i tot? îl întrerup din meditație.

— Nu, se înviorează el. Mai e ceva. Azi-noapte pe la două, după ce am. Terminat de revăzut materialul pentru ediția de dimineață și mă băgasem în pat, a sunat telefonul. Era el. Cred că ațipisem și nu l-am recunoscut din prima clipă. Avea vocea schimbată. Mi-a spus că nu glumise atunci pe drum, că într-adevăr era amestecat în ceva periculos. Astea sunt cuvintele lui, *ceva periculos.* Voia să-l ajut. I-am spus că o s-o fac, dar să știu și eu despre ce este vorba. M-a asigurat că o să-mi spună, dar nu prin telefon. I-am dat adresa, iar el mi-a promis că într-o oră, o oră și jumătate cel mult e la mine.

— Telefona de acasă?

— Nu, m-a chemat de la un telefon public, de undeva dintr-un bar sau un restaurant. Părea foarte speriat.

Arunc o privire în jur. Între timp s-au ocupat aproape toate mesele. Chelnerii umblă grăbiți, ducând tăvi pline cu gustări, urmați îndeaproape de picoli încărcați cu sticle de băutură.

— Pe la ce ora a venit la tine?

Jurnalistul pocnește din degete, apoi îndreaptă indexul către mine:

— Aici e clenciul! Nu a mai sosit! Speram să-l întâlnesc dimineață la redacție, dar nu și-a mai făcut apariția. Am făcut rost de adresa lui și tocmai mă pregăteam să dau o fugă la el acasă, când m-a chemat Sterescu. Fără vorbe, bătrânul mi-a băgat pe gât un articol pe care trebuia să-l scrie Caramzulea. Am protestat, însă Sterescu mi-a replicat că nu are cui să-l dea, fiindcă Roger a cerut câteva zile de concediu. Îți dai seama? Întâi îmi dă telefon și-mi spune că trece pe la mine, apoi renunță, dar găsește totuși timp să vorbească cu patronul. Tu mai înțelegi ceva?

— Când a vorbit cu Sterescu?

— Nu știu. Nu mi-a dat prin minte să-l întreb pe boșorog. Dar ceva nu se lega. Așa că mi-am luat inima în dinți și i-am povestit șefului toată tărășenia. M-a ascultat cu atenție, iar în final m-a întrebat dacă am mai spus cuiva despre cele întâmplate. Natural, răspunsul a fost negativ.

— Și atunci a hotărât sa angajeze un detectiv particular. Nu?

Dan Comăneanu își încrucișează brațele și încuviințează, înclinând din cap.

— Firește! Bănuiește că vechile cunoștințe ale lui Caramzulea vor să-i plătească polițele pentru scandalul

de acum jumătate de an. Bun! Atunci m-am oferit să găsesc omul potrivit pentru treaba asta. S-a lăsat convins cu greutate, voia el să aleagă persoana, dar în cele din urmă a acceptat și mi-a dat mână liberă. De la început m-am gândit la tine.

Încrunt din sprâncene.

— Nu sunt unicul în branșă, de ce tocmai eu?

Jurnalistul ridică paharul de coniac și soarbe din el ultimele picături.

— Simplu. Am încredere în tine. În afară de asta, râde Dan Comăneanu, ești singurul detectiv particular pe care îl cunosc.

Oftez resemnat.

— Lucrurile se complică în cazul în care Caramzulea a răscolit iar ceva prin prăvălia celor de pe Calea Victoriei, spun dând glas gândurilor negre ce mă frământă. Îți dai seama, nu?

Ziaristul mă aprobă cu vioiciune.

— Într-adevăr, riscul e mare, dar nu pot să las treaba baltă. Dacă te interesează, îl cunosc destul de puțin. Suntem colegi și atâta tot. Eu sunt nou venit la ziar, pe când el este vedeta, favoritul lui Sterescu. Ce apăr eu este un principiu. Un Caramzulea speriat de moarte nu mai valorează doi bani. Să nu mai vorbim despre unul mort „accidental”. Din clipa aia gazetarii de la ziarele independente ar gândi de zece ori până ar publica ceva

compromițător pentru cei mari.

— De acord cu tine. Cu o singură îndoială.

— Care?

— Mă întreb cât ar valora un Zătrescu fără legitimație? Dacă îmi suspendă autorizația, recunoști că idealismul nu ține de foame? Ești sigur că Sterescu îmi va da o îndemnizație lunară? Eu, unul, nu sunt!

— Faci din țânțar armăsar! se enervează el. Ce-ți cer este o anchetă, nu vreau să te expui. S-ar putea ca individul să nu fi pățit nimic. Să se fi ascuns doar. Nu doresc decât să dai de el. În rest no ocupăm noi de afacere.

Mă privește iscoditor.

— Chiar ți-e teamă?

Nu-i răspund. Bătrânul și tânăra lui prietenă sunt tot acolo. Mănâncă tartine cu caviar și beau șampanie franțuzească. O chestie de bon ton, își spune probabil șatena, chicotind, în timp ce duce la buze cupa cu băutură. Însoțitorul ei este atât de topit că a izbutit să o dea gata.

Încât nici nu mai are ochi să vadă că de la o vreme femeia schimbă ocheade cu un tânăr spilcuit, așezat la o masă alăturată.

Privesc ceasul, e trecut de unu și jumătate, apoi duc ceașca de cafea la gură, dar nu simt decât gustul neplăcut al zațului. Resemnat, o pun în farfurioară și o

împing spre mijlocul mesei. Îmi iau pălăria de pe banchetă și mă ridic în picioare urmărit de privirile îngrijorate ale ziaristului. Îi zâmbesc.

— Știi ce? Toată afacerea asta s-ar putea să fie periculoasă. Dar cum îmi plac lucrurile periculoase și nu-mi plac polițiștii, accept cazul.

Un zâmbet fugar îi luminează fața.

— Ne-am înțeles deci? întreabă ușurat.

— Da. Spune-i asta lui Sterescu. Cu el nu vreau să dau ochii, fiindcă nu-mi plac patronii, de asta și lucrez singur. Tu o să fii omul de legătură. Am să te țin la curent cu ce aflu. Dacă aflu ceva!

2

În holul blocului „Asigurarea Româneasca" este liniște și răcoare. Când mă vede, portarul, ascuns pe jumătate după geamul cămăruței sale, clatină încetișor din cap la un gând numai de el știut, apoi se înfundă din nou în lectura ziarului „Universul", aflat pe tejghea.

Intru în ascensor și-i fac semn liftierului să-i dea drumul.

— Domnu' Zătrescu, mi se adresează el în timp ce trage grilajul: Am rezolvat ce era mai greu. Am bani! exclamă, bătându-se peste buzunar.

Continuă o discuție începută cu două ore în urmă.

— Nu mai spune! Ești eficient. Sper că nu ai omorât pe nimeni pentru ei?!

Tânărul râde încântat.

— Nu e probleme, șefu'! Am relații! Dau lovitura! Am mirosit un pont, da' nu mă pot hotărî să aleg. Pe cine să pariez, pe Fulger ori pe Sfredeluș?

Îl privesc cu simpatie, dar și cu milă. Are deja viciul curselor de cai. Am auzit de la un agent de pariuri, aflat în relații cu antrenorii de la hipodrom, câte ceva despre cursele aranjate sau în perspectivă de a fi aranjate, însă nu am încredere în el nici cât negru sub unghie. Informațiile sunt vechi de trei zile. Până astăzi cine știe câte altele nu s-au făcut și s-au desfăcut.

La etajul cinci, când ies din lift, îi spun confidențial:

— Gurile rele au șoptit, nu mai țin minte unde, numele lui Sfredeluș. Personal însă nu dau doi bani pe cursele astea...

De altfel eu însumi am acceptat puțin mai înainte o anchetă la fel de riscantă ca un pariu la curse, așa că, murmur, ridicând din umeri:

— Deși am optat pentru Roger Caramzulea...

Liftierul prinde din zbor doar primul nume.

— Roger? E înscris în cursa a doua. Deci și pe Roger?

În timp ce mă îndepărtez, ridic mâna fără să mă întorc, într-un gest nedefinit; poate să însemne „dacă vrei, și pe Roger!" Pentru viitoarele ore are la ce să se

gândească.

Parcurg cu pas măsurat culoarul acoperit cu mochetă grena, până în dreptul ușii agenției „Zătrescu et Co.”

Anticamera nu e atât de pustie cum ai fi putut crede la o asemenea oră. Sunt așteptat. Prezența unei femei frumoase o face, pentru o clipă, să nu mai pară atât de anostă. Stă pe unul din cele două scaune, și fumează cu gesturi nervoase. O cântăresc dintr-o privire. Nu-i dai mai mult de treizeci de ani. Rochia albă stropită cu bleumarin este trasă sever peste genunchi. Poartă o pălăriuță cu semivoaletă, în ton cu rochia.

Când intru în încăpere tresare, fixându-mă cu privirea de un albastru intens.

— Bună ziua, spun în timp ce închid ușa după mine.

Zâmbește scurt, cu o urmă de nerăbdare pe chip.

— Bănuiesc că sunteți persoana pe care o aștept.

— Sper, doamnă. Ați venit de mult?

— Ah, nu. Nu cred, repetă strivind cu gesturi precipitate țigara în scrumieră, lângă alte trei resturi de țigări, aceeași, marcă, cu urme de ruj la capătul filtrului de carton. Se ridică cu o mișcare plină de eleganță. Are picioare lungi, drepte. Poartă tocuri înalte și îi admir, în treacăt, silueta.

În aer plutește o undă discretă de parfum bun. Trag, adânc, aer pe nări, încercând să-l recunosc.

— „Soir de Paris”, spune ea.

— Poftim?! întreb intrigat.

Ochii îi sclipesc ironic.

— Parfumul, „Soir de Paris”, adus bineînțeles de la Paris. Dacă vă interesează, îl găsiți, la un preț cam piperat, la „Djaburov”.

Înghit ironia. Descui, mă trag la o parte și o invit să intre în birou. În timp ce deschid geamul îi fac semn să ia loc pe scaunul de lângă masă.

Îmi agăț pălăria în cuier și iau loc de cealaltă parte a mesei. Apăs pe întrerupătorul ventilatorului. Șuvoiul de aer răcoros ne mângâie fețele în zumzetul liniștitor al aparatului.

— Vă ascult.

— Mă numesc Diana Manolescu...

O privesc atent. Fața ei exprimă nehotărâre. Arăt cu degetul spre ușă.

— La fel cum scrie și afară. Zătrescu. Grigore Zătrescu.

Zâmbește.

— Cred că lucrul cel mai greu l-am făcut. Acum putem trece și la afaceri. Nu?

Îi răspund politicos că sunt de acord. Asta nu pare să o liniștească prea mult, fiindcă, înainte să continue, trage aer adânc în piept.

— Nu vă întreb cu ce se ocupă agenția dumneavoastră, pentru că m-am interesat în prealabil.

Ceea, ce doresc să cunosc de la bun început este dacă puteți întreprinde o investigație discretă.

Este a doua persoană care îmi cere așa ceva în mai puțin de o oră și jumătate.

— Sunteți în măsură să mă ajutați? întreabă ea cu o urmă de neîncredere.

— Desigur doamnă, sunt în măsură să vă ajut. Cu o condiție însă! Să aflu despre ce este vorba.

Diana Manolescu deschide poșeta ce i se odihnește pe genunchi și scoate o fotografie. O iau fără un cuvânt și, întorcând-o. O privesc cu atenție. E a unui bărbat de 35–40 de ani, cu fața prelungă și trăsături fine. Perechea de ochelari cu rame groase îi dă un aer de neajutorat. Este prototipul bărbatului în jurul căruia roiesc femeile cu instincte materne dezvoltate, dornice să-l ia sub aripa lor ocrotitoare.

Vreau să i-o înapoiez, dar mă refuză cu un gest categoric.

— Păstreaz-o dumneata. Am adus-o cu intenția să ți-o încredințez.

O așez deasupra teancului de ziare de pe colțul mesei și aștept să continue.

— Îmi este penibil să discut cele ce urmează cu un necunoscut, recunoaște ea cu voce scăzută, dar nu am de ales. Despre ce este vorba: familia mea...

Vizitatoarea mea trage din nou aer în piept, ca și cum

ar urma să se arunce cu capul înainte. Într-o apă adâncă și foarte rece. Se vede că nu-i face plăcere, dar, mă rog, pentru asta a venit aici, nu?

Îi spun cu blândețe:

— Doamnă, o problemă de familie este dintotdeauna, ceva neplăcut. Nu țin s-o cunosc câtă vreme nu sunteți hotărâtă să o faceți. Numai că atunci nu înțeleg de ce ați venit...

Îi arăt fotografia bărbatului.

— Deci, soțul dumneavoastră, domnul Manolescu.

Diana Manolescu mă întrerupe:

— Te înșeli, domnule! Este fratele meu.

După o scurtă ezitare adaugă:

— Sunt divorțată.

O îndemn din priviri, să continue.

— Am moștenit de la părinții noștri niște bani, nu prea mulți, începe ea să povestească, alegându-și cu grijă cuvintele. Există un cont comun la Banca Națională. Te interesează suma?

Clatin din cap că nu.

— Fostul meu soț a fost dispus să-mi cedeze casa și automobilul la jumătate din prețul lor. M-am consultat cu fratele meu și amândoi am ajuns la concluzia că o proprietate imobiliară este mai sigură în ziuă de azi decât să păstrezi banii în bancă. I-am comunicat hotărârea noastră, dar n-am mai avut timp să facem

actele, deoarece el a plecat pentru câteva luni în Italia cu viitoarea lui soție. Am stabilit ca la reîntoarcerea lui să rezolvăm totul.

— Cum s-ar spune, o parte din contul dumneavoastră este ipotecat.

— Exact. Deoarece casa din Cartierul Domenii era neocupată – construcția ei a fost terminată, când eram deja în divorț – i-am propus fratelui meu să se mute în ea. Eu locuiesc în casa părintească, e mai aproape de centrul orașului. A făcut-o bucuros, mai ales că i-am cedat lui și automobilul. În schimb i-am cerut să nu se atingă de banii din bancă până nu rezolvăm datoria pe care o avem.

— Perfect, doamnă. Am înțeles până acum totul. Un divorț norocos, care, se pare, v-a adus ceva bani, un frate în rolul de administrator, iată ce mi-aș dori! Dar nu văd încă unde începe rolul meu.

femeia își ridică privirile scurt spre mine. Cum nu vede nicio urmă de ironie pe fața mea își deapănă povestea mai departe:

— Fratele meu s-a încurcat de câteva luni cu o dansatoare. Nu am nimic împotriva dansatoarelor, se grăbește ea să adauge, și nici nu mă amestec în viața lui particulară. Întâmplarea a făcut însă ca acum zece zile să-l zăresc cu femeia aceea, într-o companie boemă, la „Athénée Palace”. Roșcata, fiindcă-i roșcată, era mereu

grămadă pe el. Genul de femeie lipitoare. Se comporta vulgar și făcea tot timpul efortul să atragă privirile asupra ei. O persoană din grupul meu, întâmplător o cunoștea, a remarcat-o și s-a întrebat ironic cine o fi nenorocitul aflat acum în grațiile ei. Apoi a povestit amuzat că individa a reușit în câțiva ani să-și îmbogățească „trofeele” cu câteva „exemplare” din rândul oamenilor politici. A spus și câteva nume, nu le-am reținut însă.

— Înțeleg că este atrăgătoare.

— Dacă îți place genul vulgar, te asigur că este! spune ușor iritată.

După câteva secunde continuă pe un ton mai potolit:

— A doua zi l-am căutat și am încercat să-i spun ce gândesc. A început să strige că în loc să mă bag în sufletul lui mai bine mi-aș vedea de nereușita mea conjugală. Lucrurile s-ar fi oprit aici – mai devreme sau mai târziu probabil îi va trece, m-am gândit –, dar alaltăieri am primit o telegramă de la fostul meu soț.

Mă anunță că se reîntoarce peste două săptămâni. Firesc, am vrut să-mi verific contul, să văd la cât se urcă dobânda, ca să-mi fac calculele necesare. Acolo am constatat însă că în ultimele luni fratele meu a scos sume mari de bani. Sunt într-o situație mai mult decât neplăcută.

— Ați discutat cu el?

— Da. Ieri l-am văzut și am avut un schimb violent de cuvinte. I-am spus ce am descoperit și m-a asigurat că până la sosirea fostului meu soț o să înapoieze ce a luat. Pregătește ceva care îi va aduce mulți bani.

— Ce meserie are?

— Ziarist.

Azi, n-am ce zice, plouă cu ziariști.

— Câștigă atât de bine încât e sigur că va putea acoperi ce-a luat? Bănuiesc că nu este vorba doar de câteva mii.

— Veniturile lui îi sunt suficiente ca să trăiască onorabil. Nu însă pentru a întreține o amantă atât de costisitoare.

Toată povestea asta pare o aiureală, încât încep să cred că pierd timpul, singurul câștig fiind frumusețea femeii pe care pot s-o admir în voie.

— Nu văd cum vă pot sprijini, doamnă. Lucrurile astea nu se pot aranja decât între patru ochi. Dumneavoastră și el. Sau să vă rugați cerului să-i reușească combinația.

— O clipă, domnule Zătrescu! Înainte să am cu el o discuție serioasă vreau să-mi procurați câteva date despre femeie. Roger este totuși un om rațional și în fața unor argumente convingătoare va ceda. Banii știu că nu-i voi mai putea recupera, dacă o să fie nevoie o să găsesc unde să mă împrumut, dar vreau să pun capăt

acestui episod amoros al fratelui meu. Nu este genul lui!

Un ziarist pe care îl cheamă *Roger*! Iau fotografia de pe masă și mă uit încă o dată la bărbatul eu ochelari.

— Oare o să înțeleagă asta domnul Roger Manolescu?

— Pe fratele meu îl cheamă Caramzulea. Eu am păstrat numele soțului, spune ea iritată. Îl cunosc de prea multă vreme ca să garantez că va fi rezonabil.

Nu-mi pot stăpâni o ușoară tresărire. Prea mulți ziariști în dimineața asta, prea mulți pe care îi cheamă la fel. Mă uit lung spre frumoasa vizitatoare. Intrigată de insistența privirii mele mă întreabă încetișor:

— Accepți să obții informațiile solicitate?!

Ocolesc biroul și mă opresc în fața ei.

— De ce nu? într-un fel trebuie să-mi câștig și eu existența, îi răspund.

Nu-și manifestă în niciun fel satisfacția că am acceptat să lucrez pentru ea. Se ridică fără grabă.

În anticameră, îmi amintesc un amănunt:

— Poate aveți un număr de telefon unde să vă pot găsi dacă am nevoie de dumneavoastră.

Fără un cuvânt, deschide poșeta și scoate o carte de vizită, pe care mi-o întinde ținând-o de un colț.

— Notați și adresa casei din Domenii, spun oferindu-i stiloul.

Se așază pe un scaun și notează pe dosul ei adresa. Iau cartea de vizită și o privesc. Este în regulă. Am ceea ce

mă interesează. Ne luăm rămas bun.

În timp ce închid ușa de la anticameră scot din buzunar cartea de vizită și o privesc pe partea tipărită.

Am primit vizita doamnei Diana Manolescu, medic neurolog.

Mă reîntorc în birou și încep să răsfoiesc plicurile de pe masă. Două citații la tribunal ca martor în niște anchete mai vechi, o reclamă pentru „benzina albastră”, noul produs îți transformă automobilul în avion, și o ofertă a reprezentanței „Ford” de a-mi livra ultimul model, 1934. Arunc ofertele la coș și păstrez citațiile.

Foiletez apoi în grabă paginile ziarelor de dimineață. Nimic interesant.

Trag telefonul, formez un număr și în timp ce apelurile răsună în receptor, mă las pe speteaza scaunului și aprind o țigară. În cele din urmă, la capătul firului cineva catadicsește să ridice receptorul.

— Agenția de impresariat artistic Rosetti, miorlăie plângăreț o voce feminină.

— Dă-mi-l pe patron, fetițo.

— Domnul Rosetti nu este momentan aici. Reveniți peste o oră, o oră și jumătate, mă informează ea cu bunăvoință.

— E prea târziu.

— Vă repet, domnul Rosetti nu este momentan la agenție. Dacă doriți, puteți să reveniți peste o oră și

jumătate. Sunteți amabil să-mi comunicați numele dumneavoastră?

Este înduioșător câte nuanțe poate să aibă vocea junei secretare, câtă diplomație consumă în interesul patronului ei, dar pe Dinu Rosetti îl știu de prea multă vreme ca să nu-i cunosc obiceiurile.

— Îngeraș, dacă într-un minut nu-l scoli de pe canapeaua unde își ține fundul ăla mare toată ziua, în jumătate de oră sunt acolo...

Glasul feminin a dispărut de pe fir. Oricum, peste treizeci de secunde în receptor se aude vocea groasă, tabagică, a lui Dinu Rosetti.

— Cine-i la telefon?

— Ascultă, într-o zi tot o să vă întorc băcănia cu fundul în sus...

După ce ne întrecem în „amabilități” și mai pălăvrăgim câteva minute despre cunoștințe comune, intru în subiect.

— Fac o anchetă și vreau câteva informații despre cineva din branșa ta.

În regulă, dar așteaptă puțin până trec în biroul meu, ca să vorbim mai pe îndelete, spune el după câteva secunde de gândire.

Peste scurt timp în receptor se aude un clic, urmat de bubuitul vocii lui.

— Dragă, fii amabilă și închide.

Așteptăm până ce un zgomot ușor ne anunță că putem să vorbim în liniște. Dinu își drege glasul înainte de a mă întreba:

— Cine te interesează?

— Manuela. Îți spune ceva numele ăsta?

— Depinde. Cunosc vreo trei sau patru. Asta-i numele ei de scenă?

— Nu știu. În afară că e artistă de varieteu și e roșcată habar nu am cum arată și pe unde este angajată.

— E simplu, fiindcă în branșă doar una e roșcată și poartă numele ăsta. Restul, cunoști și tu, Mimi, Fifi, Zozo, Lola și alte combinații de felul ăsta.

— Mă rog. Ce știți despre ea?

— Nu prea multe. Arată trăsnet, are vreo douăzeci și cinci de ani și e dansatoare la „Alhambra". Ca artistă, lucește, dar nu strălucește, însă nu are probleme cu angajamentul. În mare, cam asta e.

— Combinații în afara scenei?

— Are, ca toate fetele „descurcărețe", un „protector". Acum un ziarist sau cam așa ceva. Cu fizicul ei putea să-și țină rangul și să pună mâna pe ceva mai acătării. Fiindcă înainte de asta a avut câteva combinații clasa întâi!

Îmi povestește despre un diplomat și doi oameni de afaceri, ce mai, lume bună. Iar acum se încarcă cu un nimeni.

— Mai sunt și ani secetoși, rostesc ironic. Ia spune-mi, ziaristul ăsta are un nume?

— Habar n-am, fiindcă nu mă interesează. Roșcata, bineînțeles! Nu e genul meu, hohotește amuzat.

— Cunosc, cunosc asta. Nu-i cazul. În schimb blondele bine dezvoltate...

— Ca dracu' vrei să spui? întreabă el bănuitor.

— Nu pentru asta te-am sunat, pun capăt subiectului. Deci atâta știi despre roșcată.

— Da' ce-i cu toată afacerea asta? mă chestionează el iscoditor.

— Ah, o nimica toată. E pe cale să renunțe la ziarist. Și-a găsit unul cu bani, cu atâția bani încât nu se uită cât îl costă ca s-o facă acționară la Operă, tărăgănez cuvintele batjocoritor.

— Bine. Bine, capitulează el. S-o lăsăm baltă.

— Ai uitat să-mi spui numele ei de familie.

— Manuela... Manuela Șundi.

Ezit câteva clipe. O idee îmi dă târcoale.

— Ar mai fi ceva.

— Te ascult.

— Cine spuneai că a „protejat-o" înainte de ziarist?

— Unul, Nicolae Vlăduțiu, directorul de la „Vraja Nopții", crâșma aia de lux de la Băneasa. Îți folosește la ceva?

— Cine știe? Mulțumesc și pe curând.

— Salut, amice, și oricând la dispoziția ta.

Așez cu grijă receptorul în furcă. Dinu nu exagerează, îmi este foarte îndatorat de când l-am scăpat dintr-o treabă urâtă cu niște blonde, pasiunea vieții. Lui. Cum blondele își pierduseră moravurile pe aiurea, îl vârâseră fără să clipească într-o afacere ce aducea destul de mult a pornografie.

Rumeg în tihnă informațiile. Principalul este să încep de undeva, iar acum am încotro să-mi îndrept cercetările.

Formez un nou număr. Primul apel nici nu apucă să se consume integral, când la celălalt capăt al firului îmi răspunde un bărbat cu o voce neprietenoasă:

— Prefectura poliției.

— Cu domnul comisar Orășeanu.

— Un moment.

Este foarte puțin curios, inexplicabil pentru cineva care își câștigă pâinea tocmai de pe urma unei permanente curiozități față de cei ce nu fac parte din tagma lui. Așteptarea se prelungește peste măsură. Într-un târziu răsună în receptor vocea cunoscută a comisarului:

— Orășeanu la aparat!

— Salut, Grigore te deranjează.

— Ah, noroc, detectivule! Mai ești în oraș pe vremea asta insuportabilă? N-ai șters-o și tu din București, ca

toată lumea bună? Ia spune, ce mai faci?

— Cam multe întrebări deodată ca să-ți pot răspunde pe nerăsuflate! Acum mi-e foame și sete. Ce zici de o băutură rece, undeva la Șosea? Fac cinste.

— Te roade ceva? mă întreabă el bănuitor.

— Da' de unde! E prea cald afară, am transpirat și asta mă face sociabil ca un pechinez, răspund în doi peri.

— Ahaaa! lungește comisarul ironic exclamația.

După o scurtă ezitare se hotărăște.

— S-a făcut. Unde ne întâlnim?

— În fața „Galeriilor Lafayette”, peste o jumătate de oră. Trec să te iau cu mașina.

Pun punct convorbirii și peste zece minute părăsesc agenția.

3

Mai multe automobile rătăcite în aceste ore nepotrivite ale amiezii sunt răspândite la umbra frunzișului, în parcarea aflată la câteva zeci de metri depărtare. Între ele, majoritatea arătoase, se detașează, ca un diamant între cioburi de sticlă, un „BMW” decapotabil de culoare albă. O jucărie costisitoare chiar pentru unul ce-și permite să piardă într-o seară, la cărți, jumătate din salariul pe un an al unui funcționar.

Spre deosebire de mine, mânuind cuțitul și furculița

cu dexteritate, Scarlat Orășeanu nu vede nimic în jur, părând cufundat într-o activitate ce-i absoarbe toată atenția.

În cele din urmă termină și, după ce își tamponează cu grijă buzele, împăturește șervetul, lăsându-se satisfăcut pe spătarul scaunului, care geme din toate încheieturile sub greutatea trupului său masiv. Mă privește pe sub sprâncenele stufoase și-mi face semn să-i dau drumul. Îndreptându-ne încoace am discutat doar lucruri banale.

— Numele de Roger Caramzulea îți spune ceva? îl întreb după ce îndepărtez farfuria din fața mea.

— Mda. Destule, confirmă comisarul. În vocea lui disting o notă de dispreț.

Incomod tip, nu?

Scarlat Orășeanu nu-mi răspunde imediat. Scoate batista din buzunarul de la piept, își tamponează cu grijă tâmplele și, după ce o bagă la loc, spune scurt: – Antipatic. Lasă introducerea și dă-i drumul. Nu m-ai adus tu până aici doar pentru o conversație mondenă.

Ridic din umeri. Asta vrea să însemne: dacă dorești lăsăm politețurile deoparte!

— Am auzit că-l strângeți cu ușa. După cum a început treaba se pare că ai tăi au chef de glume. Cunoști niște amănunte?

Un fulger scurt i se aprinde în priviri. Mă cercetează

cu o umbră de curiozitate zeflemitoare.

— Nu zău? râde el. S-a întors lumea cu fundu'n sus. Au ajuns polițiștii să facă pe informatorii!

După o scurtă pauză, adaugă:

— Ce s-a întâmplat?

— A dispărut. Nu asta îngrijorează în primul rând, oricine are chef poate o dată în viață să se facă nevăzut câteva zile, ci faptul că de o vreme era urmărit. Cel care mi-a vândut pontul afirmă că nu lipsea nimic din recuzita voastră: tipi duri, limuzină de culoare închisă...

— Ești angajat să-l găsești?

— Tu ce zici? întreb ironic.

— Cine se agită pentru el?

— Pun rămășag că n-are nicio importanță pentru tine.

Scarlat Orășeanu își sprijină coatele pe tăblia mesei. Mă privește cu atenție preț de câteva secunde, apoi rostește pe un ton apăsat:

— Deci, tu crezi că noi am făcut-o, nu-i așa?

— Ca să fiu sincer, da! Unii dintre ai voștri.

— Ai verificat?

Clatin din cap că nu. Nu încă.

— Vezi, vorbește gura fără tine, spune el, părintește. Faci o afirmație gravă înainte să te gândești la consecințe. Poliția nu-i o instituție pentru pagina de cancanuri a gazetelor. Dacă nu ai aflat asta până acum, o să se găsească până la urmă cineva să te lămurească.

Dar fără menajamente!

— Bătrâne, discutăm ca între prieteni, ce dracu'! Altfel, mormânt. Sper că n-o să mă vinzi tocmai tu! intru în joc, încercând să par cât mai simpatic.

Comisarul nu-mi răspunde. Este preocupat să-și examineze unghiile. Întorc privirea spre cele câteva ambarcațiuni cu pânze ce brăzdează leneș suprafața Iacului. La bordul lor, perechi în costume de baie își omoară agreabil timpul până la deschiderea localurilor de noapte. Probabil printre ei se numără și proprietarul „BMW"-ului decapotabil. Îmi concentrez din nou atenția asupra bărbatului masiv din fața mea.

— Dacă tot am spus lucrurilor pe nume, dă-mi voie să cred că, după scandalul provocat de Roger Caramzulea acum câtăva vreme, la prefectură sunt câțiva care îi vor pielea. Am dreptate?

— Ei, nici așa, zâmbește amuzat comisarul. Nu cred asta.

— Observ că ipoteza te încântă totuși.

Scarlat Orășeanu izbucnește pe neașteptate:

— Starul ăsta de gazetă a uitat sau s-a făcut că uită că problemele poliției le rezolvă poliția. Fără publicitate. Și, cu toate că a avut dreptate, nu pot să-l iau pe după umeri și să-l pup prietenește. Dar asta nu înseamnă că nu sunt de acord cu cei care, eventual, ar face presiuni asupra lui. Atât cât să-i mai scoată fumurile din cap.

În apropiere, pe unul din terenurile de tenis așternute cu zgură roșie, despărțite de terasa restaurantului printr-o plasă înaltă de sârmă acoperită cu iederă, o pereche, un bărbat și o femeie, joacă o partidă înverșunată. În ciuda căldurii se distrează copios, comentând cu voce ridicată loviturile cele mai reușite.

— Îți plac eufemismele, spun într-un târziu, și nu-ți place ca cineva să vă mai pocnească peste degete din când în când.

Scarlat Orășeanu râde.

— Dragă, poliția este deasupra criticilor unor mârlani. Să nu crezi că nu privim totuși lucrurile democratic.

— Democratic? Voi?

— Da, ce te miră? Am demonstrat deja că primim criticile cu fruntea sus. În privința asta părerea mea concordă cu cea oficială. De aceea șefii noștri au dispus ca Roger Caramzulea să fie lăsat în plata domnului. Ca să mă exprim mai clar, să nu se atingă nimeni de el.

— Dar dacă încearcă să vă „muște” din nou?

— De două ori într-un an?! Ar fi prea mult. Asta ar putea să-i facă pe băieți mai nervoși decât sunt. Chiar și pe șefi.

— Dacă tipul nu apare, nu crezi că toată povestea va ajunge pe prima pagină a ziarelor opoziției? Îmi imaginez urletele lor de plăcere când li se va servi o

bucată așa de gustoasă! Să nu crezi că sămânța reporterilor isteți a dispărut odată cu Roger Caramzulea! Imediat se vor găsi câțiva să facă legătura cu scandalul din ianuarie, și apoi să te ții!

Scarlat Orășeanu rămâne pe gânduri, privind un punct mai decolorat de pe fața de masă albastră.

— Mda. Mormăie el, ridicând privirea spre mine. De asta îmi este, precizez, eventual, teamă. De când a dispărut?

— Nu se știe precis. De zece, cincisprezece ore. În orice caz se pare că ar fi afirmat că a dat peste ceva care „deranjează”. Să vă deranjeze pe voi?

— Ești încăpățânat, constată el resemnat. Dacă îți face bine, atunci continuă să mergi pe pista asta.

— Pe dracu ’! Să te văd eu cum poți să dai de un tip despre care ai aflat că știe ceva ce n-ar fi trebuit să cunoască, că are o amantă dansatoare și că a dispărut după ce era urmărit de unii care aduceau al naibii de mult cu niște polițiști.

— Ai vorbit cu dansatoarea?

— Nu încă. Vreau s-o fac azi. Știu că o cheamă Manuela Șundi și are un angajament la „Alhambra”.

Chelnerul, un moșulică cu părul alb și cu nas borcănat plin de vinișoare sângerii, așază cu grijă cafelele în fața noastră. Adulmec cu plăcere aroma ce se ridică din ceașcă.

Perechea de ternismeni aflată pe terenul alăturat face o pauză. Se îndreaptă spre fileu, foarte veseli. Vorbesc tare și glasurile lor se aud cu claritate în liniștea împrejurimilor. Se opresc sub o umbrelă de soare viu colorată, lângă o frapieră înfășurată într-un prosop galben.

Scarlat Orășeanu, așezat cu spatele spre teren, nu se obosește să întoarcă privirea nici măcar o dată. Nu-l interesează. Ridică ceașcă de pe masă și soarbe din ea. Consideră subiectul încheiat, așa că își savurează cafeaua în liniște. Își aprinde o țigară, apoi rămâne gânditor, privind undeva departe, peste umărul meu.

Partida de tenis a fost reluată, zgomotul sec al mingilor lovite cu putere se aude cu regularitate. Comisarul e cu gândurile aiurea, eu sunt cu gândurile aiurea, povestea căreia încerc să-i prind firul este aiurea, totul, absolut totul, este aiurea.

Simt că ceva îmi lovește bombeul pantofului stâng. Mă uit intrigat sub masă și zăresc la picioarele mele o minge de tenis. Mă aplec și o ridic.

— Hei, aici!

Jucătoarea de tenis stă sprijinită de gardul din jurul careului de zgură. Se află într-un spațiu unde iedera nu a apucat încă să-și întindă frunzele lucioase. O iau într-acolo. Până să parcurg cei câțiva metri ce ne despart am timp suficient să o examinez pe blonda îmbujorată de

efort. Costumul de tenis i se mulează pe corp. Fără să pară intimidată de privirea mea, tânăra mă măsoară la rândul. Ei cercetător, ușor amuzată de situație. Când îi întind mingea, râde. Are o voce limpede:

— Nu vezi că nu trece prin ochiurile plasei?

— Ah, scuză-mă!

Îmi iau avânt și-i arunc mingea peste gard. O prinde cu o mișcare sigură, apoi se întoarce și-mi zâmbește în colțul gurii.

— Mulțumesc, îți rămân datoare, spune ea, ridicând mingea în aer.

Partenerul ei, un tip brunet, înalt, bine legat, cu o figură impertinentă, o grăbește cu glasul poruncitor al unuia obișnuit să comande. Fata nu pare impresionată, se întoarce, zâmbindu-mi din nou în felul acela ciudat, apoi, brusc, aruncă mingea în aer, lovind-o puternic cu racheta. Bărbatul se ferește cu abilitate, amenințând-o în glumă cu pumnul. Cei doi reîncep să joace, reluând ritmul loviturilor puternice. Mă întorc la masă. Scarlat Orășeanu întoarce scurt capul spre teren, se strâmbă ironic, apoi se lasă pe speteaza scaunului cu mâinile în buzunarele hainei.

— Te-a plăcut.

— Și eu o plac, dar nu cred că ne potrivim. Și, știi de ce? Fiindcă nu am timp să joc tenis după-amiezele.

— Nici nu te-aș sfătui să-ți faci vreme, spune

comisarul. Tipul, continuă el arătând în direcția terenului de tenis, face foarte urât când i te încurci printre picioare.

— Îl cunoști?

— Binișor...

— Da? Ce hram poartă? întreb, uitându-mă în continuare spre perechea care tocmai schimbă ultimele mingi ale partidei.

Cei doi se îndreaptă spre fileu și își strâng mâinile râzând. După ce adună lucrurile aruncate sub umbrelă, pornesc agale spre ieșirea din teren.

— Ei?! exclam, îndreptându-mi din nou privirile spre Orășeanu.

Comisarul soarbe o înghițitură de cafea, apoi îmi spune pe un ton egal:

— Nicoale Vlăduțiu face parte din categoria tipilor descurcăreți.

Nici nu clipesc când aud numele bărbatului.

— O hahaleră! adaugă disprețuitor. A căzut tot timpul în picioare. Ghicești cu ce s-a ocupat până acum câțiva ani?

Clatin încetișor din cap. Nu, nu pot să ghicesc cu ce s-a ocupat până acum câțiva ani. Sunt numai ochi și urechi și încep să mă felicit că nu am bătut drumul degeaba până aici.

— Polițist! Individul a lucrat în poliție. A fost pus pe

liber când șefii l-au dibuit că își rotunjea veniturile „controlând” bordelurile și casele de joc clandestine. Dacă vrei, a lansat o modă printre noi.

Întorc capul și privesc spre parcarea unde expolițistul și blonda lui parteneră tocmai urcă în „BMW”-ul decapotabil de culoare albă. Simțindu-mi privirea, tânăra întoarce capul și îmi zâmbește. Curând automobilul demarează, dar până să dispară din raza privirilor mele mai apuc să văd fluturarea unei mâini ridicate deasupra unei coame de păr blond, învolburat de mișcarea aerului. Întorc din nou privirea spre Scarlat Orășeanu.

— Mirosisem de mai multă vreme cam ce gen de afaceri învârtea, dar nu m-am băgat, continuă el să povestească. Are protectori puternici și în afară de asta mai face și politică. Din aia cu cruciulițe și făclii. Aparent, tipul s-a potolit, după ce i s-a atras atenția că poliția servește regele și Țara, dar sunt sigur că și-a văzut de ale lui înainte. Dacă era altul, îl zburau de nu se vedea. Bun! Până l-au prins cu mâța în sac. Să nu crezi că toată afacerea a făcut vâlvă. Nici vorbă! Nu toate mărimile din poliție au fost la curent, iar până să se dezmeticească, cazul a fost mușamalizat, Dumnezeu știe la ce nivel, iar tipul și-a dat demisia.

— Când s-a întâmplat asta?

— Prin februarie anul trecut.

— Mă mir, îl întrerup pe polițist, că ziarele n-au scris nimic! Este prima dată când aud de povestea asta.

— Să nu te surprindă că afacerea a fost ținută în secret. Specialitatea noastră! Pe scurt, haznaua a fost acoperită, iar individul. Și-a găsit un loc călduț ca director la „Vraja Nopții”. Localul de noapte este proprietatea senatorului Nicoară Gregorian. Până acum, toate bune. Nu caut explicații ca să aflu de ce a nimerit așa de bine. Cine știe ce chestii murdare o fi făcut Vlăduțiu pentru domnul senator, îndatorându-l. Ba mai mult, îl îndatorează în continuare făcând pe „dama” de companie a fetei lui.

— Partenera lui Vlăduțiu e fata senatorului?!

— Da, confirmă el alene, apoi, cu o sclipire ironică în ochi, mă întreabă: A început să te intereseze? Să știi atunci că se numește Elisabeta.

Nu-i răspund. Pe terenul de tenis un îngrijitor, după ce a nivelat zgura, stropește metodic suprafața roșiatică aflată în bătaia soarelui.

Îl privesc, recapitulând ce am aflat de la Dinu Rosetti: penultimul pe lista trofeelor dansatoarei este Nicolae Vlăduțiu, director la „Vraja Nopții”. Și îmi mai amintesc că Roger Caramzulea îl sunase pe Dan Comăneanu dintr-un restaurant.

Reiau, fără să pomenesc numele lui Comăneanu, povestea cu voce tare. Scarlat Orășeanu mă ascultă cu

atenție, dar când îl întreb dacă nu cumva Nicolae Vlăduțiu are prieteni printre cei retrogradați în urma acelui articol al ziaristului se burzuluiește.

— Tot nu renunți la ideea ta tâmpită?

— Nu țin la ea în mod deosebit. Un simplu raționament și, atâta tot, răspund cu indiferență. Acum la începutul anchetei ciugulesc tot ce strălucește, ca o coțofană.

Drumul spre oraș îl parcurgem în tăcere. La Universitate, Scarlat Orășeanu coboară greoi, cu mișcări lente. Înainte să închidă portiera, îl opresc cu un gest:

— Ce mai vrei? mormăie polițistul.

— Am un scenariu de o sută de puncte. Un băiat rău, mână în mână cu alți băieți răi, toți foști polițiști, au hotărât să se joace de-a răzbunarea. Ce spui, sună bine?

— Ascultă, tinere! mai fă tu pe deșteptu' mult, povestește chestia asta în stânga și-n dreapta, și ajungi funcționar la ecarisaj. Abia atunci o să-ți dai seama cum ai rămas fără autorizație. Singura afacere bănoasă pentru tine este să urmărești muierile infidele. N-ai bătaie de cap garantat!

Comisarul trântește portiera cu atâta putere, încât caroseria vibrează din toate încheieturile.

Ajung în apropierea „Alhambrei" când afară aproape s-a întunecat, iar pe străzi au început să se aprindă

luminile firmelor și reclamelor. Parchez mașina la câteva zeci de metri de intrarea teatrului, apoi mă întorc.

Fațada clădirii este puternic luminată, acoperită de afișe mari, viu colorate. Ultimul spectacol a început, iar holul teatrului este aproape pustiu. Într-un colț, așezat pe o canapea, casierul, un bărbat în vârstă, numără încasările din seara asta sub privirile nepăsătoare ale portarului.

La intrarea artiștilor e animație. Dintr-un camion, sub supravegherea unui lungan îmbrăcat într-o salopetă cenușie, câțiva muncitori descarcă decorurile unui castel medieval. Mă opresc la câțiva pași de ei și-mi aprind o țigară. Zărindu-mă, salopeta cenușie se întrerupe din vorbărie și mă cercetează curios din cap până în picioare. Figura mea nu seamănă probabil cu a nici unei persoane din administrația teatrului, așa că îmi întoarce indiferent spatele.

Urc cele câteva trepte spre un coridor luminat de câteva becuri chioare, după ce fac loc unor hamali ce cară o arcadă de butaforie ornată cu motive orientale. Dincolo de ușa verde din capătul culoarului se deschide un hol spațios, luminat fără zgârcenie, mărginit de o parte și de alta de numeroase uși, mai mult ca sigur cabinele actorilor. Încăperea seamănă cu unul din peroanele Gării de Nord la o oră de vârf. Îmbrăcate în

costume strălucitoare, pline de paiete, cu paruri din pene de struț, viu colorate, cam trei duzini de dansatoare se agită intrând și ieșind din cabine. Dinspre scenă răzbat acordurile unui Cuplet, punctat din când în când de râsetele și aplauzele spectatorilor. Publicul e dezlănțuit și se simte de la o poștă că este teribil de încântat de poantele cu subînțeles.

Nehotărât, fac câțiva pași spre mijlocul holului, încercând să descopăr o roșcată bine printre alte vreo șase roșcate bine.

O voce îmi întrerupe șirul supozițiilor.

— Domnu'!

Mă întorc mirat spre tinerelul cu fața plină de coșuri, îmbrăcat într-o uniformă de pompieri, prea mare pentru el. Băiatul mă trage agitat de mânecă.

— Țigara, domnu'! spune el răspicat, întinzând mâna. Nu-i voie să fumați în culise.

Zâmbesc înțelegător și îi întind chiștocul. Îl înhață și dă semne că vrea să se facă nevăzut, dar îl opresc cu un gest.

— Spune-mi, amice, cum dau de Manuela Șundi? întreb, în vreme ce scotocesc prin portmoneu cu un aer distrat.

— Domnu' director Manase, răspunde el după o pauză, fără să-și desprindă privirile de pe mâinile mele, ne interzice categoric să dăm relații despre angajatele

noastre.

Scot o monedă de zece, apoi bag portomoneul la loc în buzunar.

— Mă înțelegi greșit, puiule, spun, ținând banul între două degete. Nu-ți cer nicio informație despre ea. Arată-mi-o și mă descurc.

— Ah, bun! se luminează el la față, găsind rezolvarea unei probleme de conștiință. Așa mai merge.

Își rotește privirea prin încăpere și în cele din urmă îmi arată un grup de dansatoare strânse în jurul unui ins scund, subțiratic, cu o freză pieptănată îngrijit peste cap. Omulețul explică ceva cu însuflețire, mișcându-și cu agilitate brațele scurte.

Puștiul își pironește privirile pe moneda de zece lei, clipind nervos, apoi șoptește:

— Blonda...

Privesc într-acolo. Una din ele, cu părul ca lămâia și mijlocul subțire, subliniat, parcă și mai mult de sânii mari strânși în corsajul costumului din satin portocaliu, se desprinde de grup, îndreptându-se către o cabină a cărei ușă este întredeschisă.

— Băiețică, acum caut o roșcată!

Văzând că sunt pe cale să bag banii în buzunar, puștiul spune grăbit:

— Stai, șefule! Îți garantez că acolo unde a intrat dai de ce te interesează.

Înhață banul pe care i-l întind și pornește grăbit, cu chiștocul fumegând între degete, spre o lădiță umplută cu nisip.

Mă apropii de cabina în care a dispărut dansatoarea. Bat la ușă, discret, dar imediat apăs pe clanță fără să mai aștept invitația să intru.

Așezată pe un scaun în fața oglinzii înconjurate de becuri aprinse, blonda are o mișcare de surpriză, dar mai apucă să arunce un halat peste lucrurile aflate pe măsuța din fața sa.

— E voie? spun în timp ce închid ușa.

Fără să se întoarcă, tânăra mă privește în oglindă, examinându-mă curioasă. Figura mea nu-i spune nimic, așa că întreabă prudentă:

— Pe mine mă cauți?

Are o voce stridentă, neplăcută.

— Tu ce zici? zâmbesc, așezându-mă pe scaunul din apropiere.

În cabină este cald. Îmi scot pălăria și încep să-mi fac vânt. Blonda zâmbește la rându-i. Are o gură frumoasă, și o știe. În sfârșit se întoarce spre mine.

— Ce dorești?

— Unde-i Manuela Șundi?

Tânăra încetează să mai zâmbească.

— Nu știu, îmi răspunde, vizibil dezumflată. Dacă vrei relații despre fete poți să le iei de la administrația

teatrului. Dacă o să ți le dea, își exprimă ea îndoiala.

Se întoarce spre oglindă și își verifică îndelung machiajul. Cu colțul unui șervețel își tamponează ochii, atentă să nu întindă rimelul.

Continui s-o contemplu, în tăcere. Ușa se deschide brusc și pe ea își bagă capul zburlit un bărbat rotofei, cu fața aprinsă.

— Scuzați-mă. Spune, dând cu ochii de mine.

Îl scuz, iar el comunică grăbit:

— Mai repejor, Joja. În zece minute intri în scenă. Dansatoarea dă din cap că a înțeles, iar rotofeiul dispare trântind ușa după el.

— Ce vrei? mă întreabă ca fără să mă privească.

— Anunț-o pe Manuela că o aștept după spectacol. Ți-am spus, vreau să schimb două vorbe cu ea.

— Nu-i aici. N-a venit în seara asta la spectacol. Încerc să-mi stăpânesc enervarea.

— Face frecvent figuri de-astea?

— Nu, doar o dată, pe lună, râde vulgar blonda Jojo. Direcția închide ochii, fiindcă nu are ce face. Femeile se află câteodată în situații deosebite. Bănuiești la ce mă refer.

— Unde locuiește?

Blonda își strâmbă gura într-un rictus de invidie.

— În blocul Wilson. I-a făcut-o cadou un prieten, diplomat. Întotdeauna a știut să obțină *ceva* din relațiile

ei.

Dintr-o dată îmi amintesc că în seara precedentă Roger Caramzulea a fost văzut în compania a două femei. Una dintre ele, o blondă arătoasă. Cea din fața mea este o blondă arătoasă, cu condiția să nu deschidă gura.

— Pe unde ai umblat noaptea trecută împreună cu amica și cu amantul ei?

— Poftim?!

Mă privește surprinsă.

— În ce restaurant i-ați păpat banii lui Caramzulea?

Blonda deschide gura de parcă n-ar avea aer, vrea să-mi dea probabil o replică dură, dar nu găsește ceva la repezeală, așa că răspunde cu jumătate de voce:

— Am fost la „Athénée Palace" și la „Flora", în trecere. Voiam ceva nou, dar am renunțat, fiindcă era o atmosferă de înmormântare. Până la urmă am petrecut seara tot la „Vraja Nopții". Roger a insistat.

„Vraja Nopții"! Îmi place cum sună povestea.

— Când ați plecat de acolo?

Femeia se încruntă puțin, încercând să-și aducă aminte.

— Habar n-am. Mă grizasem[1] ușor, nu mă interesa, nu avea de ce să mă intereseze.

---

[1] A se ameți de băutură, a se îmbăta ușor.

— Unde v-ați oprit?

— La Manuela acasă. Am dormit la ea.

— Caramzulea a urcat și el?

Ea surâde batjocoritor.

Nu e genul să doarmă cu două femei în pat. S-a dus la el acasă.

— La ce oră se întâmpla asta?

— Ți-am spus. Habar n-am.

Nu am motive să mai rămân.

Înainte să ies, îi spun zâmbind:

— Vezi că poți să fii fată bună când vrei? Ca să te liniștești, poți să tragi o dușcă din sticla pe care ai ascuns-o sub halat. Dar numai una, altfel o să ți, se încurce picioarele pe scenă.

4

La fel ca și intrarea în clădire, holul blocului Wilson este luxos. Să închiriezi aici un apartament te costă pe an o mică avere, încât e de mirare că o dansatoare își poate permite să o facă. Mă apropii de peretele pe care sunt fixate cutiile poștale și încep să caut numele roșcatei. Găsesc repede ceea ce mă interesează. O tăbliță îngustă de alamă înscrie cu litere frumos gravate: Manuela Șundi. Are o garsonieră la etajul șapte.

Dacă Roger Caramzulea cotizează în prezent la luxul

artistei, îmi spun, cu siguranță luptă din greu să se mențină la suprafață, iar contul din bancă al Dianei Manolescu va fi în scurt timp lichidat.

— Domnu'?!

Mă întorc. De pe un scaun ascuns în spatele unui palmier cu ramurile bogate, plantat într-un ghiveci vopsit în verde, se ridică agale un bărbat ușor adus de spate, îmbrăcat într-o haină cu un vag aer de livrea.

— Domnu'? repetă, apropiindu-se de mine. Este un tip solid, cu tâmplele ușor încărunțite. Mă examinează atent, abordând o coajă subțire de amabilitate. Pe cine căutați?

Pun degetul pe plăcuța de alamă lustruită.

— Manuela Șundi, de la șapte. Parcă așa scrie aici.

— Erați așteptat?

— Nu. Cred că nu.

Fața portarului suferă pentru câteva secunde o brusca metamorfoză. Este dezamăgirea personificată.

— În cazul acesta regret, dar trebuie să vă spun că nu o mai găsiți. Cum vă numiți, domnule?

— Zătrescu.

— Desigur, domnul Zătrescu, spune el afectat. Cu siguranță sunteți un apropiat, dacă o deranjați la asemenea oră. Totuși, ați venit cu întârziere. În urmă cu trei ore, pe la șapte, domnișoara a ieșit împreună cu un tip blond.

Vocea îi este politicoasă, dar o politețe onctuoasă[2] care mă calcă pe nervi. Îmi stăpânesc iritarea.

— Era cumva polițist?

— Am spus eu asta? Putea să fie și polițist, admite el după o clipă de gândire. Dar nu o „săltase”, se vedea că merge de bună voie. Avea și bagaje.

Vreau să mă conving. Pretextez că vreau să-i las un bilet în ușă și urc până la etajul șapte cu liftul. Sun insistent la soneria garsonierei, dar dinăuntru nu se aude nicio mișcare.

— Ei, vedeți că am avut dreptate? comentează portarul ironic, după ce cobor.

Nu-i răspund, ies din bloc și mă îndrept grăbit către automobilul parcat în apropiere.

Situat în afara orașului, într-o poiană largă din mijlocul pădurii Băneasa, restaurantul „Vraja Nopții” este foarte arătos. Observi că aici afacerile merg ca pe roate de cum intri pe alea dreaptă, asfaltată, ce străbate pajiștea până în dreptul intrării.’ Clădirea are în față o peluză bine îngrijită, cu arbuști și arbori ornamentali, tunși parcă de un grădinar japonez maniac, luminați din loc în loc de becuri colorate ascunse în mijlocul vegetației. Fațada pare și mai albă în razele

---

[2] Mieros, insinuant.

reflectoarelor puternice, așezate de o parte și de alta a scărilor.

Opresc în parcarea mărginită de copaci, alături de un „Bugatti” somptuos, de culoare roșie. Lângă el „Ford”-ul meu pare o rudă săracă. După ce încui portiera, pornesc agale spre intrarea localului.

Scara albă, strălucitoare, firma luminoasă, aproape ascunsă într-un pâlc de sălcii, par să facă parte din decorul unei feerii montate fără zgârcenie pe o scenă de varieteu.

Urc treptele sub privirea indiferentă a unui portar masiv, încremenit parcă în postul său. Nu se potrivește deloc cu piesa regizată de Nicolae Vlăduțiu ca să atragă clienții. Este posomorât, iar nasul strivit, de boxer, îl face să semene cu un buldog hămesit.

Înăuntru, localul arată tot atât de bine ca și pe dinafară. Se vede că a fost renovat recent. Salonul, cu tavanul nu prea înalt, are un interior elegant pus în valoare de mobila albă, modernă. Lămpile de pe mese răspândesc o lumină discretă, creând o semiobscuritate plăcută.

Majoritatea meselor sunt ocupate, iar în aer stăruie o rumoare discretă.

Barul se află în celălalt capăt al salonului, pe jumătate ascuns de un grilaj de lemn vopsit în alb. Traversez ringul, pe lângă estrada pe care muzicanții tocmai își

ocupă locurile, ca în cele din urmă să ajung în încăperea retrasă, aproape pustie în acest moment.

Mă îndrept spre tejgheaua gălbuie, bine lustruită și comand un vermut sec, cu gheață. Din locul în care m-am așezat, salonul restaurantului se vede aproape în întregime.

Orchestra atacă un tangou argentinian, iar după câteva măsuri, pe scenă își face apariția o creolă drăgălașă, primită cu aplauze răzlețe. Ca prin farmec, ringul de dans până atunci pustiu, se animă cu perechi înlănțuite.

Mă întorc cu fața spre rafturile pline cu sticle, cu un aer mulțumit. Mă încântă atmosfera, interiorul, personalul stilat, dar și mai mult telefonul pe care îl observ la celălalt capăt al barului.

Îmi place să cred că de aici l-a sunat Roger Caramzulea pe Dan Comăneanu.

Barmanul, un tip uscat, cu o față negricioasă, aproape, ascunsă de ochelarii de vedere, amestecă un cocteil. Îi fac cu ochiul. Gestul meu pare să-l surprindă pentru o clipă, apoi un zâmbet profesional îi luminează fața.

— Ce zici, petrece lumea, nu?

— Da, domnule, îmi răspunde el politicos.

Mai agită de câteva ori *shaker*-ul, apoi toarnă conținutul în două pahare decorate cu felii de lămâie tăiate subțire. Le așază pe o tavă îndreptându-se

imediat către celălalt capăt al tejghelei, unde se află o pereche. Se giugiulesc fără să mai vadă ceva în jurul lor.

După ce se reîntoarce, începe să șteargă mecanic suprafața tejghelei, cu atenția îndreptată spre ringul luminat de reflectoare. Într-un târziu, îmi aruncă o privire indiferentă, parcă să se convingă că mai sunt acolo.

Gust din paharul aflat în fața mea și spun într-o doară:

— Am o întâlnire aici cu un prieten, cam pe la ora asta. Zice că-și face veacul prin părțile ăstea, dar încă nu l-am zărit Poate îl cunoști. Unul Caramzulea.

— Sigur că da. Domnul Roger, spune el, aruncând șervetul sub tejghea.

— L-ai văzut în seara asta?

— Nu, domnule. În seara asta nu a trecut pe la bar.

— Mda, probabil mai întârzie... Ieri a fost?

— Desigur.

Barmanul mă părăsește pentru câteva minute ca să servească un bărbat tânăr, îmbrăcat în costum de seară, care se clatină lejer pe picioare. Revine și bagă banii în sertar.

Îmi privesc ceasul. E unsprezece și un sfert noaptea. Zâmbesc din nou.

— Îți spun sincer, mă cam plictisesc, îi comunic.

— Îmi pare rău, domnule, dar dacă vreți să treacă timpul mai repede, vă sugerez să vizitați cazinoul

nostru.

— Nu știam că sunteți așa de bine garnisiți. Un tripou[3]?! Sună bine.

Barmanul își țuguie buzele mustrător.

— Vai. Domnule! Ce cuvânt urât, tripou! Domnul director nu-l agreează deloc.

— Mă rog. Și unde-i, hai să-i spunem cazinoul ăsta? E clandestin?

— Oh, nici vorbă de așa ceva. Cum ieșiți o luați la dreapta, pe lângă garderobă. La capătul culoarului.

Termin băutura pe îndelete, apoi plătesc, lăsând un bacșiș gras barmanului. Un zâmbet i se lățește pe față.

Când apare Roger Caramzulea, spune-i că mă găsește la ruletă. Mă numesc Zătrescu.

— Desigur, domnule Zătrescu. Cu plăcere.

Urmez indicațiile barmanului și pătrund într-un salon imens, plin de lume. În celălalt capăt, o scară duce până la un fel de balcon susținut de stâlpi. Sus, la etaj, se văd două uși.

La ruletă, aflată în mijlocul sălii, lumea este agitată. O pereche care mizează nebunește se află în centrul atenției. Bărbatul, așezat la masă, are o privire tulbure. Pare băut, dar se ține încă bine. În spate, o brunetă înaltă, cu gura mare, machiată violent, se sprijină de

---

[3] Local, stabiliment cu jocuri de noroc.

umerii lui, aplecându-se din când în când peste masă pentru a arunca jetoanele în carourile desenate pe postavul verde.

După un tur al sălii, reușesc să dibui oamenii de ordine ai lui Nicolae Vlăduțiu. Sunt doi. Unul din ei stă în apropierea unei ferestre deschise, aproape ascuns după draperia de pluș bej, fumând cu un aer plictisit. Din când în când aruncă o privire în jur, fără prea mult entuziasm. Celălalt, un tip îmbrăcat într-un costum de seară, cu figură palidă, păzește scara.

Mă întreb ce poate fi atât de prețios acolo încât nimeni nu are voie să pătrundă; în acel moment una din cele două uși de la etaj se deschide și în cadrul ei apare Nicolae Vlăduțiu. Este îmbrăcat într-un costum de seară impecabil, cu o garoafă albă la butonieră. Privește timp de un minut pe deasupra sălii cu un aer de mulțumire, pufăind dintr-o țigaretă de foi.

Se învârte vreo zece minute printre mesele de joc, întârziind mai mult în dreptul celei de ruletă, unde perechea continuă să câștige. Se îndreaptă spre scară și schimbă câteva cuvinte cu bărbatul în costum de seară. Înainte de a ieși face un semn aproape imperceptibil spre crupier[4].

Îl urmăresc cu privirea până dispare în spatele ușii de

---

[4] Angajat la o casă de jocuri de noroc, care supraveghează jocul, plătește mizele câștigătoare și le adună pe cele pierdute.

la etaj. Puțin timp după aceea perechea începe să piardă. Pierde la fiecare miză și abia atunci înțeleg semnificația privirii schimbate cu crupierul. Câteva tururi bune perechea acceptă cu seninătate pierderile, asta face parte din joc, nu?, dar cum mormanul de fise scade vertiginos bărbatul începe să vocifereze că s-a stricat ceva la mașinărie.

Deodată, în grupul care chibițează[5] la una din mesele de poker, zăresc o figură cunoscută. Partenera de tenis a lui Nicolae Vlăduțiu. Mă apropii. Îmbrăcată într-o rochie lungă, din mătase neagră, Elisabeta Gregorian atrage imediat atenția. Împreună cu o șatenă cam urâțică, dar bine făcută, privește cărțile pe care un bărbat cu alură de sportiv le filează cu gesturi de expert. O clipă mai târziu așază paharul de șampanie gol pe o masă de serviciu aflată în apropiere, apoi scoate o țigară dintr-o mică poșetă Licitarea jucătorilor o absoarbe într-atât încât uită să o aprindă. Scot chibritul și scapăr un băț. După ce își aprinde țigara schițează un surâs de mulțumire, îndreptându-și privirea din nou către masa de joc. Numai câteva secunde, fiindcă în clipa următoare se întoarce și mă examinează, arcuindu-și sprâncenele întrebător. Un zâmbet îi luminează fața.

— Bună seara! șoptește ea veselă.

---

5 A sta lângă cineva la cărți, șah, table etc. Și a urmări jocul.

— Bună seara.

Ne îndepărtăm de grupul de jucători. Tânăra izbucnește în râs.

— Nu credeam că o să te văd, domnule...

— Grigore Zătrescu.

— Deci Grig. Te superi că-ți spun așa? Mă numesc Elisabeta Gregorian. Betty pentru cunoscuți.

Îmi întinde mâna. Este îngustă, cu degetele prelungi. Îmi strânge palma ferm, bărbătește.

— Hai la bar, îi propun. Am trecut mai înainte pe acolo și mi s-a părut un loc liniștit.

— O idee minunată, acceptă tânăra, luându-mă de braț. În restaurant este o perioadă de acalmie. Orchestra a dispărut de pe ring, doar un pianist cu o chelie pronunțată întârzie aplecat deasupra clapelor „Steinway[6]"-ului negru, lăcuit, interpretând o melodie lentă.

La bar este aproape tot atât de puțină lume ca în urmă cu jumătate. De oră. O ajut să urce pe unul din scaunele înalte. Eu rămân în picioare cu spatele spre ring, sprijinindu-mă cu cotul de tejghea. Barmanul se apropie în grabă.

---

[6] Steinway & Sons, cunoscută și sub numele de Steinway, este o companie americană de pian, fondată în 1853 în Manhattan de constructorul de pian german Heinrich Engelhard Steinweg. Creșterea companiei a dus la deschiderea unei fabrici în New York City, Statele Unite, iar mai târziu o fabrică la Hamburg, Germania.

— Sărut mâinile, domnișoară Elisabeta.

Glasul bărbatului are un ton aparte. Se vede de la o poștă că o place, și nu doar pentru că e fiica patronului.

— Bună seara, Micky, îi răspunde tânăra.

— Cu ce vă servesc?

— Un florio.

Betty întoarce capul spre mine.

— Ce bei?

— Un vermut, cu multă gheață.

După ce barmanul se îndepărtează, ne surprindem măsurându-ne pe furiș. Izbucnim în râs.

— Conversația merge ca pe roate, nu crezi? o – tachinez.

— Aveam îndoieli, dar m-ai liniștit, răspunde ea, mimând seriozitate.

După ce așază băuturile în fața noastră, Micky se apleacă peste tejghea și îmi șoptește confidențial:

— Prietenul dumneavoastră încă nu a sosit.

— Nu-i nimic. N-au intrat zilele în sac.

Barmanul își aranjează cu gesturi precise haina albă, apoi se îndepărtează, făcându-și de lucru cu niște sticle. Trage cu urechea, dar nu prea are ce să audă.

— Așteptai pe cineva? se arată ea interesată.

— Nu chiar. Un cunoscut mi-a spus că dacă am nevoie de el, seara îl pot găsi de obicei aici.

— Aha!

Tânăra ridică paharul până în dreptul ochilor.

— Pentru ce bem?

— Pentru domnul Dunlop. Nu ești de părere că fabrică cele mai bune mingi de tenis din lume?

— Sună bine! Deci pentru Dunlop, dar și pentru prietenul tău. Fără el nu erai aici în seara asta.

A dracului urare, gândesc în vreme ce ciocnim paharele. Fata își înmoaie buzele în băutura de culoare roșiatică, privind peste umărul meu. Ceea ce vede o face să lase paharul pe tejghea cu o grimasă de nemulțumire. Întorc capul pe jumătate. Din ușa restaurantului Nicoale Vlăduțiu cercetează cu priviri grăbite persoanele aflate în salon. Curând ne descoperă și se îndreaptă spre noi. Însoțitoarea mea își mușcă buzele înciudată.

— Othelo?

— Mai rău. Un pisălog, zâmbește ea.

Curând simt prezența celuilalt lângă mine, dar nu întorc capul.

— Betty, tatăl tău te așteaptă în salonul albastru. Au sosit domnul și doamna Seucan.

— Mulțumesc, Nicky. Voi veni imediat.

— Te roagă să nu întârzii.

— Nicio grijă, îl repede tânăra, iritată.

— Aștept să te însoțesc, insistă Nicolae Vlăduțiu. Domnul mai poate să aștepte.

Domnul sunt eu.

Se pare că nu avem șansa să vorbim pe îndelete. Păcat, spun, întorcându-mă.

Privirile ni se întâlnesc. Surâd batjocoritor.

— Ce maniere, domnule director! Sau vreun obicei de pe vremea când erați polițist?!

Figura lui Nicolae Vlăduțiu se crispează. E clar. I-am devenit dintr-o dată profund antipatic. Încearcă să mă ignore, adresându-se fetei cu ton poruncitor:

— Hai, vino!

— Domnișoara vine când vrea, nu vezi că prezența dumitale ne incomodează?

Elisabeta pufnește în râs văzându-i figura de om vexat.

— Bine, faci cum vrei. Domnul senator se va supăra. Ne întoarce spatele, îndepărtându-se grăbit.

Fata se întoarce spre mine. În ochii ei citesc simpatie.

— Acum trebuie, totuși, să plec...

— Abia înnodasem firul conversației, nu crezi?

— Așa-i, dar n-am ce face. Obligații de familie.

— Te înțeleg. Nimic nu mi se pare mai oribil decât obligațiile de familie ale senatorilor, o consolez.

Fata râde.

— Ești mereu atât de reconfortant? Și atât de rău?

— Numai miercurea. Ai avut șansa să mă cunoști în ziua mea bună.

— Fiindcă nu te cred, am o propunere.

— Anume?

— Să ne revedem mâine, undeva, într-un loc liniștit. Ce zici?

— De acord.

— Atunci la ce oră și unde?

În timp ce mă gândesc, sprijinindu-se de umărul meu, coboară de pe scaun.

— Să zicem la douăsprezece în fața debarcaderului de la „Belona”. De acord?

Elisabeta Gregorian își mușcă buza de jos ca un copil, făcându-și în gând niște calcule.

— Îmi convine. Pe mâine!

Îi ocup locul să-mi termin băutura în liniște. Nu mai am ce face aici. La semnul meu, barmanul se apropie îndatoritor. De când m-a văzut însoțit de fiica senatorului m-a plasat probabil într-o categorie aparte de clienți.

— Da, domnule Zătrescu.

— Plata.

— Nu-i pot primi, domnule! Consumația s-a trecut în contul casei.

— Atunci păstrează-i pentru tine, Micky! spun, coborând de pe scaun.

— Vă mulțumesc! Noapte bună!

Intenționează să se îndepărteze, dar îl opresc cu un

gest.

— Aș avea o rugăminte.

— Vă ascult.

— Dacă totuși amicul Caramzulea își face apariția pe aici, roagă-l să-mi telefoneze.

Îi întind cartea mea de vizită.

— În caz contrar, continui, dacă afli ceva despre el, telefonează-mi dumneata. Mă achit prompt.

Barmanul privește îndelung petecul de carton din palmă, apoi mă examinează.

— Bine, domnule Zătrescu, acceptă el în cele din urmă.

Privind spre ușă are o tresărire. Strecoară cu rapiditate cartea de vizită în buzunarul de la haină și se îndepărtează. Întorc capul. În ușă, Nicolae Vlăduțiu se uită insistent către bar. Văzându-mă pe picior de plecare, părăsește grăbit salonul.

În parcare, în timp ce descui portiera, mă aud strigat.

— Hei, amice!

Mă întorc. La câțiva pași de mine se află Nicolae Vlăduțiu, însoțit de portarul cu nas de boxer. Directorul localului se oprește în fața mea, iar celălalt îmi trece în spate. Rămân nemișcat, continuând să-l fixez pe expolițist. Din cauza penumbrei figura nu i se distinge prea bine.

— Actele, spune el, adresându-se individului din

spatele meu.

Încerc să schițez o mișcare, dar mă pomenesc apucat strâns de brațe. Nicolae Vlăduțiu întinde mâna și scoate portofelul din buzunarul de la haină. Se întoarce cu spatele și, la lumina ce răzbate dinspre intrarea localului, îl scotocește meticulos. Când termină, se întoarce spre mine. Cel din spatele meu nu-și slăbește strânsoarea. Jucându-se cu portvizitul, directorul de la „Vraja Nopții" spune batjocoritor:

— Așa deci, copoi particular.

— Ai înțeles repede.

— Gura, prăpăditule!

Întinde mâna și mă bate ușurel cu portvizitul peste obraz.

— Localul ăsta nu-i pentru tine, Zătrescule. Ești prea amărât ca să-ți mai calce piciorul aici vreodată. Ai priceput?

Chicotind, mă mângâie cu portvizitul pe obraz, apoi îmi ridică bărbia în sus. Brusc încetează să mai scoată sunetele acelea ciudate și continuă pe un ton rece:

— Asta înseamnă că ai s-o lași și pe Elisabeta în pace. Să nu te mai văd pe-aici!

Fostul polițist mă mai privește câteva clipe fix. Pe urmă aruncă disprețuitor portvizitul pe jos. Se întoarce și, înainte să se îndepărteze, poruncește scurt:

— Lasă-l!

Îi urmăresc cu privirea pe cei doi până ce dispar pe ușa localului. Într-un târziu mă aplec să adun actele împrăștiate pe jos. Nicolae Vlăduțiu se înșală. În mod sigur are să mă mai vadă.

5

Când ajung la marginea orașului, în dreptul hipodromului, am o inspirație. Ideea nu e rea, dar o întorc pe toate fețele, întrebându-mă dacă merită s-o pun în aplicare. În cele din urmă decid că merită, așa că la rondul Arcului de Triumf virez la dreapta, depășesc silueta întunecată a mănăstirii Cașin și pătrund în cele din urmă în cartierul Domenii.

Vreau să arunc o privire prin locuința ziaristului. Dacă cineva m-ar întreba de ce, mărturisesc că n-aș ști ce să-i răspund. Ideea are, evident, o doză de risc. Nu am cheia vilei și pentru a pătrunde înăuntru ar trebui să-i cer Dianei Manolescu să-mi deschidă. Dar asta mâine, în cursul dimineții. Pe mine însă mă interesează să vizitez casa acum.

Rulez până la capătul unei străzi, paralelă cu cea pe care se află casa foștilor soți Manolescu. Frânez în dreptul unui teren viran.

După ce stâng luminile „Ford”-ului, rămân o vreme liniștit, privind casele din jur, cu ferestrele întunecate.

Este o noapte de vară ca oricare alta. Nu se vede picior de om pe meleagurile astea și, ceea ce este mai important, picior de sergent de stradă.

Deschid capacul torpedoului. Găsesc imediat lanterna și şperaclul păstrat în amintirea unui caz, unul din primele mele cazuri. Verific încă o dată adresa.

Peste câteva minute străbat agale trotuarul mărginit de teii ale căror coroane bogate alcătuiesc o boltă întunecată.

Casa Dianei Manolescu, o construcție fără etaj, are în față o mică terasă, unde zăresc două șezlonguri și o umbrelă de soare uitată deschisă.

Părăsesc aleea acoperită cu pietriș ce străbate mica grădină cu tufe de trandafiri și iasomie. Mă apropii, precaut, de intrare. Nemulțumit, constat că lumina străbate până aici, așa încât, prudent, mă strecor mai departe. Deși ferestrele caselor învecinate sunt întunecate, nu vreau să risc inutil.

În dreptul intrării din spate este întuneric, iar clădirea astfel dispusă încât pot să aprind liniștit lanterna. Ascult atent, liniștea nopții nu este tulburată decât de zgomotele specifice marelui oraș.

Manevrez șperaclul până când se aude un clic. Împing încet ușa, dar mă opresc imediat. Am pentru o clipă, impresia că vaietul balamalelor neunse se aude în tot cartierul. În cele din urmă reușesc să o întredeschid

atât cât să mă strecor în casă.

Lanterna proiectează un fascicul subțire de lumina. Am nimerit în bucătărie. De pe un coridor central se deschid încă trei uși. Pornesc în recunoaștere. În capăt, spre stradă, „living-room”-ul, o încăpere de dimensiuni nu prea mari, ca de altfel întreagă locuință. În stânga este dormitorul. Pe partea opusă se găsește biroul. Dacă este ceva interesant de cercetat în toată locuința, atunci, fără îndoială, nu poate să fie decât aici.

Din pragul biroului plimb lumina lanternei prin încăpere. O bibliotecă bogată este dispusă de-a lungul pereților. Pe masa de lucru, aflată în apropierea ferestrei, ale cărei draperii sunt trase, observ mai multe fotografii. Lângă ele, un aparat de fotografiat „Nettar” și un „Remington” cu o pagină pe jumătate dactilografiată. Sunt curios ce conțin.

Nu apuc să fac decât câțiva pași spre masă. Din spate, mai degrabă simt decât aud o șuierătură. Încerc să mă întorc. Gest inutil, deoarece capul parcă îmi explodează în bucăți, am impresia că peste mine se prăbușește o avalanșă. Toate acestea se condensează în spațiul infim al celor câteva fracțiuni de secundă până îmi pierd cunoștința.

... Nu-mi dau seama cât timp am zăcut așa. Când îmi revin, simt cum sângele îmi zvâcnește năvalnic în tâmple, iar ceafa mă doare îngrozitor. Gem dezorientat.

Parcă am gura înfundată în iarbă. Într-un târziu realizez că fața îmi este îngropată în covorul care acoperă parchetul încăperii. Încerc să mă ridic, dar sunt țintuit ca un fluture într-un insectar. Din. Cauză efortului, leșin din nou.

Când iau din nou contact cu realitatea constat că nu mă simt în forma de zile mari, dar, măcar acum, mă pun de acord cu Creatorul că omul are două mâini și două picioare. Cu un efort de voință, mă ridic în genunchi, târându-mă până lângă bibliotecă. Mă sprijin cu spatele de lemnul neted.

După câteva minute sunt capabil să mă ridic în picioare. Primul gest pe care îl fac este să controlez interiorul portvizitului. Mă liniștesc. Actele și banii sunt la locul lor. Ceasul arată ora două și un sfert noaptea. Starea mea de inconștiență a durat aproape treizeci de minute. Culeg lanterna de jos.

Prin dormitor pătrund în baie. Aprind lumina de deasupra oglinzii, ridic privirea și măsor curios figura bărbatului cu fața desfigurată de durere. Aduce vag cu mine. Oftând, dau drumul la robinet și îmi bag capul sub jetul de apă. Asta îmi face bine, fiindcă după scurtă vreme pulsațiile din ceafă se mai atenuează. Mai stau alte câteva minute sub șuvoiul răcoros, apoi închid robinetul și iau pe dibuite un prosop de pe suportul din apropierea lavoarului. De ce dracu’ nu m-a buzunărit?!

mă întreb nedumerit. În timp ce arunc prosopul la loc. Stâng lumina și mă reîntorc în biroul lui Roger Caramzulea; apăs pe întrerupătorul plafonierei.

Rotesc privirile prin încăpere. Ceva nu se potrivește cu imaginea fixată pe retină înainte să fiu lovit. Încerc să mă concentrez, dar, degeaba, memoria refuză să mă ajute.

Ocolesc biroul, citesc sfertul de pagină dactilografiat, preambulul unui articol despre aviatorul Alexandru Papană, răscolesc cele câteva fotografii în care ziaristul surâde la brațul unei femei frumoase. Bănuiesc că este Manuela Șundi, însă nimic, nimic din ce se află acolo nu pare să prezinte vreun interes pentru ancheta mea. Cotrobăi prin sertare, dar realizez, abia acum, că eventualele probe ce-ar fi putut să mă ajute la elucidarea dispariției ziaristului și le-a însușit agresorul meu. Asta pentru că un hoț m-ar fi lăsat fără un sfanț în buzunar.

Nu mai am ce căuta aici. Mă îndrept spre ușă, stâng plafoniera și la lumina lanternei străbat coridorul și bucătăria. În clipa când mă strecor prin deschizătura îngustă, liniștea străzii este spartă de zgomotul unui motor. Un automobil frânează scrâșnind din cauciucuri chiar în fața casei Dianei Manolescu, așa că renunț să mai închid ușa și mă reped spre zidul din spatele curții. Dintr-un salt mă apuc de coama lui și în câteva secunde sunt jos. În timp ce descui portiera, din curte aud

zgomote de pași. Mă așez la volan, pornesc motorul, apoi apăs pe accelerație, îndepărtându-mă de locul periculos în compania notelor stridente ale unor fluiere. Pot să bag mâna în foc că vizitatorii ăștia zgomotoși au legitimații de polițiști. Episodul îmi stimulează memoria. În dreptul Pieței Domeniilor îmi dau seama ce lipsea din biroul ziaristului. Aparatul de fotografiat marca „Nettar”.

Mai sunt câteva minute până să-și facă apariția Diana Manolescu. În urmă cu jumătate de oră am sunat-o să-i spun că vreau să-i vorbesc. Mă ridic de la birou, iau cana în care apa bălteşte de câteva zile și ies pe culoar. Trec pe lângă cele câteva birouri aflate aici, două din ele neocupate, celelalte cu niște firme ciudate, ce te duc cu gândul la afaceri și mai ciudate. De când sunt instalat aici nu pot să spun că am văzut un du-te-vino, dar am zărit, nu de puține ori, persoane rătăcind pe la acest etaj, cu aerul că nu vor să fie recunoscute.

Ies pe ușa din capătul culoarului, pe palierul scării de serviciu. În dreapta se află toaleta. Intru și mă opresc în fața lavoarului, din al cărui robinet apa curge într-un firicel subțire. Clătesc bine cana, apoi o umplu cu apă proaspătă.

Mă întorc în cameră. Așez vasul pe tavă și mă uit la ceas. Mai sunt câteva minute până la ora zece. Mă

apropii de fereastra deschisă, în momentul în care un taxi trage la bordură în fața intrării în clădire. Din el coboară Diana Manolescu.

Câteva minute după aceea aud zgomotul ușii de la intrare. Prin geamul mat al ușii dinspre anticameră zăresc silueta grațioasă a doctoriței. Mă grăbesc s-o întâmpin. Spre deosebire de data trecută acum este îmbrăcată într-o rochie frez. Nu are pălăriuță, în schimb la gât zăresc un șirag de jasp rubiniu în ton cu rochia.

Îi fac semn să ia loc. Când se apropie de masă mă învăluie din nou unda parfumului ei, „Soir de Paris”, dacă am reținut bine.

— Ce ai aflat, domnule Zătrescu? întreabă ea așezându-se pe scaun.

Mă privește atent pe sub sprâncenele ușor arcuite. Stă dreaptă, cu picioarele lipite strâns unul de celălalt.

Intru direct în subiect, fără să amintesc cum am obținut informațiile:

— O cheamă Manuela Șundi, dansatoare la compania „Alhambra”. Este o *damă* (se strâmbă imperceptibil la auzul acestei expresii), o damă căreia îi place să trăiască bine.

— Cui nu-i place să trăiască bine?! surâde ea.

— Mă rog, nu vă contrazic, doamnă. Toți vrem mai mult și mai bine, dar majoritatea în limitele unor sacrificii rezonabile ale conștiinței lor. Unii n-au ce

sacrifica, așa că le este mai ușor. Dansatoarea face parte din categoria asta. Ei îi place să trăiască peste posibilitățile meseriei, păsându-i prea puțin dacă a trebuit, trebuie și va trebui să se vândă. A avut mereu „prieteni” care au ajutat-o să-și satisfacă acest capriciu. Oameni cu bani. Un diplomat i-a cumpărat garsoniera în blocul „Wilson”, alții au cotizat probabil să o mobileze, să se îmbrace bine și să nu lipsească nicio seară din restaurantele de lux. Unul din ei este fratele dumneavoastră. Nu vă faceți probleme, doamnă, probabil nu ultimul, îi vor urma alții. Partea neplăcută este alta.

— Care? întreabă Diana Manolescu.

În vocea ei disting o vagă neliniște.

— Dansatoarei îi place să afle, spun alegându-mi cuvintele, mici secrete ale prietenilor ei, dar nu respectă taina confesiei și le valorifică fără scrupule.

Doctorița închide pentru o clipă ochii. Când îi redeschide mă întreabă calmă:

— Șantaj?

— Ăsta-i cuvântul potrivit.

— Cu ce îl are la mână pe Roger?

— O clipă! N-am spus că îl șantajează. Cu toate astea lucrurile sunt nițeluș mai complicate decât un șantaj banal.

— Mai complicate?!

— Așa se pare. Nu știu cu precizie ce s-a întâmplat, dar am unele bănuieli. Cred că nu sunt prea departe de adevăr.

— Care sunt supozițiile dumitale?

— Cred că totul a început în urmă cu o jumătate de an, când fratele dumneavoastră a provocat, cu un articol mai picant, un scandal în prefectura de poliție. S-a terminat cu morți și răniți, adică, mă corectez văzându-i privirea intrigată, cu concedieri și retrogradări.

— Da, îmi amintesc.

— Ei, bine, am impresia că lovitura de care pomenea că îl va redresa bugetar seamănă cu cea din ianuarie ca două picături de apă. Dar, de data asta, se pare că indivizii au prins un fir. Au fost cu un pas înaintea lui. Ca atare, au luat contramăsuri.

— Contramăsuri? se arată intrigată clienta mea.

— Bănuiesc, în fine, sunt aproape sigur, că dansatoarea i-a fost plasată intenționat. Pentru supraveghere. O măsură prețioasă, deoarece atunci când a aflat unele lucruri interesante pentru cei ce-l tatonau, amanta fratelui dumneavoastră s-a grăbit să-i informeze pe polițiști.

— Ai idee cu ce ar fi putut să-l vândă?

— Nu sunt sigur, poate ei i-a spus mai mult decât v-a spus dumneavoastră, poate l-a surprins discutând la telefon, poate a găsit vreo notiță de-a lui. Sunt atâția de

poate!

Tac. Diana Manolescu tace și ea. Își privește unghiile lungi, lăcuite cu alb sidefiu.

— A amintit vreodată, din întâmplare, de niște fotografii? o întrerup din meditație.

— Ce fel de fotografii?

— N-aș putea să spun. Mă gândesc la unele compromițătoare pentru polițiști.

— Nu, dar, dacă stau și mă gândesc bine, și-a Cumpărat un aparat de fotografiat acum două săptămâni. O să-l întreb, fiindcă îmi dau seama că lucrurile au luat o turnură periculoasă.

— Nu va fi simplu să-l întrebați, fiindcă a dispărut.

— Poftim?!!

— Din păcate ăsta-i adevărul. A dispărut de o zi și jumătate. În noaptea trecută. S-a ascuns sau... dumnezeu știe!

Mă ascultă încremenită.

— Ultimul semn de viață l-a dat ieri dimineața, când a telefonat patronului. Voia câteva zile de concediu. Pare plauzibil, dar mi-e teamă de o înscenare. Am informații că era urmărit și, mai mult decât atât, Manuela Șundi, dansatoarea, și-a făcut ieri după-amiază bagajele și s-a făcut nevăzută.

— Crezi că a fost răpit? șoptește.

Nu-i răspund imediat. Diana Manolescu își frământă

nervos degetele. În timp ce o privesc îmi amintesc un amănunt: cu prilejul primei noastre întâlniri, îmi spusese că doctorul Manolescu i-a lăsat ei automobilul.

— Ce marcă și culoare are mașina, să-i spunem, moștenită de la fostul soț?

Mă privește contrariată.

— „Renault” roșu, dar nu-l folosesc deloc, nu știu să șofez. Roger în schimb se mai urcă din când în când la volan. Nu prea des, fiindcă e convins că nu are aptitudini.

— O țineți parcată în fața casei? întreb. (Sunt sigur că în noaptea precedentă nu am zărit-o.).

— Nu, am un loc închiriat la garajul „Leonida”... Credeți că a plecat cu mașina? O undă de speranță răzbate în vocea ei.

Nu-i răspund. Iau cartea de telefon și o răsfoiesc până găsesc numărul garajului. Îl subliniez cu un creion, apoi o împing împreună cu telefonul spre ea.

— Verificați dacă automobilul este acolo.

— Cum?

— Spuneți orice. De exemplu că vreți să plecați într-o călătorie și doriți să vă verifice presiunea în pneuri sau nivelul uleiului. Orice.

Diana Manolescu ia receptorul și formează numărul subliniat. După o scurtă discuție află că „Renault”-ul nu se află în garaj. L-a luat un prieten al ziaristului.

— Cum arăta? șoptesc.

Doctorița acoperă cu palma microfonul.

— Poftim?!

— Cum arăta individul?

— Blond, așa își amintește paznicul, spune ea, după ce pune receptorul în furcă. I-a arătat o carte de vizită cu câteva cuvinte din partea lui Roger. Asta înseamnă că a plecat din oraș!

Nu o contrazic. Cred că are dreptate, ziaristul a plecat cu mașina lui undeva în afara orașului. Diana Manolescu se ridică. O imit.

— Continui cercetările?

O umbră de tristețe i-a apărut pe chip.

— Firește, domnule Zătrescu. În condițiile acestea poliția nu-mi poate fi de niciun ajutor.

O conduc până în dreptul liftului. În timp ce așteptăm să urce cabina, îi întind cartea mea de vizită.

— Pentru orice eventualitate... Dacă aflați ceva, orice amănunt mă interesează, telefonați-mi. Poate o să încerce să ia legătura cu dumneavoastră. Aveți numărul meu de la birou. Vă pot da, dacă vreți, și numărul de acasă, adaug.

După o scurtă ezitare, Diana Manolescu încuviințează. Notez în grabă adresa și numărul de telefon de la locuința mea. Fi întind mica bucată de carton în momentul în care liftul oprește în dreptul

etajului cinci.

6

Observ de departe „BMW”-ul alb, parcat lângă debarcaderul „Belona”, la umbra unei sălcii. Sprijinită de trunchi, Betty Gregorian urmărește cu privirea o ambarcațiune cu vele ce navighează leneș în apropierea țărmului.

Auzind motorul automobilului, întoarce capul. Îmi zâmbește și înaintează câțiva pași în întâmpinarea mea. Este îmbrăcată într-o rochie galben pai. Arată ca o păpădie, o păpădie pe care ar merita să o ții la capul patului, într-o vază de cristal.

Opresc automobilul și cobor. Betty este machiată discret. Pe mâna stângă, pe care mi-o întinde grațios, observ un inel de aur, subțire, cu un safir mic de formă rotundă.

— Bună dimineața. Mă tem că te-am făcut să aștepți, își consultă micul ceas cu brățară.

— Exagerezi. Ești punctual ca un ceas elvețian, mă asigură zâmbindu-mi cu drăgălășenie.

Dinspre iolă vântul aduce până la noi cuvintele răzlețe ale unui bărbat care dă lecții de navigație unui adolescent cu o figură de bleg. O pală de vânt mai puternică îl surprinde pe tânăr nepregătit, iola se înclină

și în cele din urmă se răstoarnă. Capetele celor doi se arată aproape imediat la suprafață.

Betty râde înveselită, apoi își aranjează cu un gest cochet părul răvășit de vânt.

— Ce program propui în continuare? spune ea, cuprinzându-mă cu ambele mâini de brațul drept.

Spre deosebire de seara precedentă apropierea ei mi se pare surprinzător de tulburătoare.

— Ce propun? repet, privind-o admirativ. Să continuăm de unde ne-a întrerupt arogantul tău amic.

— Nu-l placi, constată ea amuzată. Nici el pe tine.

— Ce spirit de observație! exclam.

De la debarcader, în ajutorul celor doi naufragiați se desprinde o barcă. În ea doi tipi îmbrăcați cu tricourile Yachting Club-ului trag cu dexteritate la vâsle, în timp ce-l ghidează pe bărbatul care încearcă, împingând de catarg, să redreseze iola.

— Aseară, Nicky m-a întrebat ce-am discutat cu tine, întrerupe ea tăcerea.

— Și?!...

Betty zâmbește și, strângându-mă cu degetele subțiri, se lasă greu pe brațul meu.

— L-am repezit, așa că s-a enervat, dar înainte să plece m-a avertizat să fiu atentă cu cine stau de vorbă. Evident se referea la tine.

— La mine?! fac pe miratul, împungându-mă cu

degetul în piept.

— Cu siguranță. De fapt cu ce te ocupi, domnule Zătrescu? mă întreabă ea cu un aer serios, după care slăbește strânsoarea brațului și se îndepărtează ușor.

— Arheolog. Un insignifiant arheolog, spun zâmbind. Scormonesc prin gunoaie după blidele sparte cândva de alții.

Betty deschide poșeta și scoate o pereche de ochelari de soare. După ce și-i potrivește, mă ia din nou de braț.

E bănoasă?!

Pentru o fată de senator, cunoscuții nu pot să aibă decât meserii bănoase, nu-i așa?

— Îmi inventariezi portmoneul? o întreb zâmbind. Tânăra râde și, fără să-mi răspundă, mă trage după ea. Pornim cu pas agale fără să mai scoatem un cuvânt.

Peste zece minute ne aflăm într-un separeu, pe terasă umbroasă a unui mic restaurant înecat de verdeață. Mesele sunt discret mascate de gardul viu format din arbuștii de trandafiri sălbatici, agățați pe spaliere de lemn.

Din locul în care mă aflu, zăresc, la intrarea unui separeu vecin, un doberman cafeniu culcat la umbră, un exemplar superb.

Patronul, însoțit de un picolo scund, cu figură de vulpe, ne aduce paharele cu băutură, îndepărtându-se cu temenele. Este numai zâmbet. Când rămânem

singuri, Betty își dă jos ochelarii și îi așază pe masă.

— Aseară l-ai întâlnit, până la urmă, pe prietenul tău? întreabă fără curiozitate.

— Nu, chiar mă mir, de obicei Caramzulea este parolist – strecor numele lui Roger ca o informație lipsită de importanță.

Tânăra flutură din mână disprețuitor.

— Ah, ziaristul ăla antipatic. Un înfumurat, umblă mereu însoțit de o roșcată destul de frumușică dacă n-ar avea scris pe frunte că își face veacul prin Dudești. Pe unde-i crucea aia faimoasă.

— Ce înseamnă pentru tine o persoană antipatică? Un bărbat care nu-ți face curte sau o femeie care, la o petrecere, îți dă sentimentul că nu ai ce căuta acolo?!

Betty își ridică ochii căprui spre mine, încruntându-se.

— Aveam dreptate aseară. Ești rău! Ești rău ca un... Face o pauză ca să găsească cuvântul potrivit.

— Ca un doberman, îi vin în ajutor, aruncând o privire fugară spre câinele care dormitează respirând sacadat.

Se destinde și izbucnește în râs. Îi place comparația, o găsește chiar nostimă. Ridică paharul cu florio și multe cuburi de gheață și-l duce la buze.

— Îți dau, totuși, un pic de dreptate, adaug după o clipă de tăcere.

— De ce? se arată ea curioasă.

— Fiindcă, deși te cunoaște, Roger n-a scos o vorba despre tine, spun zâmbind. Cred că îți împărtășește sentimentele.

Tânăra se strâmbă. Își privește imaginea reflectată în lentilele ochelarilor de soare, apoi, nemulțumită, îi așază în așa fel încât să se vadă mai bine.

— Crezi că ai umor? Părerea mea este că nu-l interesează decât senatorul Nicoară Gregorian, pentru că vrea să parvină. Tata îl cultivă pe ziaristul Roger Caramzulea fiindcă are nevoie de el. Afacerile lui, cunoscuții lui.

Ridic din sprâncene mirat.

— Nu și ai tăi?!

— Cu mine are relații foarte, foarte protocolare, spune ea, aranjându-și, cu ochii ațintiți spre lentilele ochelarilor, o șuviță de păr rebelă. Nu mă interesează afacerile lui papa. Politica nu-mi spune nimic. E adevărat că, din când în când, particip și eu la seratele lui politice. Dar o fac de când a murit mama. Cu o astfel de ocazie l-am cunoscut, dar numai atât, domnule Zătrescu, zâmbește ea, ridicându-și din nou privirile spre mine. Poate, săracul, ar fi încercat ceva, dar cred că roșcata i-ar fi scos ochii dacă îl simțea.

— Exagerezi. În orice caz e păcat că nu-l cunoști mai bine. E un tip pe cinste.

— Te cred, fiindcă îmi ești simpatic. Dar te mai cred și pentru că tata se pricepe la oameni.

— Serios?!

— Nu-ți vine să crezi, dar așa este, râde ea. Se învârt în jurul lui tot felul de oameni, o adevărată colecție.

— Colecție? Așa, ca una cu gândaci de bucătărie? întreb privind-o ironic.

Fata își scutură capul, amenințându-mă cu degetul.

— Iar ai luat-o razna, domnule!

— Bine, retractez. O colecție, să-i zicem, de prieteni. Betty zâmbește.

— Mai merge. Tata, ca orice om politic, dorește să aibă o echipă, o adevărată echipă.

— Aha! Înțeleg că în anturajul domnului senator, Roger reprezintă sindicatul ziariștilor.

Elisabeta Gregorian ridică din umeri.

— Dacă vrei. Nicky îmi spunea că este unul din cei mai buni gazetari. Un adevărat câștig pentru tata.

— Nu te contrazic.

— În fine, îmi dai dreptate.

Cu un gest scurt, elimin de pe fața de masă câteva frunzulițe aduse de vânt.

— El, vreau să spun Vlăduțiu. Nicolae Vlăduțiu. Ambasadorul cui este? Al cârciumarilor sau al polițiștilor? În fond nu are importanță, spun după o clipă de tăcere, fiindcă, indiferent din ce grup face parte,

mi se pare că, într-adevăr, colecția este bogată.

— Te înșeli! râde ea, dezvelind o dantură perfectă. Cu el lucrurile nu stau chiar așa. Tata îl cunoaște de multa vreme și îl consideră aproape un membru al familiei.

— Nu mai spune?! Ești logodită cu el?

— De unde ai scos-o și pe asta?

— Mi-a făcut impresia. E, cum să-ți spun, foarte posesiv vizavi de tine.

— Mă rog, ăsta-i genul lui. Posibil să spere ceva în sensul ăsta, dar nu mă simt cu nimic vinovată, fiindcă l-am tratat mereu ca pe un camarad.

Încep să înțeleg furia fostului polițist. Nimic nu poate enerva mai mult un bărbat decât o femeie frumoasă care îl tratează ca pe un camarad.

— În orice caz, te place, insist eu.

— Și ce dacă?! Esențial este că nu-l plac eu. Chiar dacă tata ține la el, nu același lucru se întâmplă cu mine.

— Înțeleg că domnul senator ține și la Roger.

— Îl admiră, ceea ce după părerea mea este altceva! Zâmbesc sceptic.

— Îl admiră, așa, pe gratis? Pomeneai ceva despre o afacere. Nu țin. Minte, spun prefăcându-mă că-mi răscolesc memoria, să fi citit vreun articol semnat de Roger despre domnul Gregorian.

— Nici n-a scris, dar cred că pregătește ceva.

Vorbesc indiferent, încercând să-mi maschez

curiozitatea:

— Afirmi că pregătește ceva? N-a scos un cuvânt despre asta!

— Cu siguranță. Săptămâna trecută, când se afla la vila noastră de la Snagov unde ne retragem de obicei vara, avea cu el un aparat de fotografiat. Tocmai veneam din oraș, când l-am zărit urcându-se în mașina lui. M-a văzut și am avut impresia că avea un aer destul de încurcat; a coborât și mi-a cerut să nu-i spun nimic latei, fiindcă dorește să-i facă o surpriză. Încercase să-i facă câteva fotografii, dar el era ocupat, se întreținea cu niște oameni politici care tocmai sosiseră.

La naiba! Asta era. Fotografiile făcute la Snagov.

— Câtă viclenie! zâmbesc, ca de o glumă bună. Elisabeta râde.

— Evident, o să-i facă plăcere, dar nu cred că după asta o să câștige o poziție mai bună în ierarhia prietenilor tatei. De părerea asta era și Nicky.

— I-ai spus și lui?

— Cunoști tu vreo femeie care să poată ține un Secret? se alintă. În orice caz, Nicky nu s-a arătat prea încântat. Dimpotrivă. M-a pisat cu întrebări.

Mă privește curioasă.

— Totuși, nu înțeleg de ce ne-am întâlnit. Să discutăm doar despre amicul tău?

Îi dau dreptate. Restul timpului îl petrecem în mod

agreabil. Betty este o parteneră de conversație foarte simpatică.

După o vreme discuția noastră este tulburată de retragerea perechii din separeul în dreptul căruia se află câinele. Îi zăresc printre ochiurile din perdeaua de trandafiri sălbatici cum se ridică de la masă. Dobermanul zvâcnește înviorat, se scoală și se întinde căscând. Scurt timp după aceea de după gardul viu apare un al doilea exemplar.

Stăpânii animalelor, un bărbat și o femeie în floarea vârstei, tipul nordic, de un blond aproape alb, viguroși, cu alură sportivă, formează o pereche potrivită. Genul de pereche după care întorci capul pe stradă, în restaurant, oriunde.

Patronul îi conduce câțiva pași, apoi dispare grăbit spre bucătăria restaurantului.

Bărbatul și femeia vorbesc cu glas scăzut, cu acea indiferență tipică pentru o cunoștință proaspătă sau o căsnicie îndelungată. După câțiva pași ea se oprește și pune lesele celor doi câini. Întorc privirea, încercând să mă concentrez asupra întâmplărilor unei vacanțe petrecute de domnișoara Gregorian în urmă cu doi ani la Monte Carlo. Când perechea ajunge în dreptul nostru, stăpâna dobermanilor exclamă:

— Betty! Ce surpriză! Nu credeam că o să te întâlnesc aici.

Blonda vorbește cât se poate de corect românește, dar are un ușor accent, indiscutabil teutonic.

— Ce mai faci? Nu te-am mai văzut de mult, continuă femeia. Îmbrăcată într-un taior bej cu o croială elegantă, o privește cu simpatie pe Elisabeta Gregorian, care pare surprinsă și încântată de această întâlnire neașteptată. Cei doi dobermani, la o comandă scurtă în germană, se așază adulmecând în direcția noastră. Se fac prezentările:

— Dagmar von Hackenau, se recomandă stăpâna câinilor cu o strângere de mână viguroasă, în timp ce mă examinează cu o privire rece.

Însoțitorul ei se numește Hans Ebner. Arată ca un star de cinema? Pe față i-a încremenit un zâmbet de circumstanță. Privește când la mine, când spre fata senatorului cu o căutătură atentă.

— A sosit în dimineața asta de la Berlin să prospecteze piața românească, se simte datoare să explice frumusețea de pe coastele Mării Baltice. Venim direct de la aeroport.

Dagmar von Hackenau se întoarce spre el și îi spune în germană că domnișoara este fiica unui om politic influent, ce simpatizează cu Germania. O să i-l prezinte diseară. Este convinsă că-i va putea fi de un real folos. Introducându-l în cercurile de afaceri de aici. Bărbatul zâmbește în continuare, dând din cap încântat, Nu-mi

dau seama ce-l face să fie atât de încântat. Că Elisabeta este fată de senator sau că tatăl ei se dă în vânt după discursurile cancelarului Adolf?

După câteva minute, timp în care cele două femei au schimbat câteva banalități – pe care eu și domnul Ebner le-am ascultat tăcuți –, Dagmar von Hackenau se uită la ceas și îndepărtează brațele în lături dezamăgită.

— Ne pare rău, zâmbește ea în colțul buzelor, dar ne grăbim. Trebuie să ajungem în oraș. Peste o jumătate de oră suntem așteptați la legație.

Înțeleg că este vorba de legația germană, aflată vizavi de Academia Română, pe Calea Victoriei.

— Atunci pe diseară, Dagmar, spune Betty veselă. Sper că nu ai uitat că tata te așteaptă.

— Se poate?! o liniștește nemțoaica. Se întoarce spre mine surâzătoare.

— La revedere, domnule Grigore Zătrescu.

Hans Ebner își ia rămas bun de la noi păstrând pe figură același zâmbet încremenit, în vreme ce femeia poruncește dobermanilor să o urmeze. Abia după ce perechea se îndepărtează câțiva pași, mă așez și îmi aprind o țigară.

— Ce învârte cobra asta regală? murmur privind perechea ce tocmai dispare pe poarta grădinii.

— Nu-ți place?

— Vrei să mint ca să-ți fac plăcere?

— De fapt, nici mie nu-mi place, dar am fost sfătuită să mă port amabil cu ea. Se ocupă cu probleme culturale, așa mi s-a spus. Te interesează?

Zâmbesc.

— Nu. Înainte să punem punct acestui subiect, trebuie să admit că ți-ai însușit arta prefăcătoriei cu nota maximă.

Elisabeta Gregorian râde amuzată, apoi reia povestirea de unde a întrerupt-o, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Peste trei sferturi de oră părăsim restaurantul, îndreptându-ne spre automobilele parcate pe malul lacului, sub salcie.

Când ne mai vedem? întreabă ea în timp ce urcă în mașină.

— Cine știe?! spun în vreme ce închid portiera „BMW"-ului. Peste câteva zile trebuie să plec în Dobrogea. Am o mie și una de pregătiri de făcut. Dar nu se poate să nu ne mai întâlnim până atunci, undeva, prin București. Câteodată, orașul e atât de mic!

După ce bagă cheia în contact, Elisabeta rămâne o clipă pe gânduri, privind prin parbriz drumul dinaintea sa. Ridică ochii spre mine.

— Vag, foarte vag, domnule Zătrescu, și cum nu-mi place să las la întâmplare lucrurile care mă privesc.

— *În seara asta o să faci ceea ce vreau eu,* continui fraza

începută de ea.

— Exact! Vezi ce ușor ai ghicit? În seara asta avem o petrecere. Nu admit să mă refuzi.

Vorbește ca o persoană obișnuită să obțină ceea ce vrea. Mă uit atent la ea și-mi zic că va obține ceea ce își dorește și în cazul meu. Întâmplarea face ca eu însumi să doresc a da o raită prin proprietatea domnului Nicoară Gregorian de la Snagov.

— Așa, cu toate foloasele? o întreb, observând cum i se înroșesc pomeții obrajilor.

Încearcă să râdă.

— N-ai devenit cam prea devreme îndrăzneț?! Prefer să fac eu primul pas. Te sechestrez doar pentru o petrecere. Tata a organizat un dineu. După ce bătrânii se retrag, continuăm cu un party nebun.

Mă aplec și, ținând-o de mână, fac contactul. Motorul „BMW”-ului pornește la sfert, toba de eșapament începe să bubuie înfundat.

— Vrei să-i strici seara domnului director Nicky? spun.

Betty pare amuzată de idee. Își pune ochelarii de soare și se apropie de mine, atingându-mi fața cu părul.

— De ce nu?!...

Accept invitația, spunându-mi că mi-ar face într-adevăr plăcere să-l enervez pe Nicolae Vlăduțiu.

Pe Dan Comăneanu îl găsesc în tipografia ziarului „Cronica Bucureștilor”. Stă la câțiva pași de rotativa care se învârte amețitor, într-un zgomot infernal. Urmărește cu atenție teancul de ziare azvârlit de mașină pe grătarul de la capătul ei. Din când în când se apleacă și ia câte o pagină; o examinează rapid, apoi o așază la loc. Este gata ediția de seară.

Mă apropii și îl bat pe umăr. Se întoarce imediat. Dând cu ochii de mine îmi face semn să aștept. Îi explic prin gesturi că prefer s-o fac afară, în Sala mică ce dă spre palierul scării. Încuviințează, apoi se apropie de un muncitor în vârstă, îmbrăcat într-un halat gri, murdar pe la poale, și începe să gesticuleze grăbit.

Ies din sala rotativei și mă opresc lângă o fereastră, nu departe de ușă. Peste câteva minute apare și ziaristul ținând între degete o coală proaspăt tipărită.

— Care-i baiul? întreabă el în vreme ce o împăturește.

Mă sprijin cu spatele de zidul vopsit în ulei verde, scorojit din loc în loc.

— Am venit la *raport*. Doar m-ai angajat, nu?

— Ce-ai aflat?!

Nu se uită la mine. A pus coala pe pervazul ferestrei și începe să-și curețe degetele înnegrite de cerneala tipografică proaspătă.

— Nu prea multe, dar destule ca să pot încropi o poveste, chiar două.

— S-o aud pe prima.

— Începutul îl știi. Mi l-ai spus chiar tu. Iată ce am cules în plus: grupul pe care l-ai văzut acum două seri ieșind din blocul „Wilson” era format din ziarist, Manuela Șundi și o prietenă de-a ei. Oricât ți s-ar părea de ciudat, dansatoarea locuiește acolo, la etajul șapte. Are o garsonieră.

— Oho! exclamă Dan Comăneanu.

— Seara și-au petrecut-o, se pare, în cea mai mare parte, la „Vraja Nopții”. Acolo se găsește un telefon instalat în local. Dacă ai chef să chemi pe cineva din bar, îi oferi și un concert pe gratis.

— Deci, de-acolo mi-a telefonat, murmură el.

— Da. Pe la două și jumătate, trei fără un sfert au plecat. S-au întors în oraș cu un taxi. Cealaltă, blonda, a dormit în noaptea aceea la Manuela Șundi. Caramzulea a plecat cu taxiul și dus a fost. Chiar dacă n-a fost urmărit, băieții îi știau fiecare mișcare. Roșcata este o vorbăreață.

— Ce vrei să spui?! se încruntă el.

— Ca să fiu mai clar, se pare că dansatoarea îmbină plăcutul cu utilul. Adică îi supraveghea fiecare pas pentru o mică îndemnizație.

— De ce?! întreabă el contrariat.

— Să zicem că are o datorie de recunoștință, mai mult sau mai puțin consimțită. Am uitat să-ți spun că

dansatoarei îi place un sport bănos. Șantajul. Din nefericire, un oarecare articol din codul penal îl trece în categoria delictelor. Că urmare, nu a fost decât o chestiune de timp până a intrat în conflict cu legea. Polițiștii, bărbați galanți, au închis ochii cu condiția ca ea să-i deschidă mări asupra ziaristului.

— Sună ca la carte.

— Nu?! Așa că Manuela Șundi a aflat mai multe lucruri, decât tine și, pentru bani, l-a vândut urgent. Avizați din vreme, tipii și-au luat măsuri de siguranță.

— Cu alte cuvinte, l-au răpit, completează el.

— Ia-o mai încet. Eu spun doar o poveste. Fără probe, nu este decât o poveste. Deci, să zicem, l-au răpit. Au căutat o acoperire plauzibilă. L-au forțat să-și ceară, telefonic, un concediu de la patron și să scrie câteva cuvinte adresate paznicului de la garajul „Leonida”, unde își ține mașina. Totodată, au scos-o din scenă pe dansatoare și au expediat-o din București pentru o vreme. Au acționat rapid, încât acum, pentru cine întreabă, ziaristul și-a luat amanta și a șters-o cu automobilul din oraș, undeva, în vacanță. Pare verosimil, ce zici?

Ziaristul fluieră prelung.

— Puteam să înghit momeala, continui să raționez, dar au făcut o greșeală. Una mică de tot: în povestea asta se învârte un personaj care a început să mă obsedeze.

Este blondul. Blondul ce făcea de planton pe trotuar atunci când i-ai văzut. El a luat din garaj mașina lui Caramzulea, în fine, tot el a trecut pe la locuința dansatoarei și a ajutat-o să-și facă bagajele. Asta ar fi prima poveste. O singură nedumerire am, pentru ce toate astea?

Dan Comăneanu rămâne pe gânduri. Într-un târziu mormăie:

— Și a doua poveste?

— În ea apar câteva personaje și locuri noi, sună puțin altfel, dar în unele părți seamănă al dracului de mult cu cealaltă.

Ziaristul se apropie de mine și, imitându-mă, se sprijină de zid. Nu scoate un cuvânt. Privește becul murdar de deasupra ușii, ce aruncă o lumină anemică, așteptând să continui. Ceea ce și fac.

— De câteva luni bune, cu puțin timp înainte să o cunoască pe dansatoare, Roger Caramzulea a început să se învârtă în anturajul unui om politic. Un senator.

— Un senator?

— Da, unul, Nicoară Gregorian.

Ziaristul se încruntă.

— Gregorian?! Numele lui mi se pare cunoscut.

— Da? Ce știi despre el?!

Dan Comăneanu ridică din umeri.

— Deocamdată nu-mi amintesc nimic.

— Bine, să lăsăm asta, deși m-ar interesa să cunosc câte ceva despre acest om.

— O să caut. Mai departe?

— Senatorul este proprietarul localului „Vraja Nopții”. Director, Nicolae Vlăduțiu, un expolițist. Întâmplarea face ca acesta din urmă să fi fost, înainte de ziarist, cel care a întreținut-o pe dansatoare. O are la mână cu ceva, lucrează mână în mână cu el de mai multă vreme, nu știu, cert este că au făcut echipă.

— Nu pricep. Până la urmă cu cine se ține de ticăloșii? Cu polițiștii sau cu cârciumarul?

— Ăsta se pare că este un prim element de legătură între cele două povești. Nu-i exclus ca Nicolae Vlăduțiu să fi păstrat relații strânse cu câțiva de la prefectură. Poate i-au cerut să le facă serviciul ăsta, să o plaseze pe dansatoare ziaristului. Spun poate, deoarece e posibil s-o fi făcut doar în folosul său, iar ăia să nu aibă habar de asta.

— Cum așa?

— Dispun de informații că de vreo jumătate de an Roger Caramzulea se ducea frecvent la „Vraja Nopții”. Aproape seară de seară.

— Și?!

— Este cert că începuse să se învârtă în anturajul lui Nicolae Gregorian. Ba mai mult, era primit și în casa domnului senator. Contează să ai alături de tine un om

de presă influent cum este amicul tău. Nu?

Dan Comăneanu nu-mi răspunde imediat, este prea preocupat să rumege informația.

— Afirmi că îl urmărea pe senator? întreabă el într-un târziu.

Nu-i răspund direct la întrebare.

— Ce a văzut? Ce a aflat? Nu știu! Ceea ce cunosc însă este că a făcut în secret câteva fotografii la reședința de vară de la Snagov a fostului senator. Acesta-i al doilea element de legătură. Și unii și alții au ceva de ascuns, iar Roger Caramzulea a aflat. Dar au aflat și ei că ziaristul este la curent cu ceva ce n-ar fi trebuit să fie.

— Cum?

— Când omul își freca palmele mulțumit că s-a ales cu niște poze pe cinste și se pregătea s-o șteargă, a avut neșansa să fie văzut. A îndrugat o poveste credibilă, că voia să facă o surpriză senatorului, iar persoana respectivă a comunicat-o lui Nicolae Vlăduțiu ca pe un fapt divers.

— Cine a fost?

— N-are importanță. Astă-noapte am făcut o percheziție în locuința ziaristului. Am intrat în birou, aparatul de fotografiat era pe masă, dar nu am apucat să pun mâna pe el.

Dan Comăneanu mă privește cu atenție. Parcă acum m-ar vedea pentru prima oară. Deschide gura să-mi

spună, probabil, părerea lui despre mine, dar în cele din urmă renunță.

— N-am mai apucat să pun mâna pe el, fiindcă am fost făcut knockout. Cel care m-a pus la podea a luat aparatul și a dispărut. Nici eu n-am mai stat mult prin zonă, căci au apărut polițiștii.

— Crezi că agresorul tău i-a anunțat?

— Mai mult ca sigur. Era un prilej nesperat ca să mă înlăture. Fiindcă, nu știu de ce, simt că am început să fiu talonat. Cuiva nu-i convine că mă amestec. De altfel, nu mă miră. Era de așteptat să se întâmple așa.

— Mi-ai spus două povești, dar tu ce părere ai?

— Deocamdată niciuna. Mă întreb doar dacă din cele două nu s-ar putea încropi una singură. Dar pentru asta mai trebuie să-mi bag nasul pe ici, pe colo. În seara asta îmi propun să văd cum arată vila domnului senator. Cea de la Snagov.

— Să nu dai de dracu'!

— Nicio grijă. De data asta mă duc ca invitat.

— Cum ai reușit?

— Asta n-are importanță. Îți povestesc altă dată. Îi întind mâna. Plec să mă dichisesc. Te țin la curent, dacă aflu ceva.

Urc câteva trepte spre ieșire, când ziaristul mă strigă. Mă opresc și mă întorc spre el.

— Ce mai vrei?

— Mi-am amintit, spune el, ceva despre senator. E unul din apropriații lui Vaida-Voevod[7], cu toate că de un an nu mai face politică național-țărănistă. Acționează pe cont propriu și programul lui are o vizibilă nuanță de dreapta. A cochetat și cu legionarii, dar de când au început să devină indezirabili a lăsat-o mai moale. Cam asta pentru început, dar o să mai caut.

Când ies din clădirea în care este instalat ziarul, îmi spun că informația este prețioasă. Pentru că Nicolae Vlăduțiu – asta am aflat de la comisar – făcea, la rându-i, politică cu „cruciulițe și făclii". Parcă așa spunea. Este primul element de legătură palpabil între cei doi.

7

[7] Alexandru Vaida-Voevod (n. 27 februarie 1872, Olpret, azi Bobâlna – d. 19 martie 1950, Sibiu), a fost un om politic, medic, publicist, unul dintre liderii marcanți ai Partidului Național Român din Transilvania, apoi al Partidului Național Țărănesc. Vaida-Voevod a debutat politic în anturajul arhiducelui Franz Ferdinand, ca susținător al drepturilor românilor transilvăneni. După Unirea Transilvaniei cu România și fuziunea naționalilor transilvăneni cu țărăniștii din Vechiul Regat, s-a numărat printre liderii marcanți ai noului Partid Național Țărănesc. În activitatea politică, Alexandru Vaida-Voevod a ocupat timp de trei mandate funcția de premier al României, remarcându-se de asemenea la conducerea Ministerului de Interne și a Ministerului de Externe. A sprijinit regimul autoritar al regelui Carol al II-lea, motiv pentru care i-a părăsit pe național-țărăniști și a întemeiat propriul partid. După instaurarea monarhiei autoritare a fost numit consilier regal, iar șeful statului l-a folosit pentru a-și justifica regimul, mizând pe credibilitatea unor politicieni cu experiență, care erau fideli monarhiei.

Sprijinit de aripa automobilului, parcat peste drum de „Djaburov”, îmi omor timpul parcurgând în fugă rubricile ziarului „Universul”. O aştept pe Elisabeta Gregorian. Este prin împrejurimi, deoarece, lângă celălalt trotuar, în faţa magazinului, este oprit „BMW”-ul atât de cunoscut. Într-un târziu, fata apare însoţită de o femeie în vârstă, îmbrăcată foarte elegant. Par angajate într-o discuţie animată. La câţiva paşi, ca o umbră, le urmează docil un tinerel palid, ţinând în braţe o cutie mare, frumos ambalată. Betty mă zăreşte de îndată şi-mi face semn că nu mai întârzie mult. Peste câteva minute bătrâna doamnă reintră în clădire. Fiica senatorului mă atenţionează să fiu gata. Împăturesc ziarul şi mă instalez la volan.

După ce comisionarul aranjează pachetul pe banchetă şi îşi înhaţă bacşişul, tânăra porneşte motorul şi demarează. Accelerez, mă înscriu în trafic şi, profitând de un prilej favorabil, virez brusc la dreapta, urmând-o.

Drumul până la Snagov se transformă într-o adevărată tortură. Elisabeta conduce nebuneşte, încât sunt nevoit să-mi chinui „Ford”-ul ca să păstreze o distanţă cât mai mică faţă de automobilul sport ce goneşte pe şosea ca un bolid.

Până să ajungem la capătul călătoriei noastre, afară s-a întunecat. După ce traversăm satul Snagov, părăsim şoseaua, înscriindu-ne pe un drum îngust, bine

întreținut.

După o curbă, drumul se pierde într-o poiană largă, ce coboară lin spre malul lacului. Ridic piciorul de pe accelerație, micșorând viteza.

Drept în față, luminată fără zgârcenie, se zărește vila senatorului. Este construită de un arhitect tradiționalist, în cel mai autentic stil brâncovenesc, prea autentic ca să nu fi fost ridicată abia de câțiva ani.

Imediat după poarta masivă din fier forjat, deschisă larg, începe o alee ce străbate gazonul bine întreținut. Pe malul lacului observ o estradă, unde câțiva muzicanți își aranjează instrumentele fără grabă. Lumina lampioanelor colorate, ce înconjoară ringul și estrada se răsfrânge în apa a cărei apropiere răcoroasă este o binecuvântare după canicula de peste zi.

În dreptul scărilor ce duc la intrarea în vilă sunt parcate câteva limuzine elegante.

Șoferii, neclintiți la volane, așteaptă ca stăpânii, aflați undeva în clădire, să-și înceapă petrecerea, ca ei să se poată strânge împreună și să tăifăsuiască în liniște.

Ocolim clădirea pe o alee pietruită. Ajungem în spatele vilei. Opresc mașina după „BMW”-ul alb, cobor și mă apropii. Elisabeta Gregorian, întoarsă spre bancheta din spate, se chinuie să apuce cutia adusă de comisionar.

— Ce zici? Minunată cursă, râde ea în timp ce îmi

pune în brațe pachetul.

O fi minunată pentru alții, îi replic în gând. Iau cutia sub braț, deschid portiera și o ajut să iasă. Elisabeta pornește grăbită spre ușa de stejar întredeschisă.

Spre deosebire de etaj, parterul este luminat. Prin ferestrele deschise se aude rumoarea unei conversații. Din când în când o voce puternică răzbate printre celelalte.

— Tata, mă avertizează în șoaptă însoțitoarea mea. Hai să ne grăbim, să nu vadă cumva că am sosit abia acum.

Pătrundem într-un hol spațios, îmbrăcat în lambriuri de stejar. Încăperea este pustie. Drept în față se află intrarea principală, a cărei ușă este larg deschisă.

Elisabeta Gregorian urcă în grabă scările din marmură albă, silindu-mă să țin pasul cu ea.

— Mai repede, șoptește, văzând că rămân în urmă. O să întârzii cu siguranță. Au început deja să sosească invitații și încă nu sunt îmbrăcată.

La etaj se află un hol de dimensiuni mai mici. Patru uși sunt din lemn, vopsite în alb. A cincea, aflată în apropierea scărilor, încadrată de două ferestre mari ce lasă în timpul zilei să pătrundă lumina în hol, este de sticlă: Dă într-o „loggia[8]”, încărcată de plante exotice,

[8] Galerie exterioară încorporată unei clădiri, acoperită și deschisă către exterior printr-un șir de arcade sprijinite pe coloane sau pe stâlpi.

printre care se odihnesc câteva piese de mobilier din răchită împletită.

Betty intră în încăperea aflată în dreptul scărilor, lângă terasă. O urmez. Înăuntru este întuneric, dar, peste puțin timp, se aude un clic și lumina se aprinde.

Încăperea, destul de spațioasă, mobilată foarte modern, este plasată în jumătatea ce dă în spatele vilei. În apropierea ferestrei se găsește un șevalet acoperit cu o bucată de pânză albă. Lângă el, stivuite cu fața la perete, zece, douăsprezece tablouri. În aer se simte mirosul de vopsea specific atelierelor de pictură.

— Urmezi belle-arte? o întreb, dându-i pachetul.

Încuviințează în tăcere și începe să desfacă panglica de culoare bleu ce leagă cutia. Cu un gest neglijent aruncă ambalajul pe podea, apoi se îndreaptă spre bar, o mică piesă cubistă, așezat într-un colț al camerei. Mai înainte să-l deschidă, se apleacă și aprinde o lampă cu picior aflată în apropiere.

— Te rog să mă ierți câteva minute, spune. Între timp pune-ți ceva de băut.

— Tu vrei ceva?

— Ce-ți torni și ție, îmi răspunde Elisabeta îndreptându-se spre ușa ce dă în cealaltă cameră a apartamentului.

Înainte să dispară în camera vecină, apasă pe întrerupător și stinge becurile plafonierei.

Acum în încăpere stăruie o lumină blândă, odihnitoare. Mă îndrept spre bar și după ce prepar două vermuturi, iau unul din pahare și mă apropii de fereastră. Afară adie o boare de vânt încărcată cu mirosurile vegetale ale pădurii ce înconjoară proprietatea. Cerul este spuzit de stele. Sprijinit de pervaz, încerc, fără să reușesc, să străpung eu privirea întunericul până spre liziera ce se conturează la câteva zeci de metri distanță.

Jos, în afara conului de lumină de la becul de deasupra – intrării, zăresc piscina.

Pe marginea ei zac părăsite două șezlonguri.

La parter este liniște, nu se mai aud voci. Dinspre lac răzbat acordurile orchestrei ce îngână o melodie vag cunoscută.

Deodată, apelul strident al unui telefon rupe echilibrul sonor al acestei nopți calme de iulie.

— Alo, da?!

Îmi încordez auzul. Credeam că nu mai este nimeni în încăperile de jos, dar iată că m-am înșelat.

— La telefon.

Recunosc vocea senatorului Nicoară Gregorian. Mă aplec să aud mai bine.

— Nicio grijă, continuă el pe un ton ceva mai coborât. Am deja pe masă o listă. Cei vechi împreună cu cei care mi se par susceptibili de a fi abordați. O voi face în seara

asta, așa cum am stabilit la ultima noastră întâlnire. Dacă totul merge perfect, sâmbătă seara avem și semnăturile.

Urmează un moment de tăcere. Un brotac, ascuns în gardul viu, începe să orăcăie, acoperind pentru o clipă sunetele depărtate ale orchestrei.

— Da, sugestia a venit din partea persoanei.

Din nou o pauză; desigur, interlocutorul senatorului are lucruri importante de comunicat.

— Perfect! Se va înlătura astfel orice bănuială. Peste o oră deci.

Mă uit la ceas. Este nouă și jumătate. Sunt curios ce se va întâmpla peste o oră, dar senatorul este scump la vorbă. După ce își ia rămas bun de la necunoscut, închide telefonul.

Liniștea coboară din nou în încăperea de la parter, dar nu pentru multă vreme. De jos, se aude din nou vocea lui Nicoară Gregorian. Cu un ton poruncitor invită pe cineva să între.

— Ce este, Nicky?!

Noul venit este Nicolae Vlăduțiu.

— Domnule senator, e timpul. Majoritatea invitaților au sosit deja, spune el pronunțând cuvintele ca un valet de casă mare.

— Cine a venit?

Fostul polițist înșiră mai multe nume. Mie îmi sună ca

o trecere în revistă a celor mai cunoscute firme industriale și bancare din oraș.

— Ar mai fi o problemă, spune el în final, cu voce ezitanta.

— Ce problemă? tresare Nicoară Gregorian.

— Domnul general Cantacuzino.

— Într-adevăr, este o problemă. E aici? întreabă, sec, senatorul.

— Da, l-am zărit acum câteva minute împreună cu Marieta Wieder.

— Dumnezeule! Târfa l-a adus pe ramolitul ăsta bătrân, care până la urmă o să reușească să mă compromită, izbucnește eu furie nestăpânită senatorul. Chiar dacă a scăpat cu fața curată din afacerea Ducă, nu înseamnă că n-ar putea să mă bage în gura ziariștilor sau a celor de la Siguranță.

— Exagerați, domnule senator. Îl întrerupe calm Nicoale Vlăduțiu. Vă amintesc că astă-seară suntem doar între ai noștri.

— Poate ai dreptate. Exagerez! strigă Nicoară Gregorian. Dar pot gândi altfel acum când trebuie să fim atenți la orice amănunt? Ai uitat legea din aprilie?! Doar am discutat asta cu Codreanu și a fost de acord cu mine.

— Parcă nu-l știți pe general! Poate să-i spună căpitanul legiunii orice i-ar spune, când își pune el în

cap ceva s-a terminat. O ține pe a lui.

Urmează, din nou, o perioadă mai lungă de tăcere.

— În fine, acum trebuie să înghițim rahatul până la capăt, spune resemnat senatorul. O rugăminte am. Stai cu ochii pe el, iar dacă bea prea mult, evacuează-l discret.

— Cum spuneți dumneavoastră, domnule senator, se arată de acord directorul de la „Vraja Nopții”.

Se aude zgomotul unui scaun tras pe parchet.

— Nu luați lista?

— Crezi că m-am sclerozat? izbucnește morocănos senatorul. Nu numai că sunt capabil să țin minte câteva nume, dar pot să-mi amintesc altele și mai și! mârâie el amenințător.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să spun asta, intervine grăbit, Nicolae Vlăduțiu.

— Bine, să lăsăm fleacurile, îl întrerupe Nicoară Gregorian. Betty a coborât?

— Nu încă.

— Ca de obicei întârzie, străbate până la mine glasul nemulțumit al senatorului.

— S-o chem? se oferă Vlăduțiu.

Vocile se aud mai slab, probabil cei doi se îndepărtează de fereastră.

— Lasă, dragă, oricum nu vine mai repede, răspunde plictisit senatorul. L-ai trimis pe Crețu să rezolve

încurcătura aia nenorocită?

— Desigur, domnule senator! A plecat pe linia forturilor, voiam să spun pe șoseaua de centură, cu două mașini. I-am lăsat vorbă să telefoneze imediat ce pune lucrurile la punct.

— Ai procedat bine...

În cele din urmă, jos se lasă din nou liniștea. Mă îndepărtez de fereastră și iau loc pe canapea.

Peste câteva minute din încăperea alăturată își face apariția Elisabeta Gregorian. Poartă o rochie lungă, de un verde închis. Tocurile înalte ale pantofilor îi accentuează ținuta elegantă.

O măsor din cap până în picioare, apoi fluier admirativ Se apropie și, pe neașteptate, se apleacă și mă sărută apăsat pe gură.

— Pentru aprecieri, mă lămurește ea.

Întind mâna, o cuprind de mijloc, încercând s-o trag spre mine, dar, cu un gest ușor, se desprinde.

— Nu-i momentul acum... Paharul meu unde e?

Mă ridic și i-l aduc. Înainte să-l ia, îmi scoate batista din buzunarul de la piept și îmi șterge cu atenție urmele de ruj.

După câteva minute coborâm. În mijlocul holului de la parter Elisabeta se oprește brusc, ducând mâna la gât:

— La naiba! Am uitat să-mi pun colierul, exclamă ea înciudată. Așteaptă-mă. Mă întorc imediat.

O urmăresc cu privirea până ce dispare pe scări, apoi mă îndrept în grabă spre ușa care, bănuiesc, dă în încăperea unde, cu puțin timp înainte, a avut loc discuția. Sunt cu atenția încordată, ferindu-mă să nu dau ochii cu cineva. Este liniște, doar dinspre oficiu, aflat undeva într-un colț al casei, se aud zgomote de veselă.

Apăs pe clanță. O lampă de birou, așezată pe masa aflată în apropierea ferestrei, luminează discret o impresionantă bibliotecă dispusă de-a lungul pereților. Mii de volume legate în piele grena umplu rafturile ce se înalță până în apropierea tavanului.

Las ușa întredeschisă și mă apropii de masă. În scurt timp găsesc ceea ce mă interesează. Este lista amintită de Nicoară Gregorian în convorbirea purtată la telefon. O parcurg în grabă și nu mă pot stăpâni să nu șuier uimit printre dinți. Una din hârtii este o ciornă cu adeziunile a vreo douăzeci de personalități politice și financiare cunoscute. Adeziuni ca să susțină material și moral Garda de Fier. Cealaltă, o recapitulare a sumelor cu care o parte din respectivii îi sprijiniseră până atunci pe legionari.

Îmi reamintesc discuția auzită cu un sfert de oră mai înainte și înclin să-i dau dreptate senatorului. Legea din aprilie, legea pentru apărarea ordinii în stat, este foarte incomodă pentru cei care sprijină organizațiile politice

scoase în afara legii. Iar Garda de Fier este una din ele. Domnul senator stă pe un butoi cu pulbere și își dă seamă de asta. Fiindcă legea este necruțătoare cu cei ce se fac vinovați de adunarea de fonduri, participă la întruniri ale acestor organizații, își pun la dispoziție proprietatea pentru astfel de întruniri sau primesc subvenții din străinătate. Așa că dacă se află cu ce se îndeletnicește, domnul Nicoară Gregorian are neșansa să-și petreacă următorii ani pe seama statului, la Aiud, Jilava sau aiurea. Alături de el și o parte a oaspeților aflați în această seară la vila de la Snagov.

După câte îmi dau seama toți formează o pradă aleasă pentru procuratură, pentru că fac parte, cu siguranță, din acel nebulos, ultrasecret, senat legionar, demnitate acordată onorific susținătorilor financiari, nu neapărat membri ai Gărzii de Fier. Senat invocat ca principalul sponsor al legiunii în timpul procesului asasinilor primului-ministru Ducă[9], ucis cu jumătate de an în urmă, în decembrie 1933. Listele, dacă ar fi semnate, s-ar transforma într-o probă zdrobitoare pentru justiție.

---

[9] Ion Gheorghe Ducă, adesea I. G. Ducă sau Ion G. Ducă / Ion Gh. Ducă (n. 20 decembrie 1879, București, România – d. 30 decembrie 1933, Sinaia, România) a fost un om politic liberal român. A fost inițiat în francmasonerie, când se afla la studii în Franța. A deținut funcțiile de ministru al educației (1914–1918), ministru al agriculturii (1919–1920), ministru al afacerilor externe (1922–1926), ministru al afacerilor interne (1927–1928), și prim-ministru al României între 14 noiembrie și 30 decembrie 1933, la această ultima dată fiind asasinat de așa-numiții Nicadori din cauza eforturilor sale de a stăvili Mișcarea Legionară.

Ar izbucni un scandal monstru. Abia acum realizez gravitatea faptelor descoperite de Roger Caramzulea.

Închid mapa și ies repede din biroul senatorului. La timp, pentru că, imediat, își face apariția și fiica lui.

— Să ne grăbim, mă zorește ea, luându-mă de braț. Între timp, afară, în fața scărilor și pe alee, până departe spre poartă, pajiștea s-a acoperit cu mașini luxoase. Ai putea fi tentat să crezi că Nicoară Gregorian a deschis un salon de automobile, dacă nu ai ști că patronează o banală petrecere. Spre malul lacului, în jurul ringului de dans, s-au adunat cam o sută, o sută douăzeci de invitați. Senatorului îi place să trăiască pe picior mare, nu se uită la bani, și trebuie să recunosc că, măcar la prima impresie, totul pare foarte izbutit.

Ne apropiem. Nicoară Gregorian tocmai face semn asistenței să-i acorde câteva minute de atenție. Cei prezenți se supun invitației gazdei, apropiindu-se. Senatorul începe un mic discurs spiritual, plin de vervă. Îl privesc cu atenție. Este un bărbat înalt, suplu, cu părul înspicat la tâmple. Figura colțuroasă și tăietura fermă a gurii îi subliniază firea voluntară.

Ne oprim în afara cercului format în jurul vorbitorului. Elisabeta mă strânge ușor de braț.

— Rămâi în preajmă, șoptește ea. Încerc să mă strecor în față.

— Nicio grijă, mă descurc.

O urmăresc cu privirea cum își face loc zâmbind printre grupurile de invitați, schimbând saluturi cu persoanele cunoscute. Nicolae Vlăduțiu, aflat lângă senator, îi aruncă o privire scurtă, apoi își îndreaptă atenția către mine, fixându-mă cu un aer sumbru. Când privirile ni se încrucișează are un rictus de nemulțumire.

Printre cei prezenți o descopăr pe Dagmar von Hackenau, însoțită de Hans Ebner. Blonda traduce în șoaptă cuvintele senatorului, care peste puțin timp își încheie discursul într-un ropot de aplauze. Mulțumește asistentei cu o aplecare ușoară din cap, apoi îndepărtează brațele în semn că petrecerea poate să înceapă. Ca la un semnal, orchestra începe să cânte, iar invitații se împrăștie fără grabă. Dinspre cele câteva bufete amenajate pe pajiște, încărcate cu băuturi și gustări, pornesc în toate direcțiile chelneri purtând tăvi cu pahare.

Elisabeta Gregorian a ajuns lângă senator. Acesta, împreună cu directorul de la „Vraja Nopții", stă de vorbă cu o pereche în vârstă. Chiar priviți de la distanță, ceva din atitudinea lor arată că se poartă față de cei doi bătrâni cu deferență, cu acel respect inconfundabil pe care îl stârnesc oamenii însemnați.

Îi privesc câteva minute, apoi, în pas de plimbare, mă îndrept spre malul lacului. După ce trec de estradă,

descopăr debarcaderul înconjurat de aluni sălbatici. Cobor cele câteva trepte până spre un ponton luminat de un bec puternic, de care este legată o șalupă cu motor. Suprafața lacului este întunecată, doar pe celălalt mal, aflat la vreo două sute de metri, sclipesc câteva lumini.

— Ah, ce m-ai speriat? șoptește o voce răgușită. Întorc capul. De pe o bancă marcată de crengi se ridică o femeie îmbrăcată într-o rochie foarte decoltată, cu un trup subțire, dar cu o figură răvășită de trecerea anilor. Este machiată din belșug și are părul vopsit într-un roșcat țipător.

— Nu-i așa că voiai să mă sperii? surâde, clătinându-se imperceptibil.

Abia acum observ că ține în mână un pahar.

— Nici vorbă, îi răspund, intrând în joc. Nu-mi plac glumele de prost gust, o asigur zâmbind.

— Chiar? se miră ea.

Uitând de pahar, acesta se înclină ușor, lăsând să cadă câteva picături de băutură pe scândurile pontonului.

— Pe cuvânt, o liniștesc și-i îndrept mâna. Aveți grijă...

— Ești atent cu femeile, suspină, îngrămădindu-se în mine. Nu-i așa că ne-am cunoscut?

Zâmbesc, apoi o iau de braț, îndreptându-ne în direcția scării. Curând ne aflăm în apropierea ringului

de dans, făcându-ne loc printre grupurile de invitați.

— Ne-am cunoscut, nu? repetă ea.

— Bineînțeles. Altfel mai stăteam noi de vorbă?

Se încruntă puțin, apoi îmi declară tranșant:

— Te plac fiindcă ai principii!

— Grozav. Atunci mă duc să caut o bere ca să bem pentru asta.

Nu apuc să mă îndepărtez decât câțiva pași, când femeia mă strigă:

— Hei, iubitule!

— Prezent! îi răspund. Întorc privirea spre ea, dar nu mă opresc din drum.

— Să nu întârzii prea mult.

— Se poate?

Femeia îmi zâmbește, apoi face o piruetă și pornește cu pași șovăielnici. O urmăresc, din clipă în clipă mă aștept să se împiedice, dar mă liniștesc, când, după câteva secunde, acostează un bărbat tânăr, cu un aer de provincial, care privește pierdut în jurul său. N-aș putea să jur, dar bănuiesc că începutul conversației este o copie la indigo a celei purtate cu mine acum câteva minute.

Întorc capul. Apărută ca din senin, la câțiva pași depărtare, Elisabeta Gregorian mă examinează cu un aer batjocoritor. Mă apropii.

— Ce voia scârba aia? spune cu răutate, luându-mă de

braț.

— Companie. E atât de singură!

Betty își apropie buzele de urechea mea, șoptind:

— Pe dracu'! Pun rămășag că baba ți-a făcut avansuri să te culci cu ea. Recunoaște că am dreptate!

— Ai pierdut pariul. Dacă mai așteptat puțin poate îl câștigai, fiindcă nicio femeie nu poate să se afle în preajma mea mai mult de un sfert de oră fără să-i treacă așa ceva prin cap. Sunt irezistibil!

— Obraznicule!

— Crezi?... De fapt cine este?

— Marieta Wieder, rudă apropiată a Duduii, se strâmbă ea.

— Ia te uită! Colecția domnului Gregorian, cea despre care discutam la prânz, are și piese din camarilă.

— Hai să nu mai vorbim despre bețiva aia, că îmi strică seara.

Ne apropiem de o masă cu băuturi și gustări. În spatele ei, un chelner îmbrăcat în smoking privește aferat în jur. Iau două pahare cu martini, și-i ofer unul Elisabetei.

— Uf, bine că am terminat cu protocolul! exclamă ea, ducând paharul la buze. De-acum o să mă ocup numai de tine, promit.

— Dacă o să ai timp! o avertizez în șoaptă, făcându-i semn să întoarcă discret capul.

Un bătrân scund, în jur de șaptezeci de ani, verde în ciuda timpului scurs peste el, cu pielea ușor flască, dar cu ținută ireproșabilă, se apropie de noi, fixând-o pe Elisabeta prin monoclu. Părul rar și barba, aproape albe, îi sunt tunse îngrijit, iar îmbrăcămintea, foarte corectă, îi subliniază și mai mult alura care, fără nicio îndoială, anunță un fost militar.

— Fată frumoasă, câtă bucurie pentru ochii mei! exclamă el.

— Ce plăcere să vă revăd, domnule general!

Îl recunosc după portretul publicat în reviste. Este generalul Gheorghe Cantacuzino, Zizi Cantacuzino-Grănicerul[10], cum i se mai spune. Oaspetele nedorit al senatorului Nicoară Gregorian.

A comandat în război Brigada de grăniceri, o trupă de elită cu un comandant pe măsură, dar de ani buni este în retragere și are o ocupație mai bănoasă, cea de politician.

Fiica senatorului face prezentările; încântată de revederea cu bătrânul samurai. În ciuda înălțimii, generalul are o palmă mare, iar când îmi strânge mâna o simt viguroasă. Veselă, Elisabeta îl ia de braț și cei doi

---

[10] Gheorghe (Zizi) Cantacuzino, supranumit Grănicerul (n. 25 decembrie 1869, Paris – d. 9 octombrie 1937, București) a fost un moșier, general și politician român de extremă dreaptă, președintele oficial al partidului fascist-legionar Totul pentru Țară, o continuare a partidului Garda de Fier dizolvat în 1933, și membru al Senatului legionar.

încep să bârfească cunoștințele comune aflate la petrecere. Noul venit se simte de minune, retrăind parcă vremurile de demult, când era doar un prăpădit de sublocotenent. Cu siguranță ar răcni ca un leu rănit dacă ar afla părerea lui Nicoară Gregorian despre el, exprimată cu patruzeci și cinci de minute înainte. Îi privesc în tăcere.

În ciuda impresiei, bătrânul, un degenerat aristocratic, simplu ca resorturi intelectuale, mare duelgiu în tinerețe, fusese renumit pentru șiretenia și cruzimea sa. Moartea soției sale, la care, se pare, ținea mult. Îl zdruncinase într-atât încât devenise maniac religios. Crezuse că își va câștiga tinerețea veșnică lipindu-se trup și suflet de legionari. Nu și-o câștigase, în schimb câștigase un și mai prost renume după implicarea sa, alături de tinerii lui mentori, în asasinarea lui Ducă. Arestat împreună cu Corneliu Zelea Codreanu[11], căpitanul legiunii, li se imputase vina de instigatori morali ai crimei, dar nu se putuse formula un cap de acuzare împotrivii lor, fiind eliberați.

---

[11] Corneliu Zelea Codreanu, la naștere Corneliu Zelinski (n. 13 septembrie 1899, Huși, România – d. 30 noiembrie 1938, Tâncăbești, Snagov, Ilfov, România) a fost liderul carismatic al extremei-drepte fasciste românești, al partidului Garda de Fier sau al Legiunii Arhanghelul Mihail din România interbelică, cunoscuți și sub numele de Legionari, Mișcarea Legionară sau neoficial, „Cămășile Verzi”. Codreanu a avut controlul absolut al organizației. Legionarii i-au atribuit titlul Căpitanul.

Generalul, flecărind întruna cu Elisabeta Gregorian, ne împinge cu încetul până în apropierea bufetului. O dată băuturile la îndemână, Zizi Cantacuzino lichidează, una după alta, cinci cupe de șampanie. O face cu un aer natural, gesturile îi sunt cumpătate, părând preocupat mai mult de conversație.

Cum discuția mă plictisește teribil, privesc în jur apatic, gândindu-mă la un pretext să mă retrag. Am aflat o grămadă de lucruri noi și vreau să mă gândesc la ele în liniște. Într-un loc retras, lângă o magnolie deasă, îi zăresc pe Nicoară Gregorian și Nicolae Vlăduțiu.

Acesta din urmă vorbește printre dinți, tăind din când în când aerul cu palma. După privirile pe care le aruncă în direcția noastră, îmi dau seama că subiectul conversației este un oarecare detectiv particular pe nume Grigore Zătrescu. Sunt neliniștiți că mă aflu aici. Dar și mai neliniștiți sunt fiindcă am reușit să mă apropii de general, și asta se vede după fața senatorului, care ascultă ținând buzele strânse, cu un surâs încremenit pe față.

Elisabeta și generalul izbucnesc în râs. Îmi întorc privirea spre ei. Zizi Cantacuzino tocmai a terminat de povestit o anecdotă și pare încântat că a reușit să-i țină minte poanta.

Peste puțină vreme, brusc, bătrânul general ne părăsește.

— Mă scuzați, chicotește el fără motiv, îndepărtându-se cu un aer marțial.

Elisabeta, privind peste umărul meu, își reține o ușoară tresărire. Mă întorc. Senatorul se apropie cu pas măsurat, împărțind saluturi, zâmbete și strângeri de mână.

Ajuns lângă fiica sa, o ia pe după umeri, sărutând-o pe tâmplă.

— Cum ți se pare petrecerea, draga mea?

— Până acum, foarte reușită, papa.

Nicoară Gregorian mă examinează cu o sclipire rece în priviri. Elisabeta se desprinde din îmbrățișare pentru a face prezentările.

— Grigore Zătrescu, mă recomand.

Senatorul îmi întinde mâna zâmbind glacial. În ciuda aparențelor, îl simt încordat ca un arc.

— Domnule Zătrescu, nu țin minte să te numeri printre susținătorii mei politici. Sau mă înșel?

— Numai întâmplarea, domnule senator, a făcut ca în seara asta să ne cunoaștem. Oricum felicitări, fiindcă trebuie să recunosc, ați organizat o petrecere deosebită. Regia este de prima mână.

Îl ironizez, senatorul simte asta, se stăpânește cu greu. Situația o salvează Elisabeta, care își dă seama că ceva nu-i în regulă și intervine:

— E invitatul meu, papa.

— Sigur, invitatul tău, mormăie el, cu o grimasă de nemulțumire.

Elisabeta Gregorian este complet derutată de atitudinea tatălui ei, nu știe ce să creadă.

— Deranjez?! întreb cu un aer nevinovat.

Senatorul spune cu un dispreț abia mascat:

— Nu încă. Până acum te integrezi, destul de bine peisajului. Dar nu asta mă îngrijorează. Mă preocupă ocupația dumitale.

— Ei, nici chiar așa! exclam, prefăcându-mă contrariat. Cred că este la fel de onorabilă ca și cea, să zicem... de politician.

E o nouă provocare, dar senatorul își păstrează calmul, nu vrea să se dea în spectacol:

— Din punctul dumitale de vedere, afirmația este cât se poate de corectă. Nu însă și din punctul meu de vedere. Prezența unui detectiv particular printre oaspeții mei mă neliniștește.

Elisabeta ne privește încremenită.

— Exagerați, domnule Gregorian! spun zâmbind fermecător.

Senatorul ridică imperceptibil din umeri.

— Poate. M-aș bucura să fie așa.

După o clipă de gândire, adaugă:

— Poate treci zilele astea pe la mine. O să ne cunoaștem mai bine, în plus am să-ți fac o propunere.

Dacă o accepți, îți garantez de pe acum că se poate mânca o pâine bună pe lângă mine. Însă până atunci sunt de părere că este mai bine să părăsești proprietatea mea.

Discuția noastră este întreruptă de apariția generalului Cantacuzino. Acesta se apropie de senator și îl bate prietenește pe spate.

— Dragă Nicoară, ce-ai făcut tu în seara asta e fain de tot.

Bătrânul este deja afumat și se clatină lejer pe picioare. Nicoară Gregorian, vădit indispus de prezența noului venit, se retrage un pas. Surâde, totuși, și îl întreabă degajat:

— Îți place într-adevăr, Zizi?

— Se poate?! Să-ți spună și acest tânăr. Mă ierți, dragule, da' am uitat cum te cheamă.

— Zătrescu. Grigore Zătrescu, domnule general, îi amintesc zâmbind.

Elisabeta asistă în continuare tăcută la scena de efuziune a fostului militar. Chelnerul, care de câteva minute bune și-a dat seama că e mai bine să se retragă în celălalt colț al mesei, își face de lucru cu câteva sticle ascunse într-o frapieră acoperită de un șervet alb. Zizi Cantacuzino ia două pahare pline de pe masă, întinzând unul senatorului.

— Să bem, dragă Nicoară, ca Dumnezeu să se îndure

de tine și de noi toți laolaltă cu tine, toastează el.

Senatorul îl privește sever, încercând să-și mascheze enervarea sub paravanul unui zâmbet. Generalul continuă să peroreze:

— Țara are nevoie de noi. A. România Mare! declamă el. Iubitul nostru Corneliu spunea...

— Zizi, îl întrerupe cu o voce de gheață Nicoară Gregorian. Nu-l plictisi pe domnul Zătrescu cu micile noastre bârfe politice. Nu-l pasionează.

— Mă rog, credeam că și el... se miră generalul, dar lasă fraza neterminată și golește paharul. După ce înghite și ultima picătură de băutură, plescăie mulțumit.

— Atunci să bem pentru tinerii care fac politică! hotărăște el întinzând mâna spre masă. În cinstea tinerilor gata de orice sacrificiu!

Elisabeta Gregorian mă ia hotărâtă de braț.

— Domnului Zătrescu îi pare foarte rău, dar trebuie să se retragă.

— Păcat, suspină fostul grănicer. Totuși, pare foarte simpatic.

În ochii lui Nicoară Gregorian disting un semn de încuviințare. Betty mă strânge și mai tare de braț, parcă îi este teamă să nu mă smulg, și își înfige unghiile în mâneca hainei mele.

— Domnule Zătrescu, să nu uiți ce ți-am propus, îmi

amintește senatorul. O să avem timp să discutăm pe îndelete. Sunt convins că o să ne înțelegem.

Nicolae Vlăduțiu – în tot timpul ăsta a dat târcoale grupului nostru – face câțiva pași după noi, dar la un semn al lui Nicoară Gregorian renunță, mulțumindu-se să ne urmărească doar cu o privire încruntată.

După ce ne îndepărtăm destul de mult de ultimele grupuri de invitați, Elisabeta dă drumul brațului meu cu o mișcare bruscă.

— Vai, nu mă mai placi! exclam amuzat. Sunt dezolat.

— Să taci, domnule! strigă înfuriată la culme. „Sunt un prăpădit de arheolog”, mă maimuțărește ea. De ce n-ai avut curajul să-mi spui ce hram porți? Probabil tata are dreptate!

Ridic din sprâncene.

— Ce dreptate?

Fata se dă doi pași înapoi.

— Spion nenorocit, cine te plătește te plătește bine, nu?! țipă ea cu lacrimi în ochi, bâlbâindu-se, apoi se întoarce și se îndepărtează în fugă.

8

Remarc de departe mașina parcată sub un stâlp de iluminat din apropierea locuinței mele. Pentru o clipă am o strângere de inimă când constat că automobilul,

cu aspectul sumbru al unui dric întors de la ceremonia funebră, este arhicunoscutul model pe care îl folosește de câțiva ani buni poliția românească.

Un bărbat gras, cu pălăria dată pe ceafă, sprijină grilajul metalic al gardului, rumegând un chiștoc de mult stins. Are, fără îndoială, aerul inconfundabil al breslei polițiștilor.

Virez încet și opresc în fața „Fiat”-ului de culoare neagră. După ce ridic geamurile de la portierele din față cobor, încui automobilul și, învârtind pe deget cheile de la casă, mă apropii de poartă.

— Sal’tare! Bag de seamă că ți-ai pus în gând să-mi dărâmi gardul, spun când trec pe lângă el.

Scuipă chiștocul și mormăie ceva neinteligibil.

Pe treptele de la intrare zăresc un alt bărbat. Mă apropii și, când sunt la câțiva pași de el, recunosc vocea lui Scarlat Orășeanu, care monologhează despre mizeriile vieții de polițist, privindu-l pe Toulouse. Toulouse este un motan persan, bej cu maro, un exemplar superb, proprietatea doamnei Ionescu-Bengești, doamna general Ionescu-Bengești, văduva unui brav militar de intendență.

Când am închiriat modestul apartament format din două camere, ce se găsește la etajul vilei, văduva a condiționat contractul de obligația de a hrăni animalul. Nu fiindcă bătrâna n-ar fi dispus de mijloace materiale,

ci din simplul motiv că nu prea obișnuiește să stea în vila ei din Cotroceni. În ultimii ani s-a cuibărit la niște rude din Craiova, iar dacă mai dă din când în când prin București o face doar ca să nu uite cum arată orașul și, în mai mică măsură, să vadă în ce stare se găsește proprietatea.

La fel ca și stăpâna lui, motanul este un oaspete rar în casă, făcându-se nevăzut zile întregi pentru a bântui prin împrejurimi. Acum, când prin cine știe ce întâmplare a apărut iar la domiciliu, stă cuminte și, mișcând din vârful cozii, pare atent la cuvintele polițistului.

Când mă vede, comisarul îmi face un semn de salut.

— Ia te uită! Poliția în persoană! De unde știi că ador surprizele făcute la miezul nopții? îl întreb în vreme ce-i strâng mâna.

Scarlat Orășeanu se ridică, fără să-mi răspundă. Toulouse se lingușește smerit la picioarele mele în semn de bun venit, apoi se pierde în întuneric printre tufele de rodiu plantate în fața casei.

Sunt curios ce l-a adus pe polițist la ora asta la mine. Descui, aprind lumina în living și, după ce intrăm, îi fac semn să ia loc pe canapea. Scarlat Orășeanu își azvârle pălăria cu un gest neglijent pe comoda aflată lângă ușă, după care se trântește gemând pe unul din cele două fotolii așezate în fața canapelei.

Mă îndrept spre fereastră, o deschid larg, fără să mai trag perdeaua, apoi revin lângă comisar.

— O bere de la gheață? întreb în vreme ce-mi desfac nodul de la cravată.

Încuviințează în tăcere, așa că mă îndrept spre bucătăria vilei, unde se găsește un răcitor. Jos, la parter, pot să circul doar prin living-room și bucătărie, la etaj în cămăruțele și baia închiriate, în rest încăperile sunt încuiate.

Revin cu sticlele aburinde și cele două pahare. Scarlat Orășeanu stă în picioare în dreptul ferestrei deschise. Privește afară, ștergându-și alene cu batista tâmplele umede din cauza transpirației.

În casă este cald, mult mai cald decât afară, așa că, după ce las sticlele pe covor și pun paharele pe măsuța joasă din fața canapelei, îmi scot pălăria și haina și le arunc pe unul din fotolii. Mă așez.

— Frumoasă casă! Ai baftă, detectivule! Stai într-un cartier liniștit, ai locuința ta, clasa întâi, ce mai, te poți considera un om norocos! spune comisarul, apropiindu-se.

— Mă invidiezi?!

— De unde ai mai scos-o și pe asta?! Mă întreb doar de unde ai atâția bani...

— Pornești de la o premisă falsă, bătrâne! îi atrag atenția în timp ce desfac capacele celor două sticle cu

bere. Nimic din ceea ce vezi nu-mi aparține. Stau cu chirie, o chirie mică într-adevăr, dar asta pentru că păzesc casa doamnei general Ionescu, care dracu' știe pe unde bântuie. Deci nimic altceva decât un chiriaș cu mai multe obligații decât altul.

— Chiar și în situația asta, nu te poți plânge, spune el, lăsându-se pe celălalt fotoliu.

Umplu paharele. Scarlat Orășeanu apucă unul din ele, apoi, fără să scoată un cuvânt, îl duce la gură. Îl urmăresc până când dă berea pe gât cu înghițituri mari, apoi i-l umplu din nou.

— Memoria a început să-mi joace feste, spun după ce gust din lichidul rece, ușor acidulat. Am uitat când ți-am dat adresa.

Comisarul râde încetișor.

— Rutina, băiatule. Rutina!

Își șterge fața de sudoarea ce pare că țâșnește și mai abitir după paharul băut pe nerăsuflate. Continuă după câteva secunde, cu o căutătură vag batjocoritoare:

— Recunoaște că, în privința mea, contribuabilii pot să fie liniștiți că impozitele nu se duc pe apa sâmbetei.

— Să publici asta la anunțuri, în „Dimineața" sau „Universul". Când or să citească vor plesni de bucurie.

Comisarul pare a nu fi auzit, fiind preocupat să se scotocească în buzunar după tabacheră. În cele din urmă o găsește. După ce își aprinde o țigară, se lasă pe

speteaza fotoliului, apoi apucă din nou batista mototolită și reîncepe să-și tamponeze tâmplele și ceafa groasă.

Cum tăcerea se prelungește, mă uit la ceas și casc resemnat. Este două și un sfert.

— De fapt de ce ai venit?

Scarlat Orășeanu scutură țigara cu un gest plictisit.

— În noaptea asta sunt de gardă la Serviciul circulației publice. Știai?!

Fac semn din cap că nu știam, dar nici nu mă interesează corvoadele pentru care este plătit.

— Pe la unsprezece și jumătate, spune el uitându-se la ceasul de la mână, deci acum trei ore, am primit o comunicare de la jandarmeria din Tânganu. În apropierea comunei a avut loc un accident.

— Dacă mă bănuiești pe mine, te-ai deranjat de pomană. Astăzi, din cauza caniculei, n-am omorât nici măcar o muscă.

Scarlat Orășeanu mă privește cu seriozitate.

— O femeie și un bărbat au murit. Se pare că bărbatul, el conducea, a adormit la volan și a intrat peste bariera lăsată. Și-a ales însă prost momentul. Era tocmai ora când trecea acceleratul dinspre Oltenița. Ce-a mai rămas din ocupanții mașinii se găsește la morgă. Nu asta-i important, se întâmplă atâtea accidente de automobil, ci un amănunt care te interesează direct. Știi

a cui era mașina?

Nu-i răspund, fiindcă bănuiesc ce urmează.

— Un „Renault” înregistrat pe numele lui Roger Caramzulea, continuă el.

Gândurile mi se învârt în cap cu o viteză nebună, încât fac un efort ca să par calm. Întreb:

— Venea sau pleca din București?

Comisarul scapără un chibrit și-mi oferă foc. Privesc pentru câteva secunde țigara, pe care o frământ între degete, apoi o aprind.

— Pleca. Acum vin direct de acolo și simt cum mi se întoarce stomacul pe dos când îmi amintesc ce-am văzut. Și, crede-mă, am văzut destule.

— Ia te uită! Pleca din București! spun ironic. Mă întreb unde dracu’ o fi stat astea două zile?

Scarlat Orășeanu se încruntă.

— Ce vrei să spui?!

— Tu ce-ai vrea? zâmbesc amar.

Comisarul mă privește sumbru.

— Ascultă, Zătrescule! Cazul mi-a fost încredințat mie, iar eu reprezint autoritățile în această afacere. Îți place sau nu, puțin îmi pasă. Ne interesează în primul rând pe noi să rezolvăm afacerea Caramzulea, având în vedere antecedentele. Așa că, de-acum încolo, cercetarea o fac eu, cu oamenii mei, iar dacă te împinge dracu’ să mi te pui de-a curmezișul, uit că ne cunoaștem

și trec peste tine.

Încerc să-mi păstrez calmul.

— Mă amenințí?!

Trec câteva secunde pline de încordare, apoi comisarul izbucnește într-un hohot de râs.

— De unde ai mai scos-o și pe asta?! Îți propun să colaborăm.

— N-am nimic împotrivă, numai că nu am nimic de vânzare în plus față de ce ți-am spus ieri.

Fața lui Scarlat Orășeanu se înroșește puternic.

— Nimic?! Atunci poate mă lămurești ce căutai noaptea trecută în locuința ziaristului.

— Eu?! fac pe miratul.

— Doar nu mama! izbucnește comisarul. Azi-dimineață mi-a căzut sub ochi un raport al circumscripției 6 de poliție din chestura I galben despre o spargere într-o locuință din Parcul Domeniilor. Întâmplarea face ca ea să aparțină lui Roger Caramzulea și tot întâmplarea face ca descrierea spărgătorului să coincidă cu a ta.

— Descriere? zâmbesc sceptic.

— Da, o vecină de-a ziaristului. Avea insomnii. Ce căutai?!

Râd fără să-i răspund. Comisarul pare iritat.

Trage din țigară cu sete, apoi strivește chiștocul în scrumieră cu un gest apăsat.

— Ascultă, băiete, spune el disprețuitor. (Face eforturi vizibile să-și ascundă enervarea.) Ăștia din branșa ta se cred tot timpul mai dibaci și mai deștepți decât noi. Încearcă să nu te comporți ca ei. E un sfat. Ce-ai căutat în casa ziaristului?

— Să-ți spun drept, nimic precis. Inspirația, dacă vrei.

— Știi ce?! Puțin îmi pasă de inspirația asta. Legea trebuie respectata!

Simt că încep să-mi pierd cumpătul.

— Ai venit să mă arestezi?! Atunci, fă-o, dacă nu, pleacă! Sunt prea obosit ca să te mai ascult.

Comisarul mă privește, mijindu-și ochii.

— I-auzi! exclamă el scurt.

Stâng țigara în scrumieră, apoi continui:

— De acord, am comis o ilegalitate, dar ce puteam să fac? Să cer de la prefectură mandat de percheziție?! Știi doar că nu am dreptul la așa ceva, iar dacă aveam dreptul nu mi-am pierdut mințile să mă dau tocmai pe mâna celor pe care îi bănuiesc că sunt implicați în cazul Caramzulea.

Pe fața lui Scarlat Orășeanu revine, pentru câteva secunde, zâmbetul disprețuitor.

— Îți dau un sfat: bagă-ți mințile în cap și vezi-ți de treabă. Până la urmă, ajungi după gratii, garantat!

— Mă îndoiesc că aș putea fi recunoscut, spun flegmatic. Ia spune, în informarea aia nu mai apare și un

al doilea personaj?

Comisarul se încruntă.

— Ce vrei să spui?!

— Dacă aș ști, la ora asta afacerea ar fi poate rezolvată. În locuința lui Roger Caramzulea mai era cineva.

— Și?!

— Nimic. M-a lovit pe la spate și a șters-o până ce mi-am revenit. Știi ce l-a interesat din toate obiectele aflate în casă?

— ...!?!

— Un banal aparat de fotografiat.

Scarlat Orășeanu continuă să mă privească încruntat.

— Și ce-i cu asta?

— Aici e clenciul! Am aflat că ziaristul făcuse, cu câteva zile înainte să dispară, o serie de fotografii compromițătoare. Ce a surprins, nu știu, dar pozele astea pot să dea un răspuns întregii afaceri. Ar explica de ce s-a ascuns zilele astea.

— Crezi?!

— Cu siguranță. Trebuie să fie o încurcătură în care este amestecat Nicolae Vlăduțiu împreună cu câțiva de la prefectură. În cazul ăsta nu crezi că accidentul s-a petrecut exact la timp?

Polițistul își umple din nou paharul cu bere și-l dă peste cap. Apoi mă privește fix.

— Poți să crezi ce te taie capul, nimeni nu te oprește.

Ești liber să faci ce vrei cu timpul tău și cu banii clienților, însă te avertizez: probele de la fața locului, declarațiile martorilor, cantonierul și mecanicii de pe locomotivă, sunt fără dubii. Ce-a fost înainte, e cu totul altceva. Acum mă interesează de unde ai pontul și ce reprezintă fotografiile.

— I-ai identificat cu certitudine? ocolesc subiectul. Sunt atâtea întrebări. Este oare ziaristul? Și atunci, cine este femeia? Li s-a făcut autopsia?

— Nu am încă rezultatul autopsiei, mărturisește comisarul. Până mâine dimineață însă aflu cu siguranță răspunsuri la toate întrebările. Spune-mi odată.

— Dai, ai, nu dai, nu ai. Când o să aflu răspuns la întrebările mele, o să-ți vând și eu ce am. Asta se cheamă *colaborare*!

Scarlat Orășeanu sare în picioare, ca împins de un resort nevăzut. Sticla goală se răstoarnă și cade cu zgomot înfundat pe covor.

— Ascultă-mă! strigă el furios. Nu știu ce mă face să nu te arestez. O noapte de meditație după gratii nu ți-ar strica.

— Îți spun eu ce te împiedică, îi replic, ridicându-mă. Ți-e frică să nu fiți luați la întrebări de presă.

O clipă îl țintuiesc cu privirea, apoi rostesc pe un ton dulceag:

— *Afacerea* Roger Caramzulea continuă să atârne ca

un bolovan de gâtul vostru.

Scarlat Orășeanu nu-mi răspunde. Își bagă tabachera în buzunar, apoi se îndreaptă spre ușă. Îl urmez, ușurat că vizita asta nedorită s-a încheiat. Se oprește, își ia pălăria și în timp ce și-o potrivește pe cap, deschid ușa larg. Înainte să iasă, îndreaptă amenințător degetul spre mine.

— Mâine dimineață ai rezultatele identificării și autopsiei. Până atunci gândește-te bine ce-mi povestești. Vreau să sune cât mai veridic.

Sunetul strident al telefonului aflat în apropierea patului mă aduce la realitate. Fără să deschid ochii, întind mâna și bâjbâi după receptor. Îl ridic. Este comisarul Scarlat Orășeanu.

— I-am identificat pe amândoi. Niciun dubiu, sunt Roger Caramzulea și Manuela Șundi. Din vocea lui răzbate oboseala. Când au murit erau beți turtă.

Mă așez pe marginea patului, lăsându-mi picioarele să atârne.

— Beți?!

Sunt încă năuc din cauza somnului și am senzația că nu am înțeles bine ce mi-a spus interlocutorul meu.

— Beți?! repet.

— Da, dar o beție cauzată de o substanță mai deosebită. Morfină.

Deschid ochii și apăs receptorul de ureche să aud mai

bine.

— Morfină? Ai înnebunit?!

— Ce ți se pare ciudat? Se întâmplă și la case mai mari. Acum mă duc să mă culc, dar nu înainte să-mi spui povestea ta. Ai avut deștul timp să ți-o încropești.

Râd încetișor.

— Te înșeli. Nu am încă o versiune pentru public.

Pun receptorul în furcă, fără să-i dau timp, să mai spună ceva. Îmi arunc ochii la pendulă. Este șapte și un sfert dimineața. Destul de devreme având în vedere ora la care m-am Culcat, dar destul de târziu pentru ce mi-am propus să rezolv în dimineața asta.

... Peste o jumătate de oră mă aflu în apropierea spitalului „Profesor Dr. I. Cantacuzino”, așa scrie pe plăcuța neagră fixată pe stâlpul porții. Stau în mașină și aștept să apară Diana Manolescu. Ca să-mi treacă timpul, răsfoiesc ziarele cumpărate în drum. Nu scrie mai nimic despre accidentul din noaptea precedentă. Poliția a optat, deocamdată, pentru discreție. Nu-i greu să ghicesc la sugestia cui. Lui Scarlat Orășeanu nu-i place publicitatea, dar nici articolele de scandal.

Cu toate că moartea celor doi și-a găsit locul în mai toate jurnalele mari din București, amănuntele sunt puține și vagi: nimic despre identitatea celor doi ocupanți ai mașinii, nimic despre proprietarul automobilului, nimic despre locul accidentului.

Doctorița apare la opt fix. O zăresc de departe cum se apropie de intrarea în spital, pășind fără grabă. Este îmbrăcată cu același gust, arată ca o doamnă. Este o doamnă.

Cobor din automobil, îl încui și pornesc în întâmpinarea ei. Mă vede când ajunge în apropierea porții spitalului. Lasă să treacă pe lângă ea câteva persoane, apoi schițează câțiva pași în direcția mea. În ochii albaștri citesc bunăvoință.

— Bună-dimineața, domnule Zătrescu, zâmbește. Ai vești?

Disting în vocea ei, pentru o clipă, o undă de îngrijorare. Ridic pălăria câteva degete, apoi strâng mâna fermă pe care mi-o întinde.

— Doamnă Manolescu, aș vrea să schimbăm câteva cuvinte.

Mă privește cu atenție câteva clipe, încercând să ghicească ce m-a adus aici.

— Sigur, să intrăm. Într-un fel mă bucură că ai venit dumneata, deoarece voiam să-ți fac o vizită azi.

O urmez. Traversăm curtea asfaltată, în mijlocul căreia se află un rond de trandafiri, și intrăm în clădire. Străbatem câteva culoare neprimitoare, încă pustii, ca în cele din urmă să urcăm o scară îngustă.

Mă invită într-o încăpere, fără îndoială un cabinet medical. Doctorița îmi face semn să iau loc pe scaunul

destinat pacienților.

— Scuză-mă o clipă, domnule Zătrescu, îmi spune în timp ce își ia halatul agățat în cuier. Apoi se retrage după un paravan instalat lângă ușă. Mă ridic de pe scaun și mă apropii de fereastră. Încăperea se găsește la etajul întâi, iar fereastra dă în spatele clădirii, spre un parc mărginit de un zid înalt, dincolo de care se aude zgomotul înăbușit al unui tramvai.

— Pot să deschid geamul? întreb.

— Desigur.

În timp ce mânuiesc zăvorul ferestrei, spun ca din întâmplare:

— Știați că fratele dumneavoastră se droghează?

Peste câteva secunde, Diana Manolescu apare încheindu-se la nasturii de sus ai halatului. Pare stupefiată.

— Vreți vești despre fratele dumneavoastră. Iată, asta-i una din ele, spun în timp ce mă reașez pe scaun. Cineva afirmă că este morfinoman.

Ochii albaștri mă privesc neîncrezători.

— Asta-i una din glumele dumitale, probabil, constată ea. Cine ți-a spus enormitatea asta?! Nu, nu știu despre așa ceva...

— Doamnă, până la proba contrarie, să zicem că vă cred, spun posomorât, în timp ce ea se așază în spatele biroului.

Câteva clipe o privesc în tăcere, așteptând să-și revină din tulburararea pe care i-a provocat-o întrebarea mea.

— Spuneați că fratele dumneavoastră evită să folosească mașina, fiindcă este de părere că nu are aptitudini de șofer. Corect?

— Da, așa am spus.

— Ce-l împiedică, vederea? Am remarcat, în fotografie, că ochelarii lui au dioptrii mari.

— Da, asta-i cauza reală. Din acest motiv nu conduce deloc noaptea.

Informația este neașteptată, așa că stau câteva secunde s-o rumeg în liniște, dar cum timpul mă presează, las pentru mai târziu exercițiile de logică.

— Bun. Acum a treia întrebare și ultima. Ce doreați să vorbiți cu mine, doamnă?

Frumoasa femeie tace, frământându-și între dinți buzele sângerii. Își fixează o clipă privirea asupra mea, apoi, cu un gest hotărât, deschide poșeta, de unde scoate un pachețel învelit în hârtie, pe care mi-l întinde.

Îl apuc cu grijă. Înăuntru se afla un rolfilm. După ce îl derulez, mă întorc spre fereastră ca să-l privesc în lumină. Nu recunosc persoanele surprinse în diferite atitudini, negativul nu-mi oferă posibilitatea asta, dar pot să jur că mă aflu în posesia fotografiilor făcute de ziarist la vila senatorului.

Rulez filmul și mă întorc spre Diana Manolescu.

— De unde a apărut?

Femeia îmi întinde un bilet împăturit în patru. Îl desfac. Pe el scrie doar: „Ascunde-l bine. Este foarte important. Roger”. Mă ridic de pe scaun.

— L-am primit cu poșta de dimineață, adaugă ea.

Îmi iau pălăria de pe colțul mesei și îi spun la revedere. În timp ce străbat drumul spre ieșirea din spital mă gândesc că poate fotografiile mă vor lămuri de ce își călcase Roger Caramzulea principiul de a nu conduce noaptea.

9

Pătrund în vechiul cartier al Lipscanilor și, strecurându-mă prin mulțimea care năpădește trotuarele și străzile, parchez în fața Băncii Naționale. După ce încui portiera automobilului, mă las purtat de valul mulțimii spre partea de jos a cartierului, unde sper să găsesc un atelier fotografic fără pretenții.

Deși este abia nouă și jumătate dimineața, căldura este sufocantă. Străbat fără să mă grăbesc străzile întortocheate, pline de magazine și dughene de unde poți cumpăra cele mai neașteptate mărfuri. Treptat, pe măsură ce mă îndepărtez de centrul cartierului, aglomerația scade și, nu după multă vreme, descopăr adăpostită într-o clădire scundă, cu tencuiala roasă de

vreme, șandramaua unui fotograf intitulată pompos „Studioul Bedrosian". Apăs pe clanță. Un clopoțel spânzurat deasupra ușii se zbate anunțându-mi prezența printr-un clinchet prelungit. Înăuntru este o semiobscuritate plăcută și, în ciuda zăpușelii de afara, aici aerul este răcoros, dar cu un pronunțat iz de mucegai. Atelierul este format din două încăperi prăpădite, despărțite de o draperie decolorată, în care fotograful își are tejgheaua, câteva decoruri prăfuite și laboratorul. De după perdea apare ștergându-se pe mâini cu un prosop de culoare incertă un bărbat adus de spate, îmbrăcat într-un halat maro. Figura lui îmi spune că nu s-ar da înapoi să o dezgroape pe bunică-sa și să-i facă o poză, dacă asta ar aduce bani. Este omul potrivit pentru ceea ce îmi trebuie.

Peste o oră și jumătate părăsesc dugheana fotografului, având în buzunar două seturi de câte douăsprezece fotografii de o calitate mulțumitoare. Traversez pasajul „Hanul cu tei", grăbesc pasul și nu după mult timp ajung în strada Doamnei. De aici o iau spre clădirea masivă a băncii. Urc în pas vioi treptele ce duc spre intrarea monumentală și pătrund în sala mare înconjurată de ghișee. Murmurele funcționarilor și depunătorilor se pierd sub bolta înaltă a încăperii.

Mă îndrept spre o masă din marmură sprijinită de

patru grifoni[12], care scrutează cu priviri împietrite colțurile încăperii, și mă așez pe banca din lemn lustruit. Scot din buzunar fotografiile și filmul, iau din caseta aflată în mijlocul mesei un plic din hârtie groasă cu antetul băncii; înainte să le bag în plic le mai privesc o dată, apoi le strâng și zâmbesc mulțumit. Am și de ce. Fotografiile făcute de Roger Caramzulea la vila senatorului Nicoară Gregorian mă fac să înțeleg motivele ce l-au îndemnat pe Nicolae Vlăduțiu să se ocupe atât de îndeaproape de pasiunea ziaristului pentru arta fotografică. În cele douăsprezece fotografii, în afară de senator și expolițist, regăsesc câteva din persoanele zărite la petrecerea din seara precedentă, precum și altele văzute prin ziare. Nu lipsește, firește, nici generalul Cantacuzino. Dar vedeta este, fără îndoială, Corneliu Zelea Codreanu. Sunt îmbrăcați cu cămăși verzi și încinși cu diagonale. Uniforma Gărzii de Fier... Dacă una din fotografii n-ar conține un mic amănunt, oricare dintre protagoniști ar putea protesta vehement, spunând că au fost făcute cu doi sau trei ani în urmă. Însă amănuntul acela îi poate da de gol. Unul dintre ei, nu-l cunosc, stă în picioare și citește „Universul”. Titlul, cules cu litere mari pe prima pagină, sare în ochi: „Spre o nouă revoluție în

---

[12] Monstru mitologic cu corp de leu, cu aripi și gheare de vultur și cu urechi de cal.

Germania?” Numărul respectiv a apărut așadar acum două săptămâni. Pentru Nicoară Gregorian, fotografiile sunt ca un calup de dinamită cu fitilul aprins, pe care este obligat să-l poarte în buzunar. Datate și publicate, aceste fotografii i-ar lichida politic definitiv pe senator și pe amicii săi.

Strâng fotografiile și filmul, le bag în plic, dar înainte să-l lipesc mă răzgândesc. Îl deschid și, după ce strecor un rând de fotografii în buzunar, îl sigilez cu grijă. Mă îndrept către un ghișeu unde, contra unei sume modeste, un funcționar spilcuit îl depune spre păstrare într-unul din seifurile băncii.

După o oră mă aflu în apropierea cantonului. Lângă zidul clădirii zac resturile barierei rupte. Pe una din bucăți zăresc urme de vopsea roșie. Ies în șosea și mă apropii de locul unde aceasta se intersectează cu calea ferată. Privesc împrejurimile. De partea cealaltă a barierei, imediat ce traversezi șinele de oțel, începe liziera unei păduri, neclintită, în aerul torid de vară.

Nu apuc să iscodesc prea mult în jurul meu, când pacea locului este sfâșiată de scrâșnetul pietrișului frământat sub pașii apăsați ai cuiva. Întorc capul și zăresc un bărbat tânăr, dacă are douăzeci și cinci de ani, înalt, cu mustața bălaie, tăiată scurt. Părul de un blond spălăcit îi iese în câteva șuvițe rare de sub pălăria trasă

pe ochi. Este într-o cămașă crem, cu mânecile suflecate până la coate. Mă privește insistent, mijindu-și ochii umflați de somn. Nu-i nevoie să-mi arate legitimația ca să-mi dau seama că este polițist. Probabil un agent lăsat de Scarlat Orășeanu să supravegheze locul.

— Sal'tare, mormăie el neprietenos. Oi fi vreun curios din ăia cărora le place să vadă creierii împrăștiați pe caldarâm.

Continuă să bombăne și în cele din urmă pricep că nu are voie să lase pe nimeni să se apropie de stârvul mașinii.

E nou în meserie, fără îndoială, nu are încă aplombul polițiștilor cu experiență, așa că simte nevoia s-o facă pe durul ca să se impună.

Ridic cu două degete borul pălăriei.

— Cui pe cui se scoate, comisare, spun prietenos. Orășeanu ți-a dat ordinul ăsta, dar tot el m-a trimis încoace, fiindcă îi place din când în când să vândă câte un pont gras prietenilor.

Polițistul se încruntă pentru o clipă, cântărindu-mă din priviri, dar înainte ca el să deschidă gura adaug:

— Nicio grijă, ca să privesc am făcut în prealabil rost de autorizație.

Câteva secunde privește moneda de o sută de lei pe care o salt neglijent în palmă. Când i-o arunc stă câteva clipe nemișcat, apoi se înroșește puternic și-mi azvârle

dispreţuitor banii înapoi. Este incoruptibil. În timp ce o fac să dispară într-unul din buzunarele pantalonilor, îmi spune:

— Să nu mai faci asta, fiindcă o încurci cu mine. Zâmbesc şi dau din cap că am înţeles. Asta pâre să-l liniştească.

— Eşti reporter?! mă întreabă puţin după aceea.

— Oh, da! Se vede? mă mir din vârful buzelor.

— Hâm, pufneşte poliţistul, măsurându-mă bănuitor. Dacă nu te trimitea şefu′ o încurcai cu mine, repetă el încă o dată, parcă pentru a se convinge că a fost dur cât trebuie.

Îmi face semn să-l urmez. Pornim de-a lungul căii ferate spre grămada de fiare contorsionate, arse, care aduc vag cu forma unui automobil. Călcăm agale peste traversele de lemn. Din cauza căldurii, emană şi mai puternic mirosul de păcură cu care sunt impregnate. Ce-a mai rămas din maşină zace în apropierea rambleului, în mijlocul unei porumbişti, carbonizată din cauza incendiului. Pietrişul este răscolit şi se văd dârele adânci lăsate de automobilul târât de forţa locomotivei „Pacific”, aflată în plină viteză.

Cu mâinile în buzunare, mă învârt în jurul epavei înnegrite, încercând să identific marca autovehiculului. În cele din urmă mă decid că a fost vorba de un „Renault”, un „Renault” de culoare roşie, dacă ar fi să

mă iau după urmele de vopsea. Comisarul Scarlat Orășeanu nu s-a înșelat.

Agentul de poliție mă privește nemișcat. Mai dau o dată roată mașinii cu ochii ațintiți asupra caroseriei arse. Când ajung din nou lângă el, izbucnește:

— Fără fotografii! Pricepi?!

Dau din cap că pricep, făcând o mină dezgustată. Polițistul zâmbește încântat că m-a pus cu botul pe labe, dar îmi spun că cine râde la urmă râde mai bine. Ar fi foarte surprins să constate că nu am niciun aparat de fotografiat.

Suntem întrerupți de apariția unui individ solid, cam la vreo treizeci de ani, îmbrăcat în uniforma căilor ferate. Haina și chipiul îi sunt decolorate de soare. Se oprește la câțiva metri de noi și mă privește curios, cu o cută adâncă între sprâncene. Este cantonierul.

— Ah, iată și un martor! exclam încetișor. Pot să-l trag de limbă? Asta o treci în contul fotografiilor.

Polițistul dă din mână nepăsător:

— Faci cum crezi. Eu mă duc la umbră, fiindcă simt că-mi fierb creierii de căldură.

Se întoarce și pornește spre clădirea ascunsă în umbra vegetației. Când trece pe lângă cantonier, se oprește să schimbe două vorbe cu el. După câte îmi dau seama îi spune că poate să-și dea drumul la gură. Ceferistul se apropie de mine.

— Sunteți norocos, domnule, spune el fără nicio introducere. Dacă nu-mi spunea dom'șef să deschid gura...

Scot o țigară, dar văzându-i ochii pironiți pe pachetul din mâna mea îi fac semn să se servească. Nu așteaptă să-l îndemn de două ori. Întinde mâna osoasă și pescuiește cu abilitate două țigări. După ce-și potrivește una după ureche, o înfige pe cealaltă între buzele subțiri ca două lame de cuțit, și așteaptă să-i ofer foc. Scapăr chibritul. Cantonierul trage un fum adânc în piept, apoi îi dă drumul ca un cunoscător, plescăind mulțumit.

— Mda, regale. *Face* toți banii.

Încuviințez cu un zâmbet, uite pentru ce lucruri mărunte se poate bucura omul, scot batista și îmi șterg transpirația care îmi șiroiește pe față. E o zi infernală, cum puține sunt chiar și în Bărăgan. Una din acelea când soarele pare că stă atârnat la două palme deasupra capului.

Arăt cu un gest moale spre ce-a mai rămas din mașina reporterului.

— Deci erai aici când s-a întâmplat accidentul...

Cantonierul scoate țigara din gură, o examinează preț de câteva secunde, de parcă îi este frică să nu aibă o pocnitoare în ea, apoi scuipă spre mormanul de fiare arse. Închide un ochi și mă privește cu celălalt curios.

— Unde păcatele mele să fiu, jupâne? răspunde el

scârbit. Suntem doi la bariera asta nenorocită. O zi jumate eu, o zi jumate ălalt.

Vâră iar țigara între dinții îngălbeniți de tutun și redeschide și celălalt ochi. Privesc peste umăr la drumul pe care n-a trecut nimeni de tind mă aflu în preajma barierei; apoi mă uit spre, polițistul așezat pe un butuc la umbra copacilor. Mă întorc din nou spre cantonier.

— La ce oră a avut loc accidentul?

— Exact la douăș'două și trei'șopt, la acceleratul de Oltenița. Sunt precis în chestia asta, fiindcă de trei ani de când sunt aici am învățat trenurile...

Este întrerupt de sunetul strident al unei sonerii, ce sparge liniștea împrejurimilor. Fără un cuvânt cantonierul se întoarce și pornește în pas alergător spre clădirea scundă. Îl urmez agale urmărindu-l cum năvălește tropăind în canton; puțin după aceea soneria încetează să se mai facă auzită.

Când ajung în apropierea drumului, cantonierul iese răsuflând cu greutate din cauza efortului făcut; se apropie de scripetele aflat lângă calea ferată și începe să învârtă manivela grea. În timp ce bariera rămasă întreagă se lasă încet, ciotul rupt, aflat în dreptul meu, urmează fidel mișcarea de coborâre a bârnei lungi de lemn. După ce termină, cantonierul se lasă pe o piatră văruită, ștergându-și fruntea cu mâneca soioasă a uniformei. Din buzunar i-a ieșit capătul unui fanion

galben, la fel de soios ca și îmbrăcămintea pe care o poartă.

— Mărfarul de ora trei'șpe, pufnește el. Uite-așa îmi trece viața.

Mă opresc în fața lui și-l privesc câteva clipe. Broboanele de sudoare i se preling în firicele subțiri pe tâmple.

— Ascultă, mă interesează, totuși, cum s-a petrecut accidentul.

Din depărtare se aude un șuierat prelung și nu după mult timp începe să se distingă gâfâitul greoi al locomotivei. Cantonierul se ridică grăbit, scoate fanionul din buzunar, îl aruncă în aer, apoi îl prinde cu îndemânare de mânerul lustruit.

— Ei?!

— Șefule, n-am ce să-ți spun mai mult decât le-am spus ălora de la poliție. Unuia, don' comisar Orășescu.

— Orășeanu, îl corectez eu.

— Mă rog, da' mare lucru n-ar fi. Ăla, arată el cu fanionul spre automobilul făcut praf, când a ajuns la barieră, i-a dat înainte. Eram în regulă, aprinsesem felinarele când se întunecase, așa că nu avea cum să nu vadă bariera. Când am auzit bufnitura – mă găseam în canton și tocmai mă pregăteam să ies ca să dau onoru' la accelerat – am alergat afară.

Se scărpină după ureche nehotărât.

— Degeaba am început să strig să se care de acolo, fiindcă tipul ori s-a speriat și și-a pierdut capul, ori era beat cui, cred că era beat ca un pitpalac, își exprimă el părerea. După nici trei secunde l-a izbit trenul de parcă ar fi dat cu tunu’ de o sută jumate. Acceleratul l-a târât pe linii până l-a aruncat într-o parte, unde-i acum. N-am apucat să mă apropii de el, fiindcă a explodat rezervorul de benzină și dacă mai era vreunul viu înăuntru l-a terminat atunci. Singurul lucru pe care mai puteam să-l fac era să mă urc pe bicicletă și să mă reped până la postul de jandarmi de la Tânganu ca să le spun ce s-a întâmplat. Așa am și făcut, încheie el.

După ce locomotiva semnalizează prelung, marfarul începe să defileze prin fața noastră, zăngănind zgomotos din toată fierăraia. Valul de aer fierbinte dislocat de hardughia neagră ne izbește ca o pală de vânt iscată din senin. Întind mâna și-l zgâlțâi de umăr pe cantonierul preocupat să țină fanionul în poziție verticală. Când își întoarce privirea către mine, strig tare:

— Când zici că s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple? strigă, la rându-i.

— Accidentul.

— La douăș’două și trei’șopt.

Îi fac semn că îi mulțumesc, apoi mă îndepărtez de calea ferată, unde vagoanele continuă să defileze unul

după celălalt ca un miriapod uriaș. Trec pe lângă polițistul care dormitează acum sprijinit cu spatele de trunchiul unui copac, mă urc în „Ford”-ul ce a devenit un cuptor pe patru roți și mă îndrept în goana cea mai mare spre București.

Sunt mulțumit fiindcă am descoperit câteva lucruri interesante despre *afacerea incomodă* la care se referise Nicoară Gregorian în discuția cu necunoscutul de la telefon și, mai ales, de ce omul lui Nicolae Vlăduțiu, folosind șoseaua necirculată a forturilor, era legat de o anumită oră, care coincidea cu cea a trecerii acceleratului prin dreptul cantonului unde m-am aflat cu câteva minute mai înainte.

În fața clădirii „Asigurare Românească” am surpriza neplăcută de a recunoaște linia dizgrațioasă a automobilului lui Scarlat Orășeanu. În interiorul lui nu se zărește nimeni, dar nu-i greu să presupun unde se află comisarul în clipa de față. Așa că recurg la cea mai bună soluție: apăs pe accelerator și dispar pe una din străzile laterale ce duc spre Parcul Ioanid. După câteva zeci de metri parchez în spatele unui camion pentru mobilă. Încui portiera, apoi mă reîntorc agale, către bulevard până într-un punct de unde pot ține sub observație intrarea în blocul în care am biroul.

Peste zece, cincisprezece minute, îl zăresc pe comisar

însoțit ca și în noaptea trecută de agentul gras, părăsind clădirea și azvârlindu-se cu o figură nu prea veselă în mașină. Îi înțeleg perfect. Nu-i tocmai plăcut pe vremea asta să-ți pierzi timpul într-o anticameră neaerisită așteptând un „coleg” de breaslă să-ți servească pe tavă ceea ce știe.

După informațiile culese în ultima oră și jumătate cred că-i mai cuminte să-mi iau câteva măsuri pentru asigurarea cât mai grabnică a securității personale.

Imediat ce intru în clădire îl zăresc pe liftier așezat pe un scaun lângă camera portarului. Ține în mână o revistă.

— Bună ziua, domnu' Zătrescu, spune, el, când mă vede. Ce ziceți de căldura ăsta?

Fără să-i răspund, îi fac semn să o ia spre lift. Tânărul împăturește revista, o aruncă pe scaun și mă urmează.

— V-au căutat doi tipi. Mai adineauri au plecat. Erau furioși și miroseau a poliție de la o poștă.

— Sunt încântat, îi răspund nepăsător.

Intru în ascensor urmat de liftier. După ce termină de manevrat butoanele, se scotocește în livreaua șifonată și-mi întinde un plic.

— L-a lăsat un bărbat, mă lămurește el, văzându-mi figura nedumerită. Unul cu ochelari și cu o mutră de șobolan.

Întorc plicul. Pe el cineva a scris în grabă, cu litere

strâmbe, „Domnului Zătrescu. Personal”. Îl bag în buzunar, propunându-mi să-l citesc mai târziu. În anticameră observ, strecurată între canat și ușă, o foaie de hârtie împăturită în două. O iau și o citesc. Scarlat Orășeanu mă avertizează că, dacă în două zile nu iau legătura cu el, se va ține de promisiunea pe care mi-a făcut-o în noaptea trecută. Adică să mă dea pe mâna poliției pentru spargerea locuinței ziaristului.

Intru în birou, îmi dezbrac haina, pe urmă mă îndrept spre casa de fier, de unde scot pistolul și hamul. Harnașamentul de piele face ca arma să fie disimulată sub brațul stâng, așa încât haina costumului stă turnată pe mine ca și mai înainte, fără umflături dizgrațioase ce i-ar putea face pe arbitrii eleganței bucureștene să strâmbe din nas. Să porți în mijlocul verii o astfel de împletitură de curele este un adevărat blestem, dat cum ancheta ia aspectul unui mic război, cu primele victime deja cunoscute, îmi impun să suport răbdător supliciul și să mă gândesc din când în când la felul în care au sfârșit Roger Caramzulea și prietena lui.

În timp ce îmi aranjez haina, scot din buzunar plicul. Citesc cele câteva rânduri. Oare ce are atât de important să-mi spună acum, după accident, barmanul de la „Vrajă Nopții”, încât își părăsește tejgheaua ca să mă caute la agenție diseară la ora opt?

Mă uit la ceas. Până la ora întâlnirii mai am timp

berechet să fac un drum până în cartierul Domenii. Ar fi interesant să cercetez împrejurimile locuinței ziaristului la lumina zilei.

... îmi fac apariția în dreptul casei lui Roger Caramzulea jumătate de oră mai târziu. După ce mă plimb câteva minute prin fața ei privind vilele din împrejurimi, ajung la concluzia că intrarea în locuința jurnalistului nu se vede decât de la geamurile unei vilișoare vopsite în alb de pe partea cealaltă a străzii. Pare o căsuță desprinsă din povestea cu Hänsel și Gretel și, privind-o, mă apucă deodată un chef nebun să admir casa ziaristului de la una din ferestrele ei.

Rămân câteva minute pe gânduri, apoi mă hotărăsc, traversez strada și, după ce intru în curtea plină cu petunii, sun la ușa cu ferestruică rotundă, acoperită cu un geam mat.

Îmi deschide o femeie în jur de cincizeci de ani, eu figura palidă încadrată de un păr auriu. O salut curtenitor și mă recomand: Dan Comăneanu, reporter. Îi îndrug o poveste despre o întâlnire cu Caramzulea în după-amiaza asta. El întârzie, dar m-aș vrea să mă întorc în oraș. Pot să-l aștept la ea? Femeia acceptă, așa că o bună parte a după-amiezii mi-o petrec în compania domnișoarei Bendis Calomfirescu.

Numele lui Dan Comăneanu apare atât de des în paginile „Cronicii Bucureștilor", încât mă bucur de o

primire agreabilă, odihnitoare aș putea spune după alergătura de peste zi. Împreună cu amfitrioana mea, în ciuda înfățișării o persoană încântătoare, sporovăim în fața unor cafele de cea mai bună calitate câte în lună și în stele, dar mai ales despre vecinul ei, domnul Roger Caramzulea prilej cu care aflu un amănunt interesant.

Nu mă entuziasmez prea tare, fiindcă ancheta asta a fost de la început plină de date interesante, chiar prea interesante ca să nu fiu deja îngrijorat peste măsură de ceea ce s-ar mai putea întâmpla.

După vreo două ore, îmi iau rămas bun de la domnișoara Bendis Calomfirescu, cu promisiunea, din partea mea, că ne vom revedea.

10

Acele ceasului arată ora nouă, dar barmanul n-a apărut încă.

Ca să-mi omor timpul, continui să răsfoiesc edițiile de seară ale câtorva jurnale mai cunoscute, cumpărate de la vânzătorul gras ce își face veacul în fața cinematografului ARO[13]. Niciun cuvânt în plus despre accident, constat. Locul unde s-a petrecut, numele celor morți continuă să rămână învăluite în mister, în ciuda

[13] Astăzi cinematograful (fost deja) Patria, bloc construit de arhitectul Horia Creangă.

iritării redactorilor. Îmi dau seama că Scarlat Orășeanu, cu încăpățânarea-i caracteristică, a reușit să-și impună punctul de vedere în fața șefilor, cărora, fie vorba între noi, nu le convine niciun fel de publicitate mai înainte de a dispune de suficiente date care să-i scoată din cauză. Pentru o clipă simt cum mă invadează un val de căldură plăcută. Domnii de la prefectură stau suspendați deasupra unei prăpăstii, agățați cu ambele mâini de o funie al cărei capăt îl țin eu, sus pe stâncă. Imaginea dispare când îmi amintesc că Scarlat Orășeanu mi-a dat un termen de gândire, deși nu cred că în timpul ăsta polițistul și oamenii lui vor sta cu mâinile în sân. Mă tem să nu ajungă prea repede la Diana Manolescu, dar mă liniștesc, amintindu-mi că vila continuă să fie pe numele fostului ei soț, iar dintre vecini se pare că nu știe nimeni că Roger Caramzulea și ea sunt frate și soră. Dacă îmi amintesc bine, domnișoara Bendis Calomfirescu nu pomenise niciun cuvânt despre legătura lor de rudenie, așa că, după calculele mele, polițiștii, în cazul că le va trece astei prin cap, vor mai trebui să scormonească câteva zile bune prin actele primăriei până să găsească amănuntul ăsta. Câteva zile esențiale ca să-mi păstrez avantajul în cursa contra cronometru în care m-am angajat.

Mă îndrept spre fereastră. Nori grei de ploaie au început să acopere cerul, revărsându-se amenințători

peste oraș. Lumina unei firme, plantată pe zidul clădirii la câțiva metri de geamul biroului meu, se aprinde și se stinge monoton. Cu toată amenințarea ploii, o dată cu căderea serii circulația s-a întețit pe bulevard, lumea profită de răcoarea binevenită a nopții.

Tresar, surprins de stridența neașteptată a soneriei telefonului. Mă apropii de birou și ridic receptorul.

— Agenția de detectivi Zătrescu.

Persoana de la celălalt capăt al firului își reține pentru câteva clipe respirația precipitată.

— Domnu′ Zătrescu? se aude în sfârșit în receptor glasul unui bărbat.

Nu recunosc vocea, dar bănuiesc cine ar putea fi.

— La aparat.

Bărbatul continuă mai relaxat:

— V-am lăsat un bilet dimineață. Sunt barmanul de la „Vraja Nopții".

Pentru câteva secunde, în receptor, zgomotul unui tramvai acoperă răsuflarea precipitată a barmanului. Nu țin minte ca prin fața localului de noapte de la Băneasa să treacă tramvaie, așa că îl întreb nedumerit:

— De unde suni?!

— Din oraș. Nu-mi mai priește aerul de la pădure.

— Ce vrei să spui?

— Că am intrat într-o dandana cât casa de mare. Din glasul lui răzbate teama, o teamă neprefăcută.

— Ce te face să crezi că poți să-mi plângi pe umăr? îl întreb ironic.

— Păi, pe umărul cui, nene? Matale m-ai băgat în rahat, matale să mă scoți cu fața curată. Sau te codești?

Toată spoiala de bună creștere afișată când îl cunoscusem în bar a dispărut eu desăvârșire, acum individul se folosește de expresii mai la îndemână, cu un autentic iz de mahala.

— De ce crezi asta? Să aud ce te doare.

Bărbatul face o pauză, pentru a spori efectul cuvintelor sale, apoi spune șoptit:

— L-am văzut pe ziarist. Pe Roger Caramzulea.

— Pe cine?

— Roger Caramzulea, silabisește el. Pe onoarea mea, dom'le, el era.

Pentru o clipă revăd în fața ochilor automobilul de la barieră, făcut zob, cu caroseria înnegrită, mistuită de flăcări. Din nefericire, acum știu unde-l pot găsi. La morgă.

— Ieri, telefonul tău ar fi fost poate binevenit, îi răspund obosit. Astăzi, însă, mă faci să-mi pierd timpul de pomană. Noapte bună.

— Nu închide, dom'le! strigă el în receptor.

— Bine, ai zece secunde la dispoziție ca să mă mai plictisești.

Micky, barmanul, încearcă să râdă. Dar nu izbutește

să scoată decât niște sunete jalnice.

— Ce dracu', șefu'? Mă iei peste picior? continuă pe un ton ce se vrea vioi. Poate o să te intereseze când o să-ți spun cum l-am văzut.

— Dă-i drumul. Mai ai cinci secunde.

— Jur că n-arăta prea bine și nici nu era prea vesel. Cum să arate vesel când era cu mâinile legate și încasa ghionți cu nemiluita? Nu voia să intre într-o mașină, și ăia care-l însoțeau nu păreau să fie de acord cu îndărătnicia lui.

Se pare că interlocutorul meu a intuit bine. Asta-i o scenă care mă interesează foarte mult.

— Sigur era Caramzulea? întreb.

— El, dacă n-o fi având vreun frate geamăn. Ce dracu', n-am orbul găinilor, răspunde barmanul, sigur de el.

— Unde l-ai văzut?

Micky râde într-un fel neplăcut. Neplăcut, fiindcă bănuiesc ce urmează.

— Dom'le, am uitat să-ți spun că restul este de vânzare. De acu' încolo, vorbesc numai dacă văd biștarii pe masă.

Furios, îl înjur în gând.

— Cât vrei?

Interlocutorul meu râde din nou. La fel de neplăcut.

— Cinci.

Simt că văd negru în fața ochilor.

— Cât?!!

— Cinci bătrâne foșnitoare, spune el fără să pară intimidat. Nu e prea mult dacă mă gândesc că mi-am pus pielea la bătaie. Nu de alta, dar am avut nenorocul ca în apropiere să dau nas în nas cu directorul. Jupânul s-a uitat atât de lung la mine, încât m-a luat cu frig. Zic că cinci mii îmi ajung să mă dau la fund o vreme, până se limpezesc apele.

Rămân câteva secunde nemișcat, crezând că nu am auzit bine. Cum putea să-l întâlnească pe Nicolae Vlăduțiu lângă cei care îl maltratau pe ziarist, când eu îl văzusem pe fostul polițist plimbându-și figura antipatică la petrecerea dată de senator la Snagov? Îmi propun să fiu calm, să procedez logic.

— Când și la ce oră l-ai văzut pe Caramzulea? întreb, simulând indiferență.

Barmanul stă să se gândească, apoi îmi spune ezitant:

— Să fi fost trei și jumătate, patru. Noaptea.

— Când?

— Ieri noapte.

Strâng din dinți. Am senzația că auzul îmi joacă feste.

— Ce rol are Vlăduțiu în afacerea asta?

Barmanul își dă seama că l-a luat gura pe dinainte. Încearcă să dreagă prostia făcută.

— Ce-ți veni?! Directorul e un barosan, și de mic copil

am învățat să nu mă bag între ăia mari, fiindcă tot eu ies cotonogit, mormăie el? Da’ nu despre asta vorbeam! Dai biștarii sau nu-i dai?

— Dau, dar nu suma asta.

— Ascultă, domnule. Asta am de vânzare. Și nu-i de ici de colea ce pun pe masă. Este? Dacă te interesează pe dumneata, e bine, da’ vii cu banii. Dacă nu, iarăși bine, fiindcă or mai fi și alți amatori să afle povestea asta.

— Trei mii.

— Nu ține. Cinci mii e ultimul preț.

— Ascultă...

— O clipă!

Trece mai mult de un minut până interlocutorul meu reia convorbirea.

— Mi s-a părut că-l zăresc pe unul din responsabili cu ghionții dând târcoale pe aici, râde el nu tocmai vesel. Vezi, am devenit nevricos de când am intrat în încurcătura asta. Cinci mii, ultimul cuvânt.

Pare hotărât. Îmi dau seama că nu mai pot să întind coarda, așa că accept. După ce fixăm locul de întâlnire. Așez receptorul în furcă. Mă așez la masă și mă întind după teancul de ziare. Răsfoiesc încă o dată jurnalele, parcurgând în fugă articolele despre accident. La dracu’! Înseamnă că Roger Caramzulea trăiește! Atunci de ce toată înscenarea asta? Mă plesnesc cu palma peste frunte. Rolfilmul! Da, rolfilmul, care se află în posesia

mea este cheia întregii afaceri, polița de asigurare a ziaristului. Bomba cu explozie întârziată. Până când nu pun mâna pe el, oamenii Senatorului sunt constrânși să danseze pe sârmă, fără plasă de protecție. Prin înscenarea accidentului, Roger Caramzulea este mort în acte, ceea ce înseamnă că după recuperarea filmului compromițător, cei care l-au sechestrat nu se vor da înapoi să-l lichideze și să-l îngroape undeva.

Temperatura a scăzut destul de mult. Vântul puternic ridică de-a lungul bulevardului trombe de praf și frunze uscate din cauza arșiței. Fulgeră tot mai des, iar din depărtare se aude zgomotul tunetelor, ca o bolboroseală. Înfundată.

După ce las în urmă clădirea Universității, mă înfund pe strada îngustă și întortocheată a Colței. Privesc din când în când în oglinda retrovizoare, dar mă liniștesc când constat că după mine nu e nicio „coadă”. Din Piața Unirii virez la stânga pe Splai, depășesc morga cu arhitectura ei sinistră și intru în cele din urmă în cartierul Dudești. Parcă am pătruns în altă lume. Străzile sunt prost luminate, de o parte și de alta se înșiră case scunde și dărăpănate. Lumina farurilor smulge din întuneric bucăți de zid cu tencuiala căzută, deprimante și sumbre. Din curțile caselor răbufnește până la mine mirosul dulceag și grețos al mormanelor

de gunoi. Este un fost cartier negustoresc, părăsit acum în cea mai mare parte de comercianți și locuit de muncitorii de la „Lemaître[14]” și abator. Obloanele fostelor prăvălii sunt bătute în scânduri, iar grilajele ruginite și strâmbe par înțepenite așa de la începutul lumii.

Cel care îl străbate are surpriza să descopere că, în celălalt capăt, cartierul continuă cu un apendice monstruos, pe care bucureștenii îl cunosc îndeobște sub numele de Crucea de Piatră. Perimetru al caselor de prostituție, populat de femei de stradă și proxeneți, existența enclavei este tolerată de primărie, mulți dintre consilierii municipali rotunjindu-și veniturile de pe urma bordelurilor patronate prin intermediari.

Trec prin fața localului „Fetele Vesele”, a cărui fațadă este luminată de becuri puternice, viu colorate. Prin ferestrele deschise larg răzbate zgomotul unei orchestre.

Mă uit la ceas. Se apropie ora întâlnirii cu omul de legătură. Aștept să treacă un tramvai, cu doar câțiva călători grăbiți să se reîntoarcă la casele lor înainte de a începe ploaia, apoi traversez strada și opresc în fața vechii cruci de piatră, râu famatul blazon al cartierului.

Într-un astfel de loc prezența mea nu poate trece

---

[14] Fostele uzine Timpuri Noi.

multă vreme neobservată. După nici două minute, de mine se apropie o „plimbăreață”, îmbrăcată într-o rochie foarte decoltată, mulată pe corp. Se oprește la câțiva pași, scoate o țigară, punând-o neglijent între buze, și așteaptă să i-o aprind.

— Pe mine mă aștepți, nu?

Are un glas tânăr, nesigur, puțin răgușit din cauza fumatului. În lumina ce răzbate dinspre cârciumă i se distinge figura, în ciuda fardului țipător îți dai seama că are în jur de douăzeci de ani. Gura mare, rujată violent, i-a încremenit într-un zâmbet obosit, profesional, iar ochii exprimă o tristețe nemărginită. O refuz, făcându-i semn cu mâna să-și caute alt companion. Ridică din umeri indiferentă, apoi se îndepărtează, legănându-și provocator șoldurile. Zgomotul tocurilor se aude, din ce în ce mai îndepărtat, până când se pierde în întuneric.

Între timp vântul s-a întețit și mai mult, iar fulgerele, Urmate de rostogolirea puternică a tunetelor, se revarsă tot mai des peste oraș.

— Nu ești generos, șefu’, răsună pe neașteptate, lângă mine, glasul unui bărbat. Ai lăsat-o pe nenorocita aia fără cină sau poate cu chiria neplătită.

Mă întorc fără grabă. La câțiva pași zăresc silueta unui bărbat înalt, subțiratic, îmbrăcat într-un costum cu croială îngrijită.

— Nu mai spune, peștișorule! îi râd în nas. Ea fără

păpică, iar tu cu portofelul mai gol.

Bărbatul se oprește lângă mine și, în lumina anemică a străzii, disting figura ascuțită, ca de dihor, a unui om între două vârste. O figură antipatică, cu o privire scormonitoare.

— Ești greșit, șefu', fiindcă eu sunt hoț cu diplomă la Văcărești. Mă zbat singur pentru viața asta împuțită, nu trăiesc pe spatele putorilor d'acilea!

— Ca să vezi ce confuzie era să fac!

— Se mai întâmplă, admite el concesiv.

Mă uit la ceas. Oră de întâlnire a trecut. Bărbatul cu mutră de dihor se uită curios spre mine.

— Cu ce treburi pe meleagurile astea?

— Să iau aer curat, îi răspund iritat.

— Ha, ha, ha! Ești șmecher, constată el.

Îl examinez din cap până în picioare.

— Iar tu ești pisălog. Hai șterge-o că împuți aerul, îl reped.

Dihorul rămâne pentru o clipă descumpănit. Se scarpină în bărbie, apoi râde fals.

— Faci, pe duru', nene! Știi că-mi placi?! Văd că Micky știe cu cine să facă afaceri.

Ciulesc urechile.

— Care Micky?!

Nu încerca să mă duci cu preșul. Trebuia să ne întâlnim. Micky mi te-a descris la marele fix. Ești

Zătrescu, nu?

Să zicem, admit după o scurtă ezitare.

— Vezi că am ochi? spune el încântat.

Îl privesc câteva clipe în tăcere și, după ce-mi potrivesc pălăria, spun nerăbdător:

— Dacă te-ai săturat de conversație, dă-i drumul, că ne apucă ploaia.

— O clipă, șefu'!

— Ce mai este?

Individul întinde mâna și-și freacă semnificativ degetele.

— Nu-mi mai amintesc drumul. Îmi trebuie un întăritor!

Astăzi mă simt ca nenorocitul ăla din poveste căruia, cum deschidea gura, îi cădea din ea un ban de aur. Poate chiar mai rău, având în vedere că, la fiecare mișcare, din buzunarele mele zboară bancnotele ca fulgii de pe un biet canar jumulit de pisică. Îmi spun că totul are o limită, așa că mă apropii de el și-l iau de bărbie.

— Nu încerca să pari mai deștept decât ești! Astea-s afacerile tale cu Micky. Tapează-l pe el dacă nu mai ai bani de țigări.

Nu apuc să mai fac o altă mișcare, fiindcă hoțul mă prinde cu stânga de reverul hainei, iar cu mâna dreaptă îmi proptește un obiect ascuțit în stomac. Cobor privirea și zăresc lama unui cuțit, dracu' știe de unde apărut. La

fel de neașteptat bărbatul îmi dă drumul și face să dispară șișul cu abilitatea unui prestidigitator.

— Asta, așa, ca să vezi că nici noi, p'acilea, nu suntem chiar ageamii, spune el flegmatic. Două sute. Dacă nu, te descurci singur.

Pare hotărât, simt c-o să mă lase baltă dacă nu obține banii, așa încât n-am încotro, scot două sute și i le văr în palmă întinsă.

Fără să mai adauge ceva, se întoarce și pornește cu pas elastic. Îl urmez. După câteva minute ne înfundăm pe una din străduțele ce duc spre inima cartierului.

— Sunt curios ce treabă poate să aibă Micky cu unul ca tine. Nu pari să fii din tagma noastră, șoptește ca pentru sine șuțul.

— Afaceri, îi răspund scurt.

— Voi doi afaceri? se miră el.

— Ce ți se pare ciudat? S-a gândit să-și vândă sufletul, spun batjocoritor. Poate m-ai interesa și tu dar nu cred să mai ai articolul ăsta prin buzunare.

Hoțul suduie printre dinți. Se oprește în fața unei case cu etaj, părăginită. Clădirea domină împrejurimile prin masivitate.

— Aici. Urci scara, aia din dreapta, a patra ușă de pe palier.

— Nu mă conduci? spun, apropiindu-mă un pas de el.

— Te descurci și fără mine. Sunteți amândoi secretoși, iar tu nu-mi placi nici de-al dracului, mormăie el.

— Ce trist mă simt. Am pierdut un prieten, remarc cu ipocrizie. Dar nu ne putem despărți, așa, pentru totdeauna. Mai ai să-mi dai ceva.

— Ce dracu' vrei să spui? mârâie bănuitor hoțul, încercând să facă un pas înapoi.

Sunt mai iute decât el și-i plimb pe sub nas țeava pistolului. La lumina unui fulger, arc prilejul să-l vadă în toată splendoarea.

Întind stânga cu palma deschisă.

— Două sutici.

„Diplomatul" de la Văcărești evaluează rapid situația, îmi dă banii înapoi, însoțindu-și gestul cu câteva înjurături suculente. Repertoriul lui mă lasă rece de vreme ce. Am recuperat sutele, apoi îi fac semn s-o șteargă.

Când silueta bărbatului dispare după un colț al străzii, mă apropii de gang. De sub intrarea boltită, aduse de rafale de vânt, vin damfuri de gunoi, ceapă prăjită și urină. Clădirea închide în mijloc o curte interioară, flancată de o parte și de alta de uși și ferestre, amintind de vechile hanuri bucureștene. La etaj, o terasă străjuită de un grilaj de fier mărginește întreaga construcție. Câteva din ferestre sunt luminate, dar în majoritatea locuințelor domnește întunericul, semn că

locatarii s-au culcat. Până la miezul nopții mai este o jumătate de oră.

La etaj, printr-o ușă larg deschisă, răzbate zgomotul unor voci întărâtate de băutură, ce acoperă din când în când hârâiala leșinată a unui patefon. La intervale aproape regulate, o femeie are accese de râs isteric, care răsună cu putere în vasta curte interioară. Undeva, în întuneric, un sugar plânge exasperant.

O ușă se trântește cu zgomot de perete. Reintru grabnic sub bolta gangului. O femeie în vârstă, grasa, un munte de carne, face câțiva pași și, cu o mișcare îndemânatică – gestul vădește o îndelungată obișnuință – varsă conținutul unui lighean în mijlocul curții. Înainte de a reintra în casă ridică pumnul spre petrecăreți înjurând birjărește, apoi trântește ușa în urma ei.

La lumina unui fulger văd gura neagră a scării. Pășesc dibuind treptele cu piciorul. Pe la mijlocul urcușului simt o mișcare. Aprind lanterna și zăresc un șobolan mare cât o pisică, ce se strecoară pe lângă mine. Scârbit, ridic piciorul și îl pocnesc cu sete. Guzganul descrie o curbă spectaculoasă în aer, și cade bufnind în mijlocul gangului. Rămâne o clipă nemișcat, dar se dezmeticește rapid și în câteva secunde se face nevăzut în direcția lăzilor de gunoi. Mă scutur dezgustat și îmi continui drumul.

Urmând indicațiile „diplomatului”, ajung aproape imediat la țintă. Ușa cu geamuri mari și ferestrele care o flanchează sunt camuflate cu bucăți de pânză groasă, ce țin loc de storuri. Pe la margini, răzbat câteva șuvițe subțiri de lumină. Bat scurt, dar dinăuntru nu se aude nicio mișcare. Bat din nou, mai insistent.

În timp ce aștept să mi se deschidă, arunc o privire spre încăperea de vizavi, unde chiolhanul continuă nestingherit. Prin ușa dată la perete observ un colț al mesei, plin cu Sticle și resturi de mâncare, scăldat în lumina crudă a unui bec. Mă simt ca un spectator așezat în fotoliul de orchestră, cu toate astea nu disting ce se vorbește, timpanele fiindu-mi perforate din când în când de râsul gâlgâitor al femeii ce izbutește, de fiecare dată, să acopere vocile groase, bărbătești și behăitul leșinat al patefonului.

Câteva secunde mai târziu aparatul se oprește, speriat parcă de tusea groasă, tabagică, a unuia dintre meseni. Din încăpere se aude zgomotul unui scaun răsturnat și, peste puțină vreme, pe ușa deschisă năvălește un individ gras, doar în maiou. Bărbatul se îndreaptă ață spre balustrada ruginită și încleștându-și cu putere mâinile de ea, se apleacă icnind. După ce se ușurează, aruncă o privire tulbure în direcția mea. Este atât de beat, încât sunt sigur că nu vede la o distanță mai mare de doi metri. O picătură mare de ploaie mă atinge pe

mână. Întorc capul și bat din nou cu putere în ușă. Individul își drege vocea și după ce scuipă gros se întoarce și intră clătinându-se în cameră.

Picăturile grele de ploaie încep să cadă din ce în ce mai des, transformându-se curând într-un șuvoi neîntrerupt. Risc să fiu udat în câteva minute din cap până în picioare de cascada care se prăbușește din norii negri atârnați deasupra orașului. Enervat, apăs pe clanță și intru. Încăperea, luminată de un bec cu abajur din tablă smălțuită, suspendat deasupra mesei, este pustie.

— Hei, e cineva acasă?!! strig, să-mi anunț prezența. În ciuda răpăitului înverșunat al ploii, mi se pare că surprind un zgomot ușor dinspre capătul camerei. Închid ușa și rămân nemișcat, cu atenția încordată. Fulgerele, urmate de bubuituri asurzitoare, s-au întețit într-atât încât ai impresia că afară s-a dezlănțuit infernul. Scutur pălăria de apă, apoi mi-o îndes din nou pe cap. Arunc o privire fugară prin camera curățică. În celălalt capăt, lângă un paravan pe care stau aruncate un furou și o pereche de ciorapi de damă, zăresc o ușă deschisă la perete. Din câțiva pași ajung în pragul celei de-a doua încăperi. Caut pe dibuite întrerupătorul, apoi aprind lumina. Este, fără îndoială, dormitorul, sărăcăcios mobilat, dar în el domnește aceeași curățenie. Mă îndrept spre o perdea de stambă înflorată atârnată

deasupra unei deschizături din zid. O trag cu o mișcare bruscă. În nișa strimtă se afla bucătăria și, într-un colț, baia, sau, mă rog, toaleta. În afara măsuței acoperite cu o mușama și a celor câteva vase și tacâmuri nespălate ce zac aruncate pe ea, aici, că și în celelalte încăperi, nu se zărește nimeni.

Revin în prima cameră; dau la o parte paravanul de carton de pe care îmi surâd doi dragoni jerpeliți. Un bărbat, cu bărbia în piept, stă pe podea sprijinit cu spatele de tapetul murdar. Lângă el zace o sticlă de băutură goală. Întind mâna să-l zgâlțâi, dar, după o scurtă ezitare, renunț. Îl privesc gânditor, pipăi teancul de bancnote din buzunar, apoi îmi spun că barmanul, căci el este, nici nu fusese prea pretențios când se tocmise cu mine. Cu un cuțit înfipt în inimă mai ai nevoie, în afară de sicriu, și de un costum adecvat, eventual și o pereche de pantofi lăcuiți, ca să dispari pe veci în pământul cimitirului „Izvorul Nou”.

Mă grăbesc să șterg cu batista tot ce am atins, apoi întredeschid prudent ușa de la intrare și fac lună clanțele. Nu mai am ce căuta aici și, în ciuda ploii de afară, găsesc că este mai avantajos să stric un costum decât să-l păstrez intact pentru a-l schimba eventual pe unul cu dungi verticale.

De afară se aud tocurile unei femei care urcă grăbită treptele. Închid fără zgomot ușa și aștept ca pașii să se

îndepărteze. Îmi înăbuș o înjurătură când îmi dau seama că femeia se oprește în dreptul locuinței barmanului. Încearcă să descuie dar, observând că ușa nu este încuiată, apasă pe clanță și intră trântind-o de perete. Din spatele ușii, unde sunt ascuns, zăresc în oglindă o șatenă între două vârste, îmbrăcată în culori vesele, prea vesele pentru anii ei. Rochia de mătase ieftină îi este lipită de trupul durduliu, iar machiajul, făcut harcea-parcea, îi dă aerul unei măști japoneze. Cu toate astea, nu pare a se sinchisi de cum arată, fiind mai degrabă preocupată să nu scape din mână sticla de șampanie pe care o ține strâns de gâtul învelit în staniol. Aruncă poșeta cu o mișcare neglijentă pe un scaun din apropiere și ridică, într-un gest, scurt, ca pe un trofeu, sticla. Cu cealaltă mână se sprijină de ușa deschisă.

— Sărbătorim sau nu victoria, puiule?! strigă triumfător, cu voce stridentă. Vino-ncoa' să vezi ce-a adus fata!

Vrea să mai adauge ceva, dar se oprește când dă cu ochii de barman, prăbușit lângă zid. Zâmbește plină de înțelegere văzând sticla goală, ia mâna de pe ușă și face un pas spre el, însă în clipa următoare mă zărește în oglindă. Este mai iute decât m-aș fi așteptat, așa că degeaba încerc s-o apuc, fiindcă se smucește violent și iese în fugă pe terasă. Mă reped după ea, dar mă împiedic de prag și cad cât sunt de lung, lovindu-mă

dureros cu umărul de grilaj. Masca japoneză, terorizată, deschide gura și urlă.

Un fulger orbitor, urmat de o bubuitură asurzitoare ca o plesnitură de bici, dislocă aerul, iar în gură simt un gust de cocleală. Strigătul neomenesc este acoperit de haosul de afară. Femeia se dezechilibrează, alunecă, dar reușește să-și recapete stabilitatea cu prețul sticlei. Aceasta se sparge cu un zgomot înfundat de cimentul spălat de șuvoaiele de apă. Până să mă ridic, femeia ajunge în celălalt capăt al terasei și, când mă vede din nou în picioare, țipă din toți rărunchii. Strigătul ei sfredelește întunericul nopții.

— Ajutooor, criminalu'! zbiară femeia, reușind să lege primele cuvinte.

Petrecerea de vizavi se sparge și bărbații se îmbulzesc pe ușă. Cealaltă femeie începe și ea să țipe isteric.

— Ce-i?!! Ce s-a întâmplat?! răsună învălmășit întrebările.

— Ajutooor!!! Mă omoară!

Toate privirile sunt îndreptate către concubina barmanului, care reușește în fine să ajungă în partea cealaltă a terasei. Profit de învălmășeală și încerc să mă retrag cât mai neobservat. Unul dintre petrecăreți întoarce însă capul și mă zărește.

— Acolo, uite-l!!! strigă el, arătând cu mâna spre mine.

Prin zgomotele furtunii disting deschizându-se uși și ferestre. Se aprind din ce în ce mai multe lumini. Pornesc în goană spre scară.

— Încearcă să fugă. Nu-l lăsați să scape! Puneți mâna pe el!

În urmă, vacarmul se întețește. Doi dintre bețivi, care par a se ține mai bine pe picioare, se reped după mine, tropăind pe scări. Cobor, naiba știe cum, treptele alunecoase fără să-mi rup gâtul și mă reped în stradă. Nu sunt însă destul de iute, căci unul dintre ei mă ajunge și încearcă să mă imobilizeze. Mă smucesc și îi reped cu sete un pumn în bărbie.

Fug cu respirația tăiată în direcția restaurantului, prin ploaia care continua să cadă neîntrerupt și nu după multă vreme izbutesc să-mi pierd urma după o cotitură a străzii. Am scăpat, cel puțin deocamdată, cu fața curată.

11

Instalat în biroul meu, revăd notițele luate în urmă cu câteva ore în arhiva ziarului „Cronica Bucureștilor”. Dan Comăneanu s-a ținut de cuvânt punându-mi la dispoziție mai multe numere din colecția jurnalului, adăpostită într-o încăpere prăfuită de la subsolul clădirii. Notițele cuprind câteva fapte interesante

despre Nicoară Gregorian, anturajul și simpatiile politice ale acestuia.

Ridic receptorul și, după o scurtă ezitare, formez numărul de la spital al Dianei Manolescu.

— Da! îmi răspunde o voce repezită de bărbat. Îmi dreg vocea.

— Cu doamna doctor Manolescu.

— Cine o caută? mă interoghează personajul.

— Un prieten. Zătrescu mă numesc.

— O clipă, vă rog.

Cu toate că acoperă microfonul, aud când o întreabă: „Cine mai e și Zătrescu ăsta, dragă?”. Nu apuc să înregistrez și răspunsul. Imediat răsună în receptor vocea joasă a clientei mele, pe care acum pot s-o recunosc dintr-o mie.

— Da, domnule Zătrescu.

— Vreau să vă dau un sfat. Pretextați ceva, orice, femeile se pricep la asta, și dispăreți din spital, dispăreți de acasă și ascundeți-vă câteva zile la o cunoștință. În orice caz nu la o rudă.

— Ce vreți să spuneți?

— Nimic, deocamdată, prin telefon. Vă avertizez că este în interesul dumneavoastră.

În legătură cu ce-am discutat ieri? întreabă ea prudent.

— Nu, doamnă. Lucrurile s-au complicat și nu este

exclus să fiți târâtă și dumneavoastră în vâltoarea lor. Acum trebuie să faceți ceea ce vă cer.

— De ce?

— Pentru că filmul pe care l-ați primit ieri este dinamită curată. La revedere, doamnă. Aștept să-mi telefonați și să-mi spuneți noua adresă unde vă pot găsi.

Nu apuc să așez telefonul în furcă și soneria aparatului sparge liniștea încăperii.

— Alo, da?

— Domnul Zătrescu? mă interoghează un glas de femeie.

— La aparat, confirm cu vioiciune. Este o voce care te poate mobiliza să-ți găsești resurse din cele mai nebănuite la orice oră.

— Aveți legătura cu domnul senator Gregorian.

— Alo, Zătrescu?!

Nu pare să fie vocea bătrânei canalii politice. Este a unui tip mult mai tânăr, are nuanțe tăioase, de comandă, și seamănă al dracului de bine cu cea auzită acum câteva seri, într-o parcare din pădurea Băneasa.

— Ia te uită! Nicolae Vlăduțiu în persoană.

Peste o jumătate de oră să te prezinți la bătrân. Vrea să-ți vorbească. Știi unde, nu? Doar de aia ești detectiv.

Nu disting nicio urmă de umor în vocea lui.

— Ce te face să crezi c-am să vin? Spune-i că am altceva mai bun de făcut la ora asta! Oricum am să mă

mai gândesc.

Pun receptorul în furcă, satisfăcut. În momentul următor, atenția îmi este atrasă de zgomotul ușii de la intrare. Ridic privirile. În anticameră, estompată de geamul mat de la ușa biroului, disting silueta unui bărbat. Apuc carnetul cu însemnările făcute la „Cronica Bucureștilor" și îl arunc în sertar. Îl las întredeschis atât cât să pot pune, la nevoie, mâna pe pistol.

Ușa se deschide încet și în prag apare o figură cunoscută. Mă relaxez și, după ce închid sertarul, îi fac semn să aștepte. Deocamdată nu am nevoie de armă, fiindcă noul venit e poștașul.

— Domnu' Zătrescu, plătiți abonamentul acu'? Încuviințez, făcându-i semn să ia loc.

Poștașul se așază pe scaun și își lasă geanta pe dușumea. După ce răsfoiește încetișor carnetul, pune două bucăți de indigo între primele două file și îmi scrie numele cu litere apăsate.

...După plecarea lui, răsfoiesc ziarele proaspăt aduse. Majoritatea continuă să se ocupe de evenimentele petrecute de curând în Germania. Nimic nou, decât titluri cu iz de senzațional („A doua revoluție germană a fost înfrântă. În Berlin este liniște". „Röhm nu s-a sinucis, ci a fost împușcat", „Hitler e stăpân pe situație") care în ultima vreme invadează paginile marilor cotidiene ediție după ediție. Goană după senzațional,

nimic mai mult, fiindcă în perioada asta nu mi-a căzut în mână vreun articol cât de cât serios. Unul care să analizeze atent implicațiile acestui „spălat de rufe în familie” asupra politicii europene. Lasă impresia că nu interesează prea mult ce se întâmplă în Italia lui Benito și Germania lui Adolf. Ce importanță are?! Las' să fie acolo, la ei.

Ca de obicei, tot în „Cronica Bucureștilor” găsesc cel mai „tare” articol. Face, deși nu în mod direct, o legătură între asasinarea primului-ministru Ducă de către legionari și metodele național-socialiștilor pentru înlăturarea adversarilor politici. Concluzia: a fost un asasinat politic. Așa încât să vorbești despre asasinarea lui Ducă, a antipaticului și încăpățânatului Gheorghe Ducă, ca de o crimă politică, când versiunea oficială susține că e vorba doar de o răzbunare personală a unor tineri persecutați de cel trecut în lumea drepților, mi se pare un act de curaj. Iar actul acesta de curaj este semnat de Dan Comăneanu.

Mă uit la ceas. E timpul potrivit să-i fac totuși o vizită domnului senator.

Când pătrund pe poarta larg deschisă a proprietății senatorului Nicoară Gregorian, primul lucru pe care-l remarc este un „Mercedes” elegant, de culoare bej. Un bărbat aplecat de mijloc lustruiește metodic caroseria

automobilului. Aruncat pe gazon, în apropierea lui, un furtun lasă să se prelingă un firicel de apă. Îmbrăcat într-o vestă cu dungi galbene și negre, cu mânecile de la cămașă suflecate până la coate, bărbatul atrage imediat atenția datorită părului cu desăvârșire alb.

Manevrez cu abilitate volanul automobilului până în apropierea scărilor și opresc în umbra aruncată de clădire. Vesta tărcată înalță capul, mă examinează fugar, apoi își vede mai departe de treabă.

Pe treptele de la intrare zăresc un tip blond, subțire, cu o privire de pește mort. Sunt gata să jur că este unul și același cu bărbatul blond ce și-a făcut apariția de câteva ori până acum în afacerea Caramzulea. Urc treptele până la ușa vilei, deschisă la perete. Blondul mă invită printr-un gest scurt să intru. Mă conduce prin holul răcoros și în fața biroului lui Nicoară Gregorian îmi face semn să mă opresc. Își aranjează cravata cu un gest scurt, bate și, după o scurtă așteptare, dispare înăuntru, închizând cu grijă ușa în urma lui.

Am prilejul să examinez încăperea cu mai multă atenție decât la prima mea vizită aici. În lumina care pătrunde pe ușa de la intrare, flancată de două vitralii multicolore, holul are un aer trist. Deasupra unui cămin din cărămidă roșie atârnă un tablou al stăpânului casei. Pictorul l-a înfățișat călare pe un armăsar cabrat nervos. Ținând hățurile cu o mână fermă, Nicoară Gregorian

pare marțial, impresie subliniată de privirea încruntată cu care scrutează zările.

Ușa se deschide și blondul îmi face semn să intru.

Camera este luminată de razele soarelui care pătrund printre ramurile copacilor din apropierea ferestrei. În ciuda aerului auster al mobilierului, încăperea pare mai veselă decât este, atât de veselă cât poate să arate biroul unui senator în zilele cu soare. Rafturile bibliotecii și lambriurile din stejar de culoare închisă, cu o linie simplă, sobră, trebuie să contribuie la conturarea imaginii sanctuarului omului politic dedicat trup și suflet binelui alegătorilor săi.

Înaintez. Nicoară Gregorian, așezat în fața vechii mese din lemn de nuc, sculptată cu arabescuri complicate, pare absorbit de lucru. Cred că în magazinul unui ebenist[15] masa de care își freacă coatele distinsa gazdă ar costa o groază de bani.

Amfitrionul închide cu o mișcare energică dosarul pe care îl are în față, voind să sublinieze că îmi acordă o parte din prețiosul său timp de lucru. Se ridică și-mi face semn.

— Ia loc, domnule Zătrescu, spune, pe-un ton jovial.

Senatorul ocolește masa și se îndreaptă spre unul din rafturile bibliotecii, așezat într-o poziție ciudată. Trage

---

[15] Persoană care confecționează sau vinde obiecte din lemn de abanos.

de el, descoperind ușa unui seif. Asigurându-se încă o dată că totul este în ordine, azvârle cu o mișcare neglijentă dosarul înăuntru și trântește ușa masivă a casei de bani.

Pe sub sprâncenele stufoase îmi aruncă o privire vie, scrutătoare.

— Ce dorești să bei? întreabă pe un ton ferm, îndreptându-se către un mic bar pe rotile aflat în apropierea ferestrei.

— Vermut.

Încuviințează din cap alegerea făcută, pe urmă manevrează cu dexteritate sticlele cu etichete colorate. Scurt timp după aceea se apropie ținând în ambele mâini câte un pahar. Îmi întinde unul din ele, apoi se așază în celălalt fotoliu.

Salt paharul de o palmă în aer.

— Pentru fapte caritabile!

Senatorul mișcă vag din mână.

— Să lăsăm fleacurile. Nu pentru asta te-am chemat, aici. Apropo, nu ești curios să afli de ce am vrut să te văd?

Gust din paharul cu vermut. Este o marcă bună, italienească.

— Cum să nu?! Sunt chiar foarte curios.

Bătrânul mă privește cercetător, ca și cum ar vrea să se convingă încă o dată că sunt eu și nu altul, apoi spune

rar:

— Vreau să-ți propun un târg.

Izbucnesc în râs, sincer surprins.

— Târg?! Cu mine?!

— Ți se pare ciudat? se arată contrariat senatorul. În aceeași clipă se aude o bătaie discretă în ușă și înăuntru pătrunde omul cu părul coliliu[16]. Nu mai are vesta tărcată; și-a pus o haină neagră, care-i vine ca turnată, iar prin contrast păru-i pare și mai alb.

Aud apa clipocind în piscină. Mă ridic și, urmărit de privirile senatorului, mă apropii de fereastră. În spatele vilei se întinde o pajiște acoperită de iarbă deasă, bine întreținută. Pe unul din șezlonguri, așezat sub o umbrelă de soare, stă aruncat neglijent un prosop viu colorat. Elisabeta Gregorian înoată cu mișcări largi în apa verzuie, stârnind valuri mici ce se izbesc de marginea bazinului. Sub. Fereastra biroului, la umbra unui nuc, zăresc „B.M.W.-ul” alb al fetei senatorului.

— Ce dorești, Alfred? îl întreabă senatorul pe noul venit, vădit nemulțumit de întrerupere.

Valetul face câțiva pași în interiorul încăperii.

— Așa cum ați poruncit, am spălat automobilul. La ce oră dorește domnul senator să fie gata de plecare?

Bărbatul cu părul alb are o voce joasă, calmă. Pare să

---

[16] Părul alb de tot, complet cărunt.

nu observe iritarea lui Nicoară Gregorian.

— Pentru asta m-ai întrerupt? Înțelege-te cu Nicky. Apropo, a venit?

— Încă nu, domnule.

— Bine. Să mă caute cum își face apariția. Ai înțeles?!

— Desigur, domnule senator.

— Ești liber, îl concediază cu un gest plictisit Nicoară Gregorian.

Vesta tărcată se înclină ușor, apoi iese din încăpere la fel de tăcut precum a intrat.

Mă întorc și mă așez pe fotoliu.

— Deci, domnule senator?

Senatorul păstrează câteva clipe de tăcere.

— Domnule Zătrescu, începe el, pe un ton hotărât, nu-ți ascund că inamicii mei politici au făcut tot ce le-a stat în putință ca să-mi șubrezească poziția în parlament și, recunosc, într-o oarecare măsură au izbutit. Nu-mi plac înfrângerile, dar întotdeauna am învățat câte ceva din ele. De pildă, să nu ignor oamenii ciudați, ca dumneata să zicem, care se interesează prea îndeaproape de mine.

— Ce vă face să presupuneți asta?

Nicoară Gregorian, se întinde spre cutia aflată pe masă, își alege o țigară de foi și o aprinde. Șuvițele albăstrii se răspândesc prin încăpere. Inspir mirosul de tutun bun, scump. Senatorul face un semn către caseta

sculptată de pe masă.

— Servește, te rog.

Refuz cu un gest scurt.

— Nu, mulțumesc, prefer țigările mele, și, demonstrativ, aprind o regală.

Câteva minute se scurg în tăcere. Stăm față în față ca doi bătrâni trișori care și-au împărțit cărțile, iar acum așteaptă momentul potrivit ca să scoată din mâneca costumului ros de molii asul câștigător.

— Cine te-a plătit să mă spionezi?! rupe farmecul marilor cazinouri interlocutorul meu.

— Să vă spionez?! mă prefac mirat.

Senatorul trage din trabuc, apoi face un semn vag, cu el, prin aer.

— De o vreme încoace prezența dumitale în preajma mea și a oamenilor mei a devenit stânjenitoare. Foarte stânjenitoare.

Clatin paharul, și cuburile de gheață scot un clinchet ușor.

— Întâmplarea, domnule senator. Numai întâmplarea!

Senatorul râde sceptic.

— Tinere, nu cred în întâmplări. Cine te-a angajat?

Nu-i răspund, așteptând să aud urmarea.

— O sută de mii dacă-mi spui cine te-a angajat și pentru ce.

Tușesc ușor, apoi trag din țigară, încercând să par indiferent. Sper să nu mă fi schimbat la față, deoarece cifra îmi taie pur și simplu răsuflarea. Pare fabuloasă. Pentru suma asta până și cea mai cucernică maică ar apuca-o pe calea pierzaniei.

Stâng țigara în scrumiera aflată în apropiere fără să-l privesc.

— Domnule senator, dacă ăsta-i târgul pe care vreți să mi-l propuneți, v-ați pierdut și mi-am pierdut și eu timpul de pomană. N-am ce să vă vând, fiindcă nu știu despre ce vorbiți. Și chiar dacă aș ști, tot nu v-aș spune nimic. Știți de ce? Îmi sunteți antipatic.

Senatorul zâmbește aproape imperceptibil și desface larg brațele.

— Las-o moartă, domnule detectiv. Nu mă deranjează sentimentele pe care le nutrești față de mine. Ceea ce doresc să aflu este cine și pentru ce te-a angajat. Îmi spui asta, câștigi o sută de mii. Nu vrei, puțin îmi pasă, am și alte mijloace să te fac să vorbești. Și mai economisesc și o grămadă de bani.

Ridic nepăsător din umeri.

— Nu vi se pare că toată discuția asta e absurdă? Aș putea să vă vând gogoși și să vă iau banii spunându-vă numele lăptarului meu, dar nu sunt genul ăsta, domnule senator. Discuția mi se pare lipsită de sens.

În acest moment ușa se deschide la perete și în cadrul

ei apare Nicolae Vlăduțiu. Directorul de la „Vraja Nopții” nu este singur, îl urmează un individ subțiratic, vag cunoscut.

Noul venit privește iscoditor în jurul său. Se oprește la câțiva pași de fotoliul senatorului, cu pălăria în mână. Îmi aruncă o privire fugară, apoi înclină capul cu umilință în fața lui Nicoară Gregorian.

— Să trăiți, dom’le senator!

Nicoară Gregorian zâmbește și dă binevoitor din cap. Mă încrunt să-mi amintesc unde l-am mai văzut, sunt sigur că memoria nu mă înșală. Este omul de legătură trimis de barman la întâlnirea din Crucea de Piatră, „asul” lor de pică. Încerc să-mi păstrez cumpătul.

— Unde l-ai văzut aseară pe acest domn? arată Nicolae Vlăduțiu spre mine, zâmbind sarcastic.

Noul venit îmi aruncă o privire scurtă.

— La Crucea de Piatră. L-am condus la barmanul care a fost omorât astă-noapte.

— Ești sigur că-i el? întreabă Gregorian.

— Se poate, dom’le senator? Bag mâna în foc că el e.

— Destul! Vei spune asta poliției când o să te rog?

— Da, dom’le senator, da’ vedeți dumneavoastră că eu nu prea mă am bine cu șefii de la prefectură, râde el stingherit.

— Lasă asta. Am eu grijă să nu ți se întâmple nimic. Vei sta aici câteva zile, până vom lămuri toate

problemele cu domnul de față. Nu te superi, nu?

— Se poate, dom’le senator?! se arată el indignat. Nicoară Gregorian se întoarce către Vlăduțiu și-i spune zâmbind:

— Nicky, condu-l pe domnul și ai grijă să nu-i lipsească nimic. Zece mii de lei pentru trei zile. Ce zici, ești de acord?

Individul iese împreună cu Nicolae Vlăduțiu, copleșit de bunăvoința senatorului.

După ce ușa se închide în urma celor doi, senatorul mi se adresează aproape patern:

— Acum când cunoști și atuurile noastre sper că vei fi mai înțelegător. Sfatul meu este să iei lucrurile așa cum sunt. În joc se află interese mult prea mari ca să nu fii strivit. Șansa dumitale a fost, este și va fi inteligența.

Ticălosul! Din ordinul lui fusese ucis barmanul, iar acum vorbea despre asta ca despre un păduche călcat de tramvai.

— ...Oferta mea rămâne în picioare. O sută de mii pentru numele celui care te-a angajat și garanția că nu te vei mai ocupa de acest caz. Deci?

Trebuie să câștig timp, așa că-i răspund în doi peri.

— Nu mă pot încă hotărî, domnule senator!

— De acord. Te las să reflectezi. Contez pe inteligența dumitale. Ți-am arătat atuul meu. Sper că înțelegi că nu ai nicio șansă în acțiunea solitară pe care o întreprinzi.

Nu mă laud, dar sunt destul de puternic ca să înăbuș o anchetă stânjenitoare pentru mine și tot atât de puternic ca să te fac să-ți petreci restul zilelor în ocnă.

Rid disprețuitor.

— Dovadă că nu puteți chiar orice este faptul că stați de vorbă, sau mai bine zis tratați, cu mine acum. Dacă era cum spuneți dumneavoastră, acum eram la morgă sau în cel mai bun caz după gratii.

Senatorul ia o nouă țigară de foi din cutia de pe masă și, după ce îi taie cu grijă capătul, o aprinde pufăind mulțumit din ea.

Se uită la ceas.

— Este ora șaptesprezece și cincisprezece minute. Aștept răspunsul dumitale mâine la ora cinci și zece după-amiază. Asta înseamnă un răgaz de douăzeci și patru de ore. Sper ca răspunsul să fie favorabil; în caz contrar, după cinci minute de la expirarea termenului pe care ți l-am acordat, poliția va fi informată că ieri noapte te aflai la locul abominabilei crime, parcă așa scria în ziare, din Crucea de Piatră. La revedere, domnule Zătrescu.

Îmi iau pălăria de pe colțul mesei și mi-o potrivesc cu grijă pe cap. Fără să spun vreun cuvânt, mă îndrept spre ușă. Îndată ce ies zăresc lângă scară mașina albă a Elisabetei Gregorian. Fata senatorului stă pe banchetă, lângă șofer. Când mă vede zâmbește stânjenită și

flutură mâna în semn de bun găsit.

— Bună. Te-am văzut când ai venit. Ești cu mașina? întreabă ea inutil.

Încuviințez în tăcere.

— Nu vrei să mă duci. În oraș? Mă așteaptă o prietenă.

Înclin din cap în semn că da. Fata coboară, după ce îi dă câteva indicații șoferului.

...Peste o oră opresc în fața unei case somptuoase, ai cărei pereți sunt acoperiți de o iederă deasă. Opresc motorul. Elisabeta, care a tăcut aproape tot timpul drumului, pune mâna pe brațul meu.

— Aș vrea să-ți cer scuze pentru scena de acum câteva seri. Mă tem că am fost penibilă.

— Nu-ți face probleme. În general, oamenii sunt teribil de neprietenoși cu mine. Să fie oare meseria pe care mi-am ales-o atât de dezagreabilă?

— Nu, nu despre asta e vorba, se apără ea. M-ai dezamăgit un pic fiindcă n-ai fost cinstit cu mine.

— Sunt dezolat. Dar câteodată mă bucur că povestea aia cu Pinocchio nu-i decât un basm, altfel... îi spun, pipăindu-mi vârful nasului.

Elisabeta izbucnește în râs.

— Când fumăm pipa păcii? întreabă ea cu un zâmbet în colțul gurii.

— Ca două căpetenii indiene?

— În seara asta, după zece, sunt liberă, murmură ea abia auzit.

Ridic din umeri, dezamăgit în sinea mea de răspunsul pe care trebuie să i-l dau.

— Mă tem că în seara asta sunt teribil de ocupat Sper însă să ne vedem în zilele următoare.

Dacă o să mai ai chef să mă întâlnești, închei fraza în gând.

Scot o carte de vizită și-i notez numărul de telefon de acasă.

— Pentru orice eventualitate, îi spun zâmbind.

Elisabeta strecoară cartea de vizită în poșetă. Se apropie de mine și mă sărută pe obraz.

— Atunci, pe curând.

12

Stau de aproape două ore cu ochii pironiți pe intrarea localului „Vraja Nopții" și mă gândesc la necazurile mele. De cum s-a înserat m-am instalat la pândă într-un loc retras al parcării, așteptând cu răbdare un prilej să dau o raită prin-năuntru. Un prilej special, fiindcă după cele întâmplate în ultimele ore sunt sigur că, de cum aș intra, prezența mea ar fi remarcată ca sosirea regelui în parlament.

Farurile puternice ale unui automobil străbat

frunzișul des al vegetației ce înconjoară parcarea și peste puțină vreme zăresc un „D.K.W.” cochet, de culoare verde, ce frânează în fața intrării clubului de noapte.

Bărbatul masiv, care joacă în fiecare seară și rolul de portar coboară treptele cu mișcări Sprintene. Când deschide portiera un zâmbet i se lățește pe fața stâlcită și începe să se gudure pe lângă femeia care descinde din automobil. Pentru o clipă găsește la mine cea mai deplină înțelegere, fiindcă Dagmar von Hackenau arată superb, ca un star de la Hollywood, bronzat de soarele îndepărtatei Californii.

Blonda pare să aprecieze omagiul mut al lui Nas Stâlcit, îi zâmbește fugar, apoi se întoarce cu o mișcare nerăbdătoare către bărbatul de la volan. Hans Ebner este îmbrăcat într-un costum de seară, la trei ace, părând, fără voia lui, un accesoriu luxos la toaleta frumoasei femei. A fost acaparat din primul minut al sosirii sale la București, dar asta nu pare să-l deranjeze. Dimpotrivă.

După ce perechea se face nevăzută în interiorul clădirii, Nas Stâlcit indică printr-un gest autoritar unui tinerel ieșit ca din pământ să ia mașina din fața intrării. Acesta pornește motorul și, conducând cu siguranță, aduce „D.K.W.”-ul în parcare, apoi se reîntoarce lângă portar învârtind nepăsător cheile pe deget.

Peste zece minute, în fața scărilor oprește un „Fiat”. Din el își face apariția un bărbat în jur de patruzeci de ani, care, după ce schimbă câteva vorbe cu portarul, intră în club. Contrar așteptărilor, „Fiat”-ul, șofat de băiețandrul cel sigur pe el, o ia pe drumul spre oraș, dar, depășind clădirea, virează la dreapta și dispare în spatele localului.

În următoarea jumătate de ceas alte zece, douăsprezece mașini beneficiază de același regim preferențial. Din ele coboară figuri cunoscute ale protipendadei bucureștene, nume zărite pe lista senatorului Nicoară Gregorian, o adevărată diademă de nestemate financiare și politice. Lăsat cât mai jos pe banchetă, urmăresc cu atenție foiala de pe peronul scăldat în lumina reflectoarelor. După recepția ocupanților unei limuzine negre și costisitoare, Nas Stâlcit trage o linie în josul listei de protocol, apoi se face nevăzut.

Sunt tentat să cobor, să mă lămuresc dacă este numai o întâmplare că în seara asta s-au adunat sub același acoperiș posesorii atâtor milioane, care îmi dau senzația, numai privindu-i, că sunt Ali Baba în fața peșterii tâlharilor. Cum, vorba senatorului, nu cred în întâmplări, mă voi lămuri, fiindcă sunt încăpățânat și în afară de asta am alte două motive serioase s-o fac. Nu știu de ce, dar mi-a intrat în cap că barmanul *aici* l-a zărit

pe Roger Caramzulea, iar, dacă memoria nu-mi joacă feste, senatorul i-a promis necunoscutului de la telefon că peste două zile va obține semnăturile, acordul pentru finanțarea Gărzii de Fier. Peste două zile înseamnă azi.

Câteva minute mai târziu zăresc o pereche între două vârste coborând grăbită scările. Au un aer întărâtat și din cauza asta mișcările lor sunt rigide, ca ale unor marionete. Femeia, la un pas înaintea bărbatului ce o urmează resemnat, are o mină de regină surprinsă în baie de valet.

Se opresc lângă un automobil parcat în apropiere, o gloabă de „White”, urât și butucănos.

— E inadmisibil! izbucnește ea în cele din urmă, aproape sufocată de indignare. La Monte Carlo nu s-ar fi întâmplat așa ceva niciodată. Ce porcărie! Să închizi cazinoul!

Doamna, așteptând să i se deschidă portiera, mișcă nerăbdătoare din picior. E atât de nervoasă, încât, dacă în clipa asta i-ar ieși înainte Nicolae Vlăduțiu, sunt sigur că l-ar sugruma cu ciorapul.

— Scumpo, o întrerupe iritat însoțitorul ei, uiți că aici ești la porțile Orientului, iar în Balcani se poate întâmpla orice! Calmează-te, altfel mâine o să ai migrenă când o să constați că nimeni n-a făcut caz din povestea asta, iar poimâine o să-ți vină să plângi când o să venim tot aici să ne cheltuim banii.

Aud portierele trântite, apoi zgomotul motorului acoperă restul conversației, mai bine spus monologul femeii. În vreme ce automobilul se îndepărtează mă ridic și îmi îndrept spatele mulțumit. Fără să vrea, cei doi mi-au sugerat încotro să-mi îndrept pașii.

Între timp, din local mai ies alte câteva perechi nefericite. Și în seara asta au ratat șansa de a se îmbogăți! Profit de agitația din parcare, pornesc motorul și o șterg neobservat de la locul de pândă. Câteva sute de metri mai încolo părăsesc asfaltul și mă înfund în pădure. Când vegetația se îndesește într-atât încât să nu mai pot fi zărit dinspre șosea, opresc, mă înarmez cu lanterna și șperaclul, apoi cobor.

Mă îndepărtez de automobil, revenind spre „Vraja Nopții".

Terenul din spatele localului este înconjurat de un gard înalt de sârmă. Din locul în care mă aflu, pe una din laturile clubului de noapte, se vede poarta de intrare luminată de un bec puternic, iar în incintă, în afara cercului de lumină, reușesc să disting câteva din automobilele la a căror sosire am asistat cu numai jumătate de oră urmă. În jurul lor, șuierând o melodie la modă, se învârte tinerelul, cu mâinile adânc înfundate în buzunare.

Se oprește câteva vreme în dreptul porții ca să privească spre peronul luminat. Profit de neatenția lui

și pornesc repede de-a lungul gardului. Trec pe lângă ferestrele întunecate, unde, după calculele mele, se găsește cazinoul și ajung în spatele clădirii. Mă opresc și cercetez terenul aflat dincolo de plasa de sârmă. În întuneric disting câteva stive de lăzi. Dinspre clădire se aude un zgomot, așa că mă arunc la pământ. O ușă se deschide și imediat apare un băiețandru încins cu un șorț prea mare pentru el, care târâie două lăzi cu sticle goale, izbindu-le de trepte. Cineva urlă că o să le spargă și-i poruncește să le ia în spate. Încheind recomandarea cu o înjurătură urâtă. Băiețandrul ridică din umeri și-l maimuțărește pe cel dinăuntru, dar saltă o palmă mai sus povara. Când ajunge în dreptul stivei, le aruncă nepăsător lângă celelalte, apoi scuipă cu ciudă înspre ele. Își ridică marginea șorțului și își șterge fața de sudoare. Peste câteva secunde, dispare grăbit înăuntru. Ușa se trântește în urma lui și întunericul se lasă din nou, parcă mai greu ca înainte.

Aștept câteva minute, apoi sar gardul și mă ascund după stiva de lăzi. Ușa se conturează ca o pată mai întunecată pe cenușiul zidului, dar nici nu mă gândesc că aș putea pătrunde pe aici în clubul de noapte. Există o altă cale, mai dificilă dar mai sigură, anume scara de incendiu, pe care am observat-o în timp ce puștiul căra lăzile, la câțiva pași de intrarea de serviciu.

Mă pregătesc să trec la acțiune când, de după colțul

clădirii, țâșnește lumina unor faruri, iar în secunda următoare se distinge motorul unui automobil. Mă ghemuiesc în spatele lăzilor. Mașina oprește în dreptul meu. Cel ce o conduce stinge luminile, închide contactul, apoi claxonează scurt. Puțin mai târziu ușa se deschide și în cadrul ei apare Nas Stâlcit. Se oprește câteva clipe pe treapta de sus, pe urmă coboară agale, și se îndreaptă spre „Renault"-ul albastru.

— Unde ai fost până acum? mârâie el. Șefu' te așteaptă ca pe o pâine caldă.

Are un glas gâjâit, de fumător înrăit. Portiera din stânga se deschide cu o mișcare bruscă și din automobil coboară agil un bărbat subțire. Îl recunosc fără greutate pe blondul cu ochi de pește.

— Să mergem, spune el și, fără să-l mai aștepte pe malac, pornește spre scări.

După ce ușa se închide în urma lor, părăsesc ascunzătoarea, traversând în fugă terenul descoperit, până în dreptul scării de incendiu. Mă agăț dintr-un Salt de prima treaptă, din câteva mișcări sunt sus. Și încep să mă cațăr, spunându-mi că Scarlat Orășeanu se înșală. Dacă rămân pe drumuri, intru la pompieri, nu la salubritate cum mi-a prezis, atât de sumbru, deunăzi.

Scara dă pe o terasă ce se întinde pe aproape toată suprafața acoperișului; în centrul ei disting în întuneric o construcție ce seamănă cu o gheretă. De jos se aude

deschizându-se din nou ușa. Mă aplec peste parapetul terasei și îi zăresc pe cei doi revenind tăcuți. Fără un cuvânt, blondul, se instalează la volan și, după ce întoarce mașina din câteva mișcări, demarează făcându-se nevăzut după colțul clădirii. Malacul reintră în club.

Ghereta are o ușă metalică cu o încuietoare bine întreținută, pe care o descui însă fără multă bătaie de cap. Scara prăfuită coboară undeva spre bucătărie, de unde, estompate, se aud voci și zgomote de veselă amestecate cu ritmurile orchestrei. Cobor prudent, luminând treptele strimte cu lanterna. Ajung pe o platformă îngustă, de beton, așternută în fața unei uși cu tăblia acoperită de vopsea scorojită. Forțez broasca și peste câteva minute pășesc într-o încăpere mică, fără ferestre, podită cu scânduri de brad, în care persistă un miros greu.

Caut comutatorul. Un bec chior îmi oferă posibilitatea să examinez locul pe îndelete. Tencuiala căzută din loc în loc, la fel ca și pe scară, arată că, atunci când s-a renovat localul, Nicoară Gregorian n-a fost dispus să dea bani și pentru unghere. Fațada contează, nu?

Camera este mobilată sărăcăcios. Într-un colț se află un pat de fier cu o saltea acoperită de o pătură militară, lângă el o masă pe care zac aruncate câteva cutii goale de conserve, un rest de pâine uscată și patru pachete de hârtie legate cu sfoară. O scrumieră de cositor, plină cu

mucuri de țigară, este așezată lângă unul din picioarele patului.

Sub masă, într-o ladă, găsesc un adevărat arsenal. Carabine și pistoale „Mauser”, împreună cu o grămada de cartușe cât să rărești populația Bucureștiului la jumătate și să-ți mai rămână pentru un mic război. Cred că lui Gregorian și lui Vlăduțiu o să le vină foarte greu să explice ce caută armele astea aici, când or să fie strânși cu ușa. N-ar fi de mirare ca între pistoalele îngrămădite conștiincios în ladă să fie și câteva al căror studiu balistic ar semăna al dracului de mult cu gloanțele care l-au ucis pe Ducă.

De o parte și de alta a barelor de la capătul patului atârnă două bucăți de funie tăiate cu un cuțit. Privesc cu atenție pătura, o apuc între degete și o îndrept. Sunt câteva picături de sânge, probabil al lui Roger Caramzulea, deoarece este mai mult sigur că ăsta-i locul unde a fost deținut ziaristul până în noaptea presupusului său deces. Barmanul a surprins exact momentul în care îi schimbau ascunzătoarea.

Sub. Pat găsesc o pereche de ochelari de vedere cu lentilele sparte. Seamănă cu cei purtați de ziarist în fotografia pe care mi-a dat-o Diana Manolescu. Îi las în același loc, pe urmă desfac unul din pachetele stivuite pe masă. Descopăr că este plin cu afișe și broșuri de propagandă legionară, scrise într-un limbaj exaltat, plin

de arabescurile epitetului cules din vreo carte bisericească, cu o violență a cuvântului adusă cu siguranță de la Berlin sau Roma.

După ce strâng sfoara pachetului, ies și încui la loc ușa. Pe scară, în afara acordurilor unei melodii ce răzbate anevoie prin ziduri și a zgomotelor făcute de personalul de serviciu, nu se aude nimic ce ar putea să mă alerteze.

Un etaj mai jos calea îmi este barată de mai multe lăzi îngrămădite pe trepte. O ușă îngustă arată pe unde poate fi continuat drumul. Apăs pe clanță. Spre surprinderea mea ușa nu este încuiată și mă trezesc într-o încăpere, un fel de anticameră, transformată în depozit de covoare.

Pășesc cu grijă spre cealaltă ușă, atent să nu fac zgomot. Puțin mai târziu tăcerea este sfâșiată de apelurile unui telefon. Cineva ridică receptorul și răspunde scurt. Stâng lanterna și lipesc urechea de tăblia de lemn. La radio, în surdină, se aude programul de jazz de la ștrandul blocului „Lido". Am nimerit la fix. Camera se află lângă biroul lui Nicolae Vlăduțiu.

— Și ce-i cu asta?! Dă-i să bea până când nu mai poate. Însă ai grijă să nu crape, fiindcă mai am nevoie de el câteva ore, răzbate până la mine vocea batjocoritoare a lui Nicolae Vlăduțiu.

Urmează o lovitură brutală cu pumnul în masă.

— Nu! Ai răbdare, Alfred!

Nicolae Vlăduțiu este furios. Se vede că a început ziua prost, a continuat-o și mai prost, iar acum, orice ar face, lucrurile îi ies sucite rău.

— Nu, omule, las-o baltă când îți spun! strigă el iritat. Ce dracu'?! Ai început să ai idei?!

Pot să bag mâna în foc că este vorba despre hoțul cu „diplomă" la Văcărești, care e găzduit împărătește în vila senatorului. Se pare că a început să aibă pretenții. Cât timp, nu știu. Un lucru e sigur: dacă mâine mă prezint în fața lui Nicoară Gregorian fluturând steagul alb. Găinarul din Dudești va face noaptea o baie în lacul Snagov. Cu un bolovan de gât.

Directorul este furios de-a binelea, iar insistențele interlocutorului său, valetul senatorului, nu sunt de natură să-l calmeze. Furibund, Vlăduțiu trântește receptorul. De dincolo, cu excepția muzicii, nu se mai distinge nicio mișcare.

Într-un târziu, când aproape am înțepenit lângă ușă, Vocea i se aude din nou:

— Intră! strigă el tăios.

O clipă mai târziu parchetul ce scârțâie imperceptibil sub pașii bărbatului arată că acesta s-a grăbit să iasă în întâmpinarea persoanei nou venite.

— Oh! Prințesă a Nordului! exclamă el retoric. Mă dezamăgești. Voi, arienii, puteți oare greși?! se miră el

ironic. Se vede că lui Adolf al vostru i-a mai scăpat câte ceva când și-a scris crezul. Ce te-a adus aici?!!

— Nicky, se aude vocea tăioasă a unei femei, o voce vag cunoscută, cu accente germanice, uiți că și tu împărtășești același ideal?

Vlăduțiu râde cu un hohot scurt.

— De ce crezi asta, Dagmar? întreabă el batjocoritor. Voi mă plătiți, iar Codreanu reprezintă o posibilitate să mă înfrupt și eu din plăcintă, dacă ajunge la putere. Bani și putere! Ce ideal poate să-l egaleze pe ăsta? Restul, texte pentru carnea de tun.

În seara asta ești cinic, Nicholas.

— Iar tu ești frumoasă, răpitoare chiar.

Că Dagmar von Hackenau este frumoasă, nu e o noutate pentru mine. Ceea ce mi se pare într-adevăr interesant este faptul că cei doi se cunosc, ba chiar foarte bine; nu am avut impresia asta la petrecerea dată de senator, iar sosirea femeii la clubul de noapte nu este o întâmplare. Iată un pion nou în jocul domnului senator Nicoară Gregorian. Un pion sau o regină?

Pașii celor doi, călcătura apăsată a bărbatului acompaniată de tocurile femeii, revin fără grabă spre birou.

— De ce ai urcat aici? insistă el să afle motivul prezenței nemțoaicei în biroul său.

— De ce mai întrebi? Lista.

— Să o ia dracu’ de listă! izbucnește Nicolae Vlăduțiu. Nu puteai să mai aștepți câteva ore?! Ți-o aduceam eu. De ce riști?! Voi, în xenofobia voastră, îi credeți pe toți niște tâmpiți iremediabili.

— O criză de isterie, constată cu voce tare femeia, cu cel mai desăvârșit calm.

Directorul nu mai poate fi stăpânit.

— Isterie?! Dacă tu îți imaginezi că cei de la serviciul de contrainformații român sunt niște cretini, te înșeli, madam! Sunt buni, ai dracului de buni, și n-aș vrea să constat asta pe pielea mea. Până la urmă tot or să aibă curiozitatea să afle ce relații sunt între atașatul cultural al Germaniei și senatorul Nicoară Gregorian. Pe tine te doare-n cot, te expulzează și gata, dar eu intru în rahat până la bărbie.

Discuția devine din ce în ce mai interesantă. Numărul celor care doresc să pună mâna pe lista văzută. În biroul senatorului crește: necunoscutul care i-a telefonat lui Nicoară Gregorian, acum Dagmar și, nu în cele din urmă, eu, Grigore Zătrescu. În ce-i privește pe ceilalți am o mulțime de supoziții, însă nicio certitudine. Totuși, dacă mă gândesc mai bine, un lucru e sigur: Dagmar von Hackenau nu este un pion, ci o regină.

— E un risc, recunoaște femeia. Însă tot atât de adevărat este că, adăugă ea după o pauză, se întâmplă câteodată să nu mai fie nevoie de unul sau de altul.

Atunci, dispar pur și simplu. Asta ar trebui să te frământe în primul rând.

— Mă ameninți? întreabă sumbru Nicolae Vlăduțiu.

— De ce crezi asta? exclamă râzând blonda. Ți-am amintit doar unul din riscuri. Cel mai mare.

Stau încordat, aproape am amorțit, dar nu mă mișc de lângă ușă. Din câte știu, „ocupația” asta de care se poate interesa serviciul de contrainformații poartă un nume mai scurt și mai sugestiv: *spionaj.*

— Chiar dacă am fost obligată să vin aici, continuă ea cu voce egală, îți faci griji degeaba, fiindcă mi-am luat măsuri de siguranță. Sunt însoțită de un oaspete sosit din țară și ce poate fi mai firesc decât ca o femeie frumoasă, singură, să iasă într-o seară însoțită de un bărbat prezentabil?

— A, armăsarul ăla berlinez? Nu?! exclamă Nicolae Vlăduțiu.

— Ești vulgar, Nicky, spune disprețuitoare femeia.

— Da, sunt vulgar și tristețea mă copleșește când constat asta, o îngână ironic bărbatul. Deci sunt trist.

Apoi tăios:

— Totuși, ce te aduce aici?!

Mă mișc ușor de pe un picior pe celălalt ca să mă dezmorțesc, dar fără să mă îndepărtez de tăblia ușii.

— Ieri, m-a sunat omul Gestapo-ului.

— I-auzi! V-ați întâlnit?

— Nu, și asta mă enervează cel mai mult. De când și-a anunțat prezența nu a binevoit să se arate. Colaborarea asta începe să semene din ce în ce mai mult a subordonare, el dă ordine, iar noi le executăm.

— Vrei să spui că propunerea lui de a înscena accidentul ziaristului a fost o idee rea?!

— Nu, răspunde scurt femeia. N-a fost o idee rea. Am făcut-o și pentru că ordinele pe care le-am primit m-au constrâns. Șefii vor cooperare? Cooperăm, însă nu în condițiile astea. Ultimele directive primite de la Berlin, de a-l consulta în luarea tuturor deciziilor privind afacerea, dovedesc că a trimis șefilor lui rapoarte ce nu mă avantajează câtuși de puțin. Cum să-l consult, izbucnește ea, dacă nu știu cum să dau de el?

— Mai avem o jumătate de oră, cel mult o oră, apoi ne liniștim, după ce lista va fi semnată, o încurajează bărbatul.

— Crezi?! spune femeia posomorâtă.

— Vezi vreo piedică?

— Da. Azi am primit, prin curierul diplomatic, un plic de la sediu. Nu l-am deschis. Știi de ce? întreabă ca, apoi continuă, fără să mai aștepte răspunsul: Fiindcă știu ce conține. Am aflat de la el. Trebuie să-i înmânez hârtiile azi, după adunare.

— Ei vezi, colaborarea prinde din ce în ce mai mult contur, râde acru bărbatul.

— Dar nu înțelegi?! izbucnește femeia nervoasă. El știe de la mine că adunarea trebuia să aibă loc săptămâna viitoare. Cine i-a spus? Crezi că e greu de ghicit cine i-a spus că azi se încheie totul?

Nicolae Vlăduțiu începe să râdă fără veselie: Senatorul, nu?! Acum îmi dai dreptate?!!

— Exact. Îl credeam pe senator un ramolit, pe care îl putem manevra după dorința noastră. Se pare, însă, am aproape certitudinea, că el își face cu succes propriul joc și, în toată povestea asta, cei trași pe sfoară suntem noi.

— Deci domnul Gregorian joacă și aici cu ruleta măsluită, spune bărbatul. În cazul ăsta, dacă tot am început să ne specializăm, prevăd că boșorogului i se va întâmpla ceva neplăcut cât de curând. Nu ești de aceeași părere!

Dagmar von Hackenau îi ripostează:

— Greșești. Nicoară Gregorian nu va păți nimic. Dimpotrivă, îl vei păzi să nu aibă cumva vreun „accident”.

— Nu mai spune! Cine, eu?! se arată contrariat bărbatul.

— Sunt mai multe motive, Nicky. În primul rând trebuie să recunoști că, datorită influenței sale, a reușit să strângă în jurul lui câteva persoane utile Gărzii, ce sprijină legiunea fiindcă le-o cere el. Aveți nevoie încă de relațiile și banii lor ca să ajungeți la putere. În al

doilea rând, și asta mi se pare mai important, dacă o facem, ne semnăm sentința de condamnare la moarte. Senatorul are încă relații puternice la Berlin, care datează din timpul războiului. Oameni mari ce nu l-au uitat. Te-am convins?!

— Să zicem, mormăie Nicolae Vlăduțiu. Totuși, nu pricep care este mobilul concurenței ăsteia împuțite dintre voi și Gestapo.

— Orgoliu, bani, putere și multe altele, n-are importanță pentru tine. Important este că te-am convins că sănătatea domnului Gregorian este foarte prețioasă, îi răspunde ironic femeia. Restul mă interesează pe mine. Oricum, hârtiile semnate în seara asta le voi trimite șefilor mei înainte să deschid plicul de care ți-am vorbit, așa că nimeni nu-mi va putea reproșa că nu am respectat instrucțiunile. Deocamdată, plicul este în seiful legației și va mai rămâne acolo câteva zile până când voi trece să-l iau. Ce-ai mai făcut cu Zătrescu și cu Caramzulea?

Nicolae Vlăduțiu îi relatează întâlnirea pe care am avut-o la amiază cu senatorul, iar femeia încuviințează că asta-i soluția cea mai bună ca să fie găsiți toți cei implicați în afacere.

— În ceea ce-l privește pe reporter, deocamdată nimic nou, continuă Vlăduțiu. Cu tot aerul lui aiurit de intelectual neajutorat, este încăpățânat ca un catâr.

Crețu l-a bătut fără milă, aproape să-și dea sufletul, dar a mai avut putere să-i strige că dacă a fost imprudent, nu înseamnă că e și tâmpit. A expediat filmul prin poștă cuiva care o să dea fotografiile publicității, dacă el dispare.

— Minte, intervine Dagmar von Hackenau cu voce fermă, atât de fermă încât e limpede că mai degrabă își face curaj. Dacă era așa, te asigur că până acum primeam un semn că fotografiile sunt cunoscute.

— Posibil, este de acord bărbatul. Nici eu nu cred că a avut vreme s-o facă. Am stat tot timpul cu ochii pe el și am acționat repede.

Mă pipăi peste buzunarul de la piept, unde am fotografiile: uite că ziaristul a avut totuși timp să expedieze filmul.

— Altceva?

— Ce altceva?! Dacă tu crezi că e din fier, te înșeli. A leșinat. Cu toate că a turnat pe el o fântână întreagă, Crețu îmi spunea, puțin mai înainte să vii, că nu a reușit să-l trezească.

În clipa asta regret că n-am putut să-l urmăresc pe blond, fiindcă am sentimentul că m-ar fi dus până la noua ascunzătoare în care este ținut Roger Caramzulea.

— O zi, două lăsați-o mai ușor cu ziaristul. Este important să nu moară înainte să aflăm ce a făcut cu pelicula, spune femeia, rece.

— O să încercăm, îi răspunde în doi peri Vlăduțiu.

Discuția celor doi lâncezește, nu mai au ce să-și spună după ce au hotărât moartea unui om cu seninătatea cu care ar comanda o cafea. În încăperea alăturată se aude pentru câteva minute doar radioul. Tresar când vocea lui Nicolae Vlăduțiu izbucnește pe neașteptate:

— Da, intră! strigă el.

Nu am auzit bătăi în ușă, dar îmi amintesc că ușa de la birou, cea care dă înspre sala de jocuri, este capitonată și înăbușă aproape orice zgomot.

— Ce-i, Tudore?

— Domnul senator vă așteaptă. S-au adunat și ceilalți invitați.

Bănuiesc ca este vocea lui Nas Stâlcit.

— Bine. Spune-i domnului Gregorian că o să cobor imediat.

După câteva secunde, timp în care probabil cei doi așteaptă ca omul lui Vlăduțiu să părăsească încăperea, Dagmar von Hackenau i se adresează acestuia din urmă poruncitoare:

— După ce obțineți semnăturile, determină-l să urce în birou.

— Și dacă n-o să vrea?

— Găsește ceva plauzibil și adu-l aici. În orice caz, nu-l scăpa din priviri. Nu trebuie să părăsească sub niciun motiv clubul înainte să-mi dea hârtiile!

— O să-și dea seama că lucrez pentru tine.

— Și ce dacă? Pe el cine-i plătește? Tot eu. Sau ți-e frică?!

— Când mă gândesc la bani, îmi dispare și cea mai mică urmă de teamă, chicotește Nicolae Vlăduțiu. Totuși, are destulă influență ca să măr șicaneze.

— Lasă asta. Până veniți, mă gândesc cum să rezolvăm lucrurile mai bine.

Dacă asta este problema lor, a mea în schimb e să dispar cât mai repede de aici. Sunt curios cum va decurge discuția dintre Nicoară Gregorian și nemțoaică, dar nu vreau să risc inutil.

După vreo oră mă găsesc la vreo doi kilometri depărtare de „Vraja Nopții”, aproape de intersecția cu șoseaua spre Ploiești. Aștept liniștit în mașină.

În sfârșit apare și „D.K.W.”-ul nemțoaicei, un bolid strălucitor, ale cărui anvelope fâșie pe asfaltul cenușiu. Hans Ebner conduce tare. În dreptul intersecției „, D. K. W.”-ul încetinește, apoi se îndreaptă spre Ploiești.

Pornesc după ei. Conduc relaxat, la ora asta șoseaua nu este circulată, iar luminile automobilului urmărit se văd cu claritate. Nu după mult timp însă, mașina părăsește șoseaua luând-o pe un drumeag acoperit cu pietriș, care dispare printre copaci. Virez și pătrund în pădure. Opresc, stâng farurile „Ford”-ului și cobor.

Puțin mai departe descopăr o mică așezare cu vile cochete, de curând construite, aliniate parcă după riguroasa disciplină germană. Mă ascund după trunchiul unui copac și cercetez cu atenție împrejurimile. Cele zece case, înălțate de o parte și de alta a drumului, împrejmuite cu garduri din șipci subțiri, au cel mai autentic aer bavarez. O pancartă cu vulturul ștampilat, înfiptă la câțiva metri mai departe de mine, avertizează că terenul este proprietatea statului german, iar accesul persoanelor străine este interzis.

Singura vilă luminată, prima în stânga drumului, este cea în dreptul căreia este oprit „D.K.W.”-ul verde. Prin ferestrele larg deschise, un patefon picură discret în liniștea nopții acordurile unei melodii sud-americane. Deodată tresar și mă trag și mai mult la adăpostul trunchiului. De după un colț al casei au apărut cei doi dobermani ai nemțoaicei, pe care, se vede, stăpâna lor îi lasă liberi noaptea. Câinii m-au simțit. Se opresc lângă gard și cu capetele înălțate adulmecă nemișcați aerul în direcția mea.

Fac cale întoarsă și peste trei sferturi de oră frânez în fața locuinței mele. Încui portiera, apoi mă. Îndrept agale către intrare, dar în fața treptelor mă opresc. Cineva mi-a lăsat un pachet sau cel puțin așa pare în întuneric. Mă întorc la mașină, iau lanterna, mă apropii

și ațintesc lumina pe cutia frumos ambalată așezată în dreptul ușii. Pe ea este lipită o etichetă albă cu numele și adresa mea dactilografiate cu grijă. Expeditor, domnul Ford, prin bunăvoința reprezentanților săi în România. Nu țin minte să fi cerut vreo piesă de schimb, dar ei, se pare, se străduiesc să ghicească dorințele clienților. Sunt copleșit de atenția lor, totuși, pachetul ăsta arătos are o mică hibă. Nu a trecut pe la niciun oficiu poștal. Fără să-l ating, îl examinez îndeaproape. Este lipit de ușă. Are vreo cinci kilograme și mă lămuresc rapid de ce stă în poziția asta ciudată.

Ocolesc casa, intru pe ușa de serviciu și urc grăbit spre apartamentul meu. Mă opresc lângă telefon, dau să ridic receptorul, dar în aceeași clipă aparatul începe să sune. Mă uit la ceas. Este aproape două și jumătate noaptea.

— Alo?!

— Domnul Zătrescu?

Recunosc vocea doctoriței.

— Da. Eu sunt.

— Diana Manolescu la telefon. Nu-i o oră potrivită să te deranjez, dar te-am mai căutat în câteva rânduri și n-ai răspuns.

— Circul mult, îi răspund scurt. Sper că mi-ați urmat sfatul, doamnă?

Urma de bunăvoință din vocea ei nu dispare.

— Altfel nu-ți telefonam. Ai cu ce să-ți notezi adresa

și numărul meu de telefon?

Îi răspund că am la îndemână tot ce-mi trebuie, ea îmi dictează, adresa este undeva pe lângă Cișmigiu, îmi dă și numărul de telefon, apoi îi spun să aștepte un semn de la mine și închid.

Fac un duș, mă schimb, pe urmă scot din portvizit fotografiile făcute de Roger Caramzulea la vila senatorului. După ce le împachetez cu grijă, cobor în living-room și le ascund într-un loc sigur.

Revin în apartamentul meu, mă las în fotoliul din dreptul telefonului și formez numărul prefecturii de poliție. Un polițist, cred că același de acum câteva zile, care parcă mestecă nisip când deschide gura, nu-și ascunde entuziasmul când îmi dictează numărul de acasă al comisarului.

Fără să ezit, îl sun și descopăr că la ora asta încă nu doarme?

— Salut. Grigore la telefon, spun radios.

Nu-l deranjează ora, e obișnuit să fie trezit în ceasurile cele mai nepotrivite, însă îmi face impresia că îl surprinde persoana. Ca și cum ar regreta că am cedat așa ușor.

— Te-ai hotărât să vorbești?

Las întrebarea fără răspuns.

— Vii?! Am o surpriză pentru tine.

Ezită câteva secunde înainte de a-mi răspunde.

— Bine, s-a făcut. Telefonez după mașină și mă îndrept spre tine.

— Excelent! Să nu uit. Când ceri automobilul să soliciți și un artificier.

Aud în receptor răsuflarea grea a comisarului.

— Artificier?!!!

— Exact. Unul din aceia care se pricep să umble cu dinamită amorsată fără să sară în aer, spun acru. Puteți să tropăiți pe aici fără grijă, fiindcă peste un minut nu va mai fi nimeni. Sper că nu te superi dacă plec, dar mor de frică. Salut.

Trântesc receptorul și peste puțin timp mă aflu la volanul automobilului meu. De departe, admir cele două mașini ale poliției care nu întârzie să apară. În noaptea asta i-am dat de lucru lui Scarlat Orășeanu.

În zona Gării de Nord dibui un hotel mai curățel, se intitulează pompos „Coroana”. Cred că aici pot să dorm liniștit câteva ore fără să fiu deranjat.

13

— Ce treabă ai dumneata cu Mitică Cheran?

Glasul individului, un bărbat scund, spătos, îmbrăcat într-o tunică de ceferist uzată, are o undă de neîncredere. Stă sprijinit de ușa cantonului, măsurându-mă cu priviri repezi, și nu pare deloc

bucuros că mă bag în sufletul lui.

— Mitică Cheran se numește? mă mir sincer, aflând numele cantonierului cu care am stat de vorbă cu două zile mai înainte.

Îi arăt caroseria automobilului în care și-a găsit, chipurile, sfârșitul Roger Caramzulea și îi repet povestea pe care am fabricat-o în urmă cu patruzeci și opt de ore. Pot s-o fac fără grijă, deoarece Scarlat Orășeanu și-a rechemat omul și în împrejurimi nu se mai vede picior de polițist. De altfel, ziarele n-au publicat nimic în plus despre accident nici în dimineața asta. Zâmbesc convingător și pentru a da mai mare greutate spuselor mele îi întind o monedă de douăzeci și cinci de lei.

— Lasă, bea matale o bere de ei și să fii sănătos, mă refuză cu un gest hotărât scundacul. Câțiva lei oi găsi prin buzunare, dacă vreau să sug una mică la cârciumă.

Vocea i s-a înmuiat puțin după ce a aflat că sunt ziarist, pare mai binevoitor, dar în privința banilor nu e dispus să cedeze. Așa că las să cadă moneda înapoi în buzunar.

— Cel care era alaltăieri aici, Cheran spuneai că-l cheamă, ca să deschidă gura, dacă ar fi putut, ar fi luat în schimb și hainele de pe mine, arunc eu la întâmplare câteva vorbe încercând să-l măgulesc.

Scundacul îmi aruncă o uitătură vie, apoi își încrețește

figura într-un zâmbet vesel.

— Așa sunt toți din neamul lui. Apucători, sunt în stare să ia șapte piei de pe tine, dacă te prind la înghesuială. Da' Mitică i-a întrecut pe toți. E grăbit să pună gheara pe tot ce-i iese în cale. Nu s-ar da în lături de la nimic pentru asta. Un terchea-berchea, spune el disprețuitor.

Zăngănind din toate fiarele, peste calea ferată trece un camion, o vechitură dinainte de război, care, după ce reușește performanța asta, se îndepărtează păcănind din motorul astmatic. Privim o vreme în urmă, apoi interlocutorul meu adaugă:

— S-a încurcat cu tot felul de indivizi, unul mai dubios decât celălalt.

— Ce fel de oameni? întreb curios.

Cantonierul râde scurt, scoțând niște behăituri vesele.

— Să nu crezi dumneata că sunt dintr-ăia cu pistoale, ca în filme. Zic și eu așa, o vorbă, fiindcă nu-mi pot *esplica* de unde a avut el bani să-și facă, în numai doi ani, casă, și încă ce casă!

Zâmbesc.

— O fi câștigat la loterie.

— Așa zice și el și, de ce nu, zic și eu, mă aprobă el prudent. De ce să spun altcumva? Poate oi avea matale chef să scrii astea la gazetă și mă stric cu nebunu' ăla toată viața.

Îi fac complice cu ochiul.

— Nu mi se pare că te temi prea mult de el, dar te asigur că nu mă interesează asta, îl liniștesc. Nu vreau decât să schimb două vorbe cu el, atât și nimic mai mult.

Cantonierul mă privește cu atenție și reluând întrebarea, mă chestionează curios:

— Da' ce treabă ai dumneata cu Mitică Cheran?

Dau din mână a lehamite.

— Ei, câteva amănunte în plus, spun arătând cu un gest vag spre grămada de fiare arse. Șefului meu i s-a năzărit că mai vrea ba una, ba alta, încât pentru nimic a trebuit să bat atâta drum pe căldura asta.

Cantonierul râde compătimitor. Citesc o oarecare simpatie pe fața lui. Nu? Fiecare are la slujbă câte un șef care-l chinuie.

— Ei, asta-i, n-ai ce-i face, spune el resemnat.

— Cum spuneai că dau de el?

— Nu spuneam, da' îți spun acum, mormăie indispus deodată de un gând neplăcut.

Îmi explică posomorât cum să ajung la locuința lui Dumitru, sau Mitică cum îi mai spun cunoscuții, Cheran. În ultima clipă, când îmi iau rămas bun de la scundac, îmi dau seama ce-l frământă. Se plictisește aici și ar fi avut un chef nebun să mai stea la taclale.

Casa lui Dumitru Cheran, deși nouă – se vede

tencuiala proaspătă, de curând făcută – nu pare cine știe ce. Un gard de scânduri înconjoară terenul pe care este ridicată, lăsând loc unei curți destul de întinse. Impresia este accentuată și de faptul că, spre pădure, cantonierul nu a apucat încă să termine gardul.

Opresc în fața porții larg deschise. Cobor, apoi fac câțiva pași pe lângă automobilul prăfuit și privesc în liniște împrejurimile.

Dinspre casă nu se aude nicio mișcare, dar sunt sigur că sosirea mea nu a trecut neobservată.

În față, începând de lângă drumeagul care se pierde aiurea printre copaci, terenul coboară într-o pantă lină către marginea apei, „coada bălții" cum i-a spus scundacul. Într-adevăr aici lacul, ce se întinde pierzându-se după un cot al pădurii, se îngustează, oprindu-se în dreptul lizierei. Peste apă, la o distanță destul de bună de locul unde mă aflu, disting rambleul căii ferate, dincolo de care pădurea continuă să-și desfășoare verdele întunecat. Într-o spărtură din zidul de trestii zăresc suprafața apei, neclintită ca plumbul topit.

— Iată un loc unde să te retragi la bătrânețe, murmur împingându-mi pălăria pe ceafă. Și zău dacă nu merită!

În afara cosașilor care străpung liniștea cu țârâitul lor strident, nimic nu tulbură tihna locurilor în această zi de vară...

Îmi spun că este timpul să trec la lucruri mai concrete. Cantonierul este veriga slabă a lanțului. Am să-i povestesc câteva anecdote despre complici la crime care, deși nu au pus ei mâna pe trăgaciul armei, datorită fanteziei unor anchetatori ce au depus în instanță, s-au trezit după gratii. Iar eu nu duc lipsă de imaginație.

Înainte să intru în curte apăs de câteva ori pe claxon.

— Hei, nu e nimeni pe aici?! strig vesel.

Casa pare pustie, știu că nu este așa, dar îmi joc mai departe rolul, mă apropii de ușă și lovesc cu pumnul în tăblia de lemn. Aștept câteva clipe să mi se răspundă, apoi bat din nou, cu mai multă putere.

Într-un târziu dinăuntru aud un mormăit, un fel de invitație să intru.

— Aici, aud glasul lui Dumitru Cheran.

Traversez tinda înghesuită, unde zac aruncate câteva perechi de pantofi plini de noroi uscat, o manta de ceferist prăfuită agățată într-un cui bătut în perete, și împing ușa. În fața mea se află o masă acoperită cu un ziar, două scaune, un dulap prăpădit și câteva scoarțe puse pe pereți. Asta-i toată zestrea camerei. Cantonierul pare să fie în cealaltă încăpere, a cărei ușă este întredeschisă.

Aici este aproape întuneric, observ că fereastra-i acoperită cu o pătură, și mă opresc după primii pași, fulgerat de un amănunt care mă șochează. În aer

plutește, nu am niciun dubiu, o mostră din cel mai autentic parfum „Chanel”. O fracțiune de secundă după aceea disting siluetele a două persoane, a cantonierului și a unei femei care ține îndreptată spre mine o pușcă de vânătoare cu două țevi. Mă las fulgerător în jos și, în timp ce fac o tentativă de retragere, mâna mi se îndreaptă spre tocul pistolului. Nu apuc să duc gestul până la capăt, fiindcă ușa se închide împinsă cu violență și simt o lovitură cumplită în ceafă. Îmi pierd cunoștința...

Când mă trezesc, nu-mi dau seama de când zac așa, mi se pare că am tâmplele prinse într-o menghină pe care cineva încearcă să o strângă cât poate mai tare. Îmi este greață, dar îmi dau seama că în mare măsură senzația asta îmi este provocată de mirosul ciudat ce plutește în aer. Miros de pulbere arsă și de sânge.

Cu ochii încă închiși, fac câteva mișcări de control. Dacă ceafa nu m-ar durea și aș sta într-un pat, nu întins cât sunt de lung pe dușumeaua prăfuita, totul ar fi în regulă.

În încăpere este liniște. De afară se aud voci. Un bărbat și o femeie discută cât se poate de liniștiți. Îi recunosc: sunt Dagmar von Hackenau și Nicolae Vlăduțiu.

Deschid cu greu ochii. Pătura de la geam a fost dată jos, iar lumina îmi rănește retina, accentuând parcă

junghiurile din ceafă. Câțiva centimetri mai departe privirile mi se opresc pe tălpile uzate a doi pantofi ce îmi obturează perspectiva. Nu mai sunt în locul unde am fost doborât. Mai mult ca sigur, în timp ce zăceam leșinat cineva m-a târât până în dreptul unui pat acoperit cu o scoarță verde. Salt puțin capul și zăresc figura lui Mitică Cheran cu ochii holbați în tavan. În dreptul inimii cămașa este plină de sânge. Zace prăbușit lângă zid și când ridic ochii descopăr, în tencuiala împroșcată de sânge, gaura glonțului ce a trecut prin el.

Mă concentrez asupra discuției de afară. Constat că Nicolae Vlăduțiu este foarte pornit împotriva mea. Ține cu tot dinadinsul să mă pună la stâlpul torturii, în schimb femeia insistă să fie aduși jandarmii.

Nu-i nevoie de prea multă imaginație ca să-mi dau seama pentru ce. Scenariul e simplu: doi oameni cinstiți, adică ei, aflați la vânătoare, să zicem de rațe, aud o împușcătură din casa singuratică, aflată în apropierea lacului. Intrigați, se apropie tocmai la timp pentru a-l surprinde pe criminal. Victima, un bărbat necunoscut, probabil proprietarul casei.

Nu apuc să pun punct acestui mic exercițiu de logică. Simt că mă invadează un val de căldură, când îmi dau seama că nici cel mai al naibii cartuș de vânătoare nu ar fi izbutit performanța de a pătrunde printr-un trup, ca apoi să mai facă și o ditamai gaura în zid. Și pentru că

„Luger”-ul nu se mai află în toc, realizez în ce încurcătură sunt pe cale să intru.

Între timp discuția de afară se apropie de final. Nemțoaica se răstește încă o dată la Vlăduțiu și în cele din urmă are câștig de cauză: bărbatul acceptă să rămână să mă păzească în vreme ce ea se va duce până la primul post de jandarmi.

— Să nu pretextezi cine știe ce și să-l omori cât lipsesc eu, îl avertizează pe un ton ce nu admite replică.

— Dar dacă o să încerce să fugă?

— Leagă-l! Sunt deja prea mulți morți în afacerea asta! De acum Zătrescu este inofensiv, ripostează cu o octavă mai sus Dagmar von Hackenau.

Nu disting ce-i răspunde bărbatul. Rămân mai departe în poziția în care m-am trezit din leșin și aștept să văd ce se întâmplă în continuare.

Un minut mai târziu Vlăduțiu pătrunde în încăpere, pune pușca de vânătoare pe pat, apoi se apleacă spre mine să vadă dacă mi-am revenit. Simt mirosul de colonie în care s-a scăldat din belșug și care face și mai grețoasă combinația ce plutește deja în aer. Se așază imediat pe treabă. Îmi sucește un braț la spate să-mi înfășoare încheietura cu o bucată de funie, dar nu mai apucă: mă răsucesc și îl prind de gleznă. Surprins, Vlăduțiu îmi dă drumul. Fără să-l las să se dezmeticească îl pocnesc cu pumnul în tendonul

genunchiului drept, dar el se reculege rapid, își recapătă stabilitatea și îmi repede un picior între coaste. Preț de câteva secunde, din cauza durerii, un văl negru îmi coboară peste ochi. Nu-i dau drumul, îl agăț și de celălalt picior, apoi smucesc către mine. Rezistă la primul șoc, încearcă chiar să se repeadă spre arma lăsată pe pat, dar a doua oară smucitura este prea violentă și individul își pierde echilibrul. Picioarele îi decolează literalmente de pe podea, cade pe spate cu o bufnitură surdă, se lovește cu capul de zid, apoi leșină.

Gâfâi ca un astmatic, efortul a fost prea mare pentru starea în care mă aflu. Cum pulsațiile din ceafă devin insuportabile, gem de durere și sunt pe cale să-mi pierd din nou cunoștința. Strâng din dinți, nu trebuie să se întâmple asta cu niciun preț, îmi reglez respirația și reușesc să păstrez contactul cu realitatea.

Tresar. De afară se aude zgomotul unui motor, cu siguranță nu este „Ford”-ul meu, dar mă liniștesc când îmi dau seama că se depărtează încet. Este Dagmar von Hackenau. Cred că automobilul nemțoaicei a fost ascuns în lăstărișul pădurii din spatele casei. După calculele mele, mai am la dispoziție o jumătate de oră să mă fac nevăzut.

Pistolul meu zace aruncat lângă pușcă. Întind mâna și, după ce îl cântăresc în palmă nehotărât, scot încărcătorul. Lipsesc trei cartușe. Unul e pe țeavă, două

sunt în Dumitru Cheran.

Bag pistolul în toc și înainte să mă ridic descarc pușca de vânătoare. Arunc cartușele într-un colț ăl camerei, străduindu-mă să-mi amintesc dacă am auzit vreodată vorbindu-se de urși în Bărăgan. Sau acum e la modă să vânezi rațe cu cartușe pentru urși?!

Mă apropii de cantonier și îl întorc. Sub el este o baltă de sânge. Ambele gloanțe i-au străpuns trupul, însă doar unul din ele este înfipt în zid. Cercetez cu atenție dușumeaua și îl găsesc pe cel pierdut lângă unul din picioarele patului.

Îl scot cu greu și pe cel din perete.

Nicolae Vlăduțiu geme stins, așa că părăsesc camera și ies în curte.

Când ajung lângă automobil, constat că radiatorul a fost spart. Apa fierbinte se scurge din el într-un nor de aburi. Pornesc în fugă spre malul lacului. Merg cât pot de repede, încercând să traversez „coada bălții”, spre rambleul căii ferate. În minte mi-a încolțit un gând nebunesc. Privesc cadranul ceasului. Este douăsprezece și treizeci și cinci de minute. Despic fără să ezit suprafața calmă acoperită cu nuferi și lintiță, până spre mijlocul ochiului de apă. Balta nu este adâncă, apa îmi ajunge doar până sub piept.

Mă opresc o clipă să-mi trag răsuflarea. Peste vârfurile trestiilor apare coroana unui copac, apoi altul

și altul. Îmi îndoiesc eforturile și nu după multă vreme ajung pe mal. Urc în grabă panta rambleului, cercetând atent împrejurimile, apoi traversez dintr-un salt șinele de oțel și mă ascund la liziera pădurii. Sunt ud, iar pantofii-mi sunt plini de mâl.

O respirație surdă, adâncă, urcă din depărtare, de dincolo de pădure. Mă uit la ceas. Din cauza apei, s-a oprit la ora_ douăsprezece și patruzeci. Totuși după calculele mele, nu mai este mult până când va trece marfarul. Marfarul de la ora treisprezece, cel pe care îl văzusem în urmă cu două zile în timp ce vorbeam cu cantonierul. Este singura cale să ajung la București, cu condiția să reușesc să mă urc în el. Aici linia ferată sule într-o pantă ușoară, aproape de nesesizat cu ochiul liber, iar la câteva sute de metri mai departe, în direcția cantonului, face o curbă accentuată. Acolo își va reduce cu siguranță viteza.

Pornesc în goană în direcția cantonului. Se zăresc deja primit vălătuci de fum negru. Nu după multă vreme „Pacificul” își face apariția, trăgând din greu vagoanele încărcate.

Trenul se apropie de locul în care mă aflu.

Las să treacă locomotiva și primele două vagoane, apoi încep să alerg pe lângă marfar. Vagoanele defilează prin dreptul meu mai repede decât izbutesc să fug, dar încerc să păstrez ritmul. Accelerez cu ultimele-mi

resurse. Terenul plat îmi vine în ajutor și, în câteva secunde, mă agăț dintr-un salt de una din barele de la scara unui vagon. Șocul este teribil. Simt cum sunt proiectat în aer, apoi cad lovindu-mă dureros cu brațul de ultima treaptă.

Deschid ușa cabinei și mă las epuizat pe bancheta de lemn. Îmi scot haina, cu efort, și o atârn în spatele meu de un cui bătut în scândura vagonului. Sunt ud, pantofii-mi sunt plini de noroi, iar brațul cu pielea zdrelită mă doare din ce în ce mai tare. Dar toate astea, îmi spun, n-au prea mare importanță. Important este că am scăpat cu viață și mă reîntorc în oraș.

14

După ce traversează periferia mizeră a Griviței, marfarul intră, două ore mai târziu, încetinind viteza, în triajul Gării de Nord. Deschid ușa cabinei și privesc spre liniile de garare ce se înmulțesc cu cât pătrund mai adânc în păienjenișul de oțel al triajului.

Când depășim Podul Grant, garnitura frânează, reducându-și viteza. Sar în spațiul dintre linii, așteptând ca vagoanele să treacă. Pentru o clipă binecuvântez căldura toridă de afară. Hainele aproape s-au avântat; după ce ascund arma cu hamul ei într-unul din buzunare, traversez linia strecurându-mă

printre vagoanele goale. Aproape de gardul care separă triajul de Calea Griviței, descopăr o pompă, în jurul căreia bălteşte apa. Mă opresc și-mi spăl în grabă pantofii plini de noroi uscat.

Spre norocul meu, dibui o spărtură în gardul acoperit cu iederă. Înainte să ies îmi împăturesc haina sfâșiată cu căptușeala în afară și mi-o pun pe brațul plin de sânge.

Păşesc afară neobservat, traversez strada, apoi mă pierd în mulțimea de țărani, negustori și pierde-vară ce gravitează în zona gării. Peste câteva minute mă aflu instalat pe platforma unui tramvai. Când acesta ajunge în fața gării de mărfuri zăresc două automobile negre ce opresc precipitat lângă trotuar. Câțiva tipi grăbiți și nervoși se năpustesc spre antrepozite, îmbrâncind fără milă trecătorii aflați în drum. Pot să jur că indivizii au ordin să scotocească un anume marfar care tocmai intră în gară.

În fața Gării de Nord, mă îndrept spre telefoanele publice instalate sub coloanele monumentale de la intrarea spre peroane. Două din ele sunt defecte, iar al treilea e ocupat de o femeiuşcă, ce se întreține, într-o conversație agasantă, cu unul din miile de Costică aflați în București. Mă sprijin de zid și aștept răbdător să-l convingă că a petrecut o noapte nevinovată la una din mătușile ei.

În sfârșit a terminat. Agață cu o mișcare nervoasă

receptorul în furcă, apoi se îndepărtează grăbită.

Îl caut pe Dan, întâi acasă, pe urmă la redacție, dar nu reușesc să-l găsesc. Formez alt număr. De data asta îl sun pe Dinu Rosetti. Am noroc, fiindcă îmi răspunde chiar el.

— Agenția de impresariat artistic...

— Las-o baltă, nu merită atâta efort pe căldura asta, îl întrerup. Ești de serviciu la aparat sau ai rămas orfan de secretară?

— A, tu ești?! Azi am lăsat-o să plece mai devreme.

— Ce suflet caritabil!

— Ce vrei?

O clipă ezit.

— Un fleac, îi răspund. Aș vrea să ne vedem și să mai schimbăm câteva vorbe.

Se arată dispus să ne întâlnim, are timp berechet la dispoziție, dar nu se poate stăpâni să nu mă întrebe cu o curiozitate prost disimulată ce s-a întâmplat.

— Să zicem că mă caută poliția și-mi arde pământul sub picioare. E un motiv, nu?

— Ca întotdeauna, te ții de bancuri, mormăie el.

Îi răspund că, într-adevăr, mă țin de bancuri, m-a tâmpit căldura, dar sunt un nebun periculos și trebuie să ne vedem, dacă nu vrea să-i tai beregata la noapte. Izbucnește în râs, dar nu înțeleg ce spune, fiindcă prin fața gării trece un camion greu, care face un zgomot

infernal, Lipesc receptorul și mai mult de ureche și îl rog să repete.

— Spuneam că, în cazul ăsta, n-am de ales, răcnește el amuzat. În cât timp vii?

— Te înșeli. *Nu vin*. Sunt la Gara de Nord. Tocmai am sosit dintr-o călătorie la țară, sunt încărcat cu papornițe și nu se vede urmă de taxi pe aici. În autobuz nu mă urc, e prea multă înghesuială.

Dinu Rosetti spune resemnat:

— Bine, bine, m-am lămurit! În douăzeci de minute sunt acolo.

— Nici așa nu-i bine.

— Atunci spune o dată unde naiba vrei să ne întâlnim! se răstește el.

— Peste o jumătate de oră în fața scuarului de pe strada Luigi Cazzavillan. Prefer să aștept la umbră.

După ce termin convorbirea, agăț receptorul în furcă, ies în piața largă din fața gării și mă îndrept spre stația de tramvai din Calea Griviței. Ceasul gării arată cincisprezece și patruzeci și cinci de minute.

Cobor în apropierea străzii General Budișteanu, traversez prin curtea bisericii Manea Brutaru și ies printr-o trecere strimtă în capătul străzii Transilvaniei. Câțiva pași despart acest vechi cartier de arterele circulate ale orașului, de centrul animat, dar distanța dintre ele pare a fi de zeci de ani. Cartierul pare desuet,

cu străduțele lui liniștite; casele fără etaj nu au aplombul marilor imobile ale centrului. În ceasurile acestea ale după-amiezii în parc nu e țipenie de om, iar liniștea este arar tulburată de câte o mașină sau de pașii vreunui trecător rătăcit pe străzile pustii. Mă așez pe o bancă la umbră, închid ochii și încep să moțăi învins de căldura copleșitoare de afară. Sunt smuls din toropeală de zgomotul unui automobil care frânează în apropiere. Deschid ochii. Recunosc „Pontiac”-ul bleumarin al lui Dinu.

Până ajung lângă automobil, Dinu are timp să mă cerceteze din cap până în picioare. Înfățișarea mea este departe de cea pe care o știe, cred că începe să se întrebe dacă am glumit într-adevăr atunci când i-am spus că mă caută poliția, dar nu-l las să se dezmeticească, deschid portiera din dreapta sa și mă trântesc pe bancheta roasă. Din cauza mișcării bruște, haina îmi alunecă de pe mână lăsând să se vadă brațul tumefiat, cu urme de sânge închegat. Își rotunjește ochii uimit și după ce înghite în sec constată cu voce stinsă:

— După câte văd, azi nu te ții de bancuri.

Își scoate haina și mi-o întinde.

— Cred că e mai bine s-o pui pe tine, spune el posomorât. Sunt vecin cu niște babe foarte curioase.

În timp ce o îmbrac îi atrag atenția că se înșală, nu vreau să mă ducă acasă la el, ci doar la biroul lui, fiindcă

am socotelile mele. Parcă mai ușurat, grasul manevrează schimbătorul de viteze și demarează.

Agenția se află în Piața C.A. Rosetti, la parterul unui bloc vechi, construit în urmă cu vreo treizeci de ani.

După ce pătrundem în clădire, Dinu încuie ușa cu geamuri. Traversăm mica sală de așteptare tapetată cu afișe și fotografii de actrițe și actori de varieteu, ascunsă privirii trecătorilor de un filodendron prăfuit așezat în dreptul vitrinei.

Intrăm în birou. Încăperea răcoroasă, în care stăruie o penumbră plăcută, are ferestrele orientate spre o curte interioară, în mijlocul căreia se află un platan cu trunchiul strâmb.

Grasul se îndreaptă grăbit către fereastră, trage perdeaua, apoi îmi spune să mă fac comod.

— Bei ceva?

— Ceva tare, dacă ai.

Arunc haina și pălăria de împrumut pe canapeaua din fața biroului, pe urmă mă îndrept spre ușa de pe care îmi surâde rece Greta Garbo[17], aprind lumina și intru în camera minusculă unde sunt instalate chiuveta și

---

[17] Greta Lovisa Gustafsson, cunoscută ca Greta Garbo (n. 18 septembrie 1905, Stockholm – d. 15 aprilie 1990, New York), a fost o actriță suedeză. Încă din perioada filmului mut a fost considerată un star internațional, un sex-simbol, model care a fost ulterior urmat de multe alte actrițe. Federico Fellini susținea că a fost fondatoarea unui ordin religios numit „cinema”. A fost supranumită divina, sfinxul suedez sau prințesa de vis a eternității.

toaleta.

Las să curgă jetul de apă rece peste brațul umflat și mă privesc în petecul de oglindă din fața mea: nu arăt prea grozav așa că, după ce voi rezolva afacerea asta, n-ar strica să mă duc undeva să privesc veverițele fugărindu-se printre brazi. Tamponez cu prosopul brațul, care a început din nou să sângereze, apoi, blestemând usturimea, torn din belșug dintr-o sticluță de colonie scumpă, așezată pe marginea chiuvetei.

Reintru în birou. Mă opresc în dreptul telefonului, scot portvizitul și scotocesc printre actele umezite după bilețelul pe care am scris noua adresă a Dianei Manolescu. Formez numărul dar, în ciuda apelurilor îndelungate, nu-mi răspunde nimeni.

Dinu intră ținând în mână o sticlă de votcă și două pahare. Pun receptorul în furcă și mă așez pe canapea. După ce toarnă băutura în pahare, se așază pe un scaun, în fața mea.

— De fapt, în ce bucluc ai intrat?

— Am să-ți spun, dar mai întâi te rog să-mi faci un comision.

— Te ascult.

Iau un creion de pe masă și notez pe colțul unui ziar adresa doctoriței.

— O cauți pe doamna Diana Manolescu, sper să-i reții numele, la adresa asta, îi spun întinzându-i petecul de

hârtie pe care am mâzgălit adresa de lângă Cișmigiu. Acum nu-i acasă, dar o aștepți să sosească. Dacă e nevoie, stai în fața casei până la noapte. Îi spui că doresc neapărat să vină aici. Neapărat!

Mă întind pe canapea fără să-i mai dau atenție, și în minutul următor adorm.

Diana Manolescu este îmbrăcată într-un taior subțire de culoare gri deschis, cu o bluză albă, semitransparentă. Singura bijuterie pe care o poartă este o pereche de cercei cu peruzele, ce se potrivesc grozav cu ochii ei. Ține în mână o poșetă mică din piele neagră și o trusă medicală de voiaj.

Se apropie fără un cuvânt și se așază pe canapea, atât de aproape încât simt cum durerile din braț dispar ca luate cu mâna. Revin brutal pe pământ, când, fără menajamente, îmi cercetează mâna apăsând din loc în loc.

— Din ce mi-a povestit domnul Rosetti mă așteptam să te găsesc scăldat într-o baltă de sânge, spune ea zâmbind.

Mă strâmb de durere.

— Preferai să fie adevărat?

Diana Manolescu mă privește atentă câteva secunde, apoi surâde imperceptibil. Am tutuit-o pentru prima dată.

— Nu, și mă bucur că nu e așa, murmură ea. Am început să te cunosc și mi-ar fi părut rău.

Pe față mi se citește o clipă surprinderea; o privesc țintă, dar doctorița se grăbește să adauge pe un ton glumeț:

— De fapt, mă îngrijorează soarta investițiilor melc, ca să fiu mai pe înțelesul dumitale.

Răspund că este un motiv serios, dar ea nu mai continuă și, fără să mai scoată vreun cuvânt. Deschide trusa.

Grasu, simțindu-se în plus, s-a retras în prima încăpere, unde își face de lucru o vreme. Îl aud cum trântește din neatenție scaunul, dar, amintindu-și că nu este singur, își oprește la vreme înjurătura, și vocea i se pierde într-un fel de bolboroseală.

După ce îmi curăță rănile și le dezinfectează, Diana Manolescu îmi bandajează brațul, cu gesturi sigure. În timp ce leagă capetele feșii mă încrunt.

— Doare? se miră ea, ridicând ochii albaștri spre mine.

— Nu. Mi-am amintit ceva neplăcut... Ai la cine să te interesezi, acasă sau la spital, dacă în lipsă te-a căutat cineva?

— Nu, bineînțeles că nu, mișcă ea hotărâtă din cap. Stau singură, iar la spital la ora asta nu mai e nimeni dintre cei de dimineață.

Mă ridic de pe canapea. Oricum, nu mai are importanță. Mai am destul de puțin timp la dispoziție.

— Dinu! strig poruncitor.

Grasu își face imediat apariția în cadrul ușii.

— Da, șefu ’!

Diana Manolescu își strânge trusa, privindu-ne în tăcere.

Scot portmoneul din buzunar și-i întind toți banii pe care îi am. Acesta îndepărtează brațele nedumerit, schițând un gest de protest.

— Fii fără grijă. Nu te plătesc ca să taci. Ia banii ăștia și fă un tur prin Lipscani, sau pe unde crezi tu că-i mai bine, și cumpără-mi un costum de haine, o cămașă și o pălărie. Ai cunoștințe printre vânzătorii de haine vechi?

— Nu, mă repede el, văd că tot te ții de bancuri.

— Ei, atunci e un prilej bine venit să-ți faci.

Dinu Rosetti ia banii și îi bagă în buzunar, oftând resemnat. Îl apuc de cot și îl împing spre ușă.

— Vezi să fie ceva decent, îi recomand înainte să iasă.

— Îți cumpăr și frac, spune el posomorât, cu condiția să găsesc undeva deschis.

Râd.

— Dacă nu, treci pe acasă și adu-mi o haină de-a ta. Una de pe vremea când nu aveai burtă.

Iese trântind ușa după el. Mă întorc spre Diana Manolescu. Stă tăcută pe canapea, privind în gol. Mă

așez pe scaunul din fața ei. Ne privim în tăcere.

— Totuși, despre ce este vorba? șoptește ea într-un târziu, în ce s-a băgat Roger? Unde e acum?

Iată câteva întrebări ale căror răspunsuri sunt foarte dezagreabile pentru cineva care are o rudă apropiată implicată în afacerea asta.

Încep să-i relatez lucrurile aproape așa cum au fost, cu excepția unor amănunte pe care le păstrez încă pentru mine. Închide ochii și se clatină imperceptibil când îi spun că fratele ei a „murit”. Îi povestesc fără să uit amănuntele dure observate la locul înscenării accidentului, dar mi se face milă și-i spun mai repede decât aș fi vrut adevărul. Se relaxează încet, iar când ajung la episodul petrecut dimineața, tresare, deschide ochii și face un gest neașteptat. Întinde mâna și mă mângâie cu duioșie pe brațul rănit. Observându-mi privirea întrebătoare și-o retrage, încurcată.

— Și Roger murmură.

Ridic din umeri, obosit:

— Câtă vreme nu au filmul, n-or să aibă curajul să-l omoare. Acum, suntem legați ca doi frați siamezi. El fără Grigore Zătrescu, care deține fotografiile și ițele întregii acțiuni, a încheiat socotelile cu viața, eu fără Roger Caramzulea n-am să-mi pot dovedi nevinovăția.

Zgomotul ușii de la intrare ne avertizează că impresarul s-a întors. Intră purtând un pachet învelit în

hârtie albă. Mi-l aruncă în brațe, apoi se prăbușește pe scaun, gemând neputincios. Îl întreb cât este ceasul.

— Opt și jumătate.

Zăresc colțul unui ziar ieșindu-i din buzunarul hainei. Mă întind și i-l smulg. Este ediția de seară a „Universului”. Îmi găsesc portretul pe pagina a șaptea; o fotografie nereușită, aceeași pe care o am și pe permisul de circulație, iar sub ea un singur cuvânt: „Ucigașul”.

Diana Manolescu se apleacă peste umărul meu, aproape că sânii îmi ating cămașa, și începe să urmărească textul. Parfumul femeii, apropierea ei mă fac să nu mai am răbdare să citesc articolul până la capăt. Îmi arunc privirea asupra concluziilor, iar concluziile sunt simple: *poliția trebuie să-l prindă cât mai repede pe cel care a înfăptuit într-un interval atât de scurt, două crime.* Cazul i-a fost încredințat comisarului Vasile Popescu din poliția judiciară. Nici că se poate mai bine!

Desfac pachetul cu gesturi calme. Înăuntru se află un costum maro cu dungi bej, o cămașă albă, o pălărie și o cravată în ton cu costumul. Sunt curate, dar marcate de trecerea timpului. Singurul obiect care face notă discordantă este cravata din mătase verde închis, cât se poate de nouă.

— E a mea. Franțuzească, vorbește Dinu Rosetti acru, rupând tăcerea.

— Cum ai știut că mă dau în vânt după cravatele franțuzești de mătase?! exclam, privindu-l candid. Te-ai hotărât să mi-o aduci înainte sau după ce-ai citit ziarul?

— Înainte, bineînțeles, mormăie el, întinzându-se după un pahar și sticla de votcă.

Doctorița mă urmărește cu privirea. Formez numărul de telefon al ziaristului. Îmi răspunde imediat.

De la început îl asigur că nu mi-am mânjit încă mâinile cu sânge și îi cer să mă ajute.

— Cum?

— Simplu. Să-mi găsești o ascunzătoare sigură pentru câteva zile.

— O să încerc. Totuși, ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat... o întâmplare, îi spun nerăbdător. Vrei să ți-o povestesc la telefon?

Prietenul meu îmi răspunde că preferă s-o fac între patru ochi.

— Perfect. Atunci peste o oră sunt la tine.

După ce mă spăl rapid, îmbrac costumul croit în urmă cu zece ani, îmi aranjez cravata și pălăria și revin în camera în care mă așteaptă cei doi. Diana nu-și poate reține un zâmbet.

— E timpul să vedem cum arată orașul noaptea, spun.

— Încotro? întreabă Dinu Rosetti, resemnat.

— Spre Știrbei Vodă.

Când ajungem la intersecția cu Calea Plevnei, îi fac

semn să oprească. Se supune fără să scoată un cuvânt.

— Hai să facem câțiva pași împreună! îi propun, bătându-l ușurel pe umăr.

Coborâm fără grabă și pornim, unul lângă altul, pe lângă arena „Venus”.

— Ce mai vrei? mă întreabă el câțiva metri mai departe.

— Ceasul și atât, îi răspund glumeț. Din clipa asta ești liber. Du-te acasă, îmbată-te sau fă ce-ți trece prin cap, numai să nu te duci la poliție, și pentru o vreme uită că m-ai cunoscut vreodată.

— Dar mașina? spune el abătut, desfăcându-și cureaua ceasului de la mână.

— Ah! Am uitat. Mi-o lași mie. Iar dacă vrei să asculți un sfat prietenesc, mâine dimineață te urci în primul tren spre Constanța, stai la soare câteva zile, te uiți după fete pe plajă, dacă nu pleci împreună cu secretara, într-un cuvânt îți petreci timpul cât mai agreabil. Dacă te întreabă poliția ce s-a întâmplat cu „Pontiac”-ul, poți să declari cu mâna pe inimă că ți-a fost furat cât lipseai din oraș. De aceea cred că e mai bine să pleci din București. Dinule, de data asta vorbesc foarte serios, îi spun împingându-l ușor și făcându-i semn să se îndepărteze.

Aleg un traseu întortocheat, pe străduțe lăturalnice, care mă scoate în cele din urmă în apropierea Pieței Amzei, lângă blocul cu trei etaje în care locuiește de vreo

doi ani Dan Comăneanu. Când trec prin fața clădirii disting în cadrul întunecat al ușii de la intrare o siluetă. Bărbatul întoarce capul după automobil, dar rămâne mai departe la adăpostul întunericului. Opresc, la o oarecare distanță, stâng luminile, apoi îi fac semn Dianei Manolescu să aștepte. Deschid portiera și cobor. Două perechi ies din blocul în fața căruia staționez și, din vorbele pe care le schimbă între ei, aflu că au de gând să petreacă o seară de pomină la restaurantul „Royal”.

În timp ce preafericiții se îndepărtează, se mai aud din când în când hohotele groase ale unuia dintre bărbați, mă apropii de blocul ziaristului. Bărbatul care așteaptă în intrând este Dan Comăneanu.

— Salut.

— Îmi pare bine că te văd, prietene, spune el cu căldură în voce.

— Eu ce să mai spun?! mormăi. Ai rezolvat?

— Greu, dar s-a făcut.

Când ne urcăm în mașină, Dan tresare dând cu ochii de doctoriță.

— Am uitat să-ți spun că nu sunt singur. Ea este sora lui Roger, iar el un coleg de la „Cronica Bucureștiului”, cel care m-a angajat primul.

După ce fac cunoștință, îl întreb încotro ne îndreptăm.

— Spre Arcul de Triumf.

— N-ai vrea să conduci tu? Sunt prea „popular” ca să-mi permit să șofez personal!

Încuviințează și schimbăm locurile. Pe drum, Dan, deranjat de tăcerea stânjenitoare, începe să povestească o istorie foarte încâlcită despre cum a reușit să facă rost de adăpost, dar văzând că nu-mi stârnește interesul renunță. De la Arcul de Triumf facem la dreapta pe Dorobanți, apoi intrăm pe Șoseaua Popovici. Ne afundăm în cele din urmă pe una din străzile liniștite și oprim în fața unei vile. Intrarea flancată de coloane subțiri, în stil maur, se găsește la nivelul unui parter înalt, la care ajungi urcând șapte, opt trepte. Alături, o pantă ușoară coboară spre garaj.

Cartierul „Parcul Principele Carol” are străzile bine pavate, îngrijite, mărginite de o parte și de alta, de vile mari, moderne. Aici nu ți se deschide ușa decât după ce ești cercetat din cap până în picioare de un valet cu privirile ascuțite ca lamele englezești. De aceea-i de mirare că ziaristul a izbutit să găsească o ascunzătoare tocmai pe meleagurile astea.

Urcăm repede treptele. Abia ajungem suS, când ușa – se deschide și în cadrul ei apare un bărbat în vârstă, cu o mustață groasă. Ne face semn să intrăm.

— Bagă mașina în garaj, spune el, întinzându-i o cheie lui Dan Comăneanu.

Acesta o ia și iese.

— Fiți bine veniți, spune mustăciosul, iscodindu-mă cu interes. Zăresc pe măsuță aruncat numărul de seară al „Universul”-ui. Deși nu întârzie cu privirea asupra mea, sunt convins că m-a recunoscut. Ne propune pe un ton cât se poate de firesc să ne arate casa în care vom sta câteva zile.

— Mai mult de o săptămână nu vă pot ține, adăugă el. Proprietarii sunt plecați din oraș, dar trebuie să se întoarcă sâmbăta viitoare.

— E mai mult decât speram, îl liniștesc zâmbind.

La parter se află un living-room mare, aproape cât suprafața casei, două dormitoare minuscule, bucătăria și o baie. La etaj trei dormitoare mari cu băile lor și o terasă orientată spre spatele vilei, ce dă într-o grădină cufundată în întuneric.

Când coborâm îl găsim pe ziarist așteptându-ne în living-room. Și-a aprins o țigară și stă așezat la masa lungă aflată în mijlocul încăperii.

— Ei, să-ți aud întâmplarea, spune, făcându-mi semn să iau loc.

În timp ce trag mai aproape unul din scaune, observ cum face celuilalt semn discret să dispară. Acesta, prompt, o invită zâmbind pe Diana Manolescu să-l urmeze. Vrea să-i arate camera în care va dormi. Doctorița înțelege imediat substratul invitației. Spune bună seara și îl urmează pe bărbatul în vârstă, care îi

face ceremonios loc să o ia înainte.

Îi urmăresc cu privirea până dispar spre unul din dormitoarele de la parter, apoi încep să-i relatez prietenului meu cele petrecute din clipa în care am plecat din arhiva ziarului „Cronica Bucureștiului”: întâlnirea cu senatorul Nicoară Gregorian, raidul pe care l-am făcut la „Vraja Nopții”, întâmplarea prin care am trecut dimineața și, în fine, locul Dianei Manolescu în toată afacerea.

— Și ce-ai de gând de acum încolo? mă întreabă el îngrijorat.

— Tu ce crezi?

Dan Comăneanu arată cu capul în direcția în care a dispărut bărbatul în vârstă.

— Ți-a spus că nu poți sta prea mult aici?

— Desigur.

— Până atunci o să-ți găsesc, pardon, să vă găsesc, o nouă ascunzătoare, mă asigură el.

Râd amar.

— Mi-ai luat un bolovan de pe suflet.

Apoi continui pe un ton hotărât:

— Cu toate astea, am de gând să rezolv mai repede cazul. Și mă vei ajuta!

— Eu?! exclamă contrariat ziaristul.

— Da, tu! Tu și cel care ți-a sugerat să mă angajezi. Dan Comăneanu îndepărtează uimit brațele de corp.

— Poftim?!

E timpul să-i povestesc o mică întâmplare petrecută ieri, când am fost la redacția ziarului său pentru a obține date suplimentare despre Nicoară Gregorian. Pentru câteva minute m-a lăsat singur în birou. Privirea mi-a căzut pe o foaie ruptă dintr-o agendă, pe care erau scrise două nume: Roger Caramzulea și Grigore Zătrescu. O mică acoladă cu săgeată ducea spre un număr de telefon subliniat cu roșu. După câte am pătimit, am devenit suspicios, așa că fiind la doi pași de Palatul Telefoanelor și având acolo un cunoscut care mă ajută uneori, în situații speciale, am intrat să mă lămuresc în privința posesorului numărului cu pricina. A trebuit să aștept o oră, dar pierderea de timp mi-a fost recompensată pe deplin.

— Vrei să știi cine e persoana?

Dan Comăneanu mă privește fix. Disting răspunsul în ochii lui: nu, nu e nevoie să-i spun cine este persoana cu acest număr de telefon.

15

Dan Comăneanu ambalează motorul „Pontiac”-ului, deplasând automobilul câțiva metri mai în față. Coloana de mașini și căruțe în care suntem prinși înaintează încet, exasperant de încet, din cauza

barajului de poliție instalat la ieșirea din oraș, lângă podul Băneasa.

Privesc printr-o gaură cât o monedă, anume făcută în planșeul ce separă interiorul automobilului de portbagaj, în care stau înghesuit, spre silueta ziaristului proiectată pe parbrizul inflamat de razele roșiatice ale soarelui gata să apună. Fumează nervos, lovind ritmic cu palma în volan. Deodată tresar. În urma noastră, la câțiva pași doar, un automobilist, iritat de lunga așteptare, claxonează de câteva ori prelung, spărgându-mi aproape timpanele. Dacă pentru el încetineala poliției înseamnă o banală întârziere la cină, pentru mine ea este un joc cu moartea, un semn că indivizii puși să controleze mașinile își fac serios datoria. Datoria de a căuta un individ acuzat de a fi trimis pe lumea cealaltă un barman și un cantonier. Asta mă face să mă simt groaznic, iar ascunzătoarea în care transpir din belșug îmi creează sentimentul că sunt închis într-o ladă, gata de a fi livrat pe adresa prefecturii de poliție.

După câteva minute, prietenul meu aruncă chiștocul pe geam și, întorcând capul pe jumătate, scurt, de parcă ar fi alungat o insectă supărătoare, șuieră printre dinți:

— Atenție, e rândul nostru!

Ziaristul, nervos, își aprinde o altă țigară. Mă îndepărtez de observator și, mișcându-mă ușor, am amorțit stând ghemuit atâta vreme, caut o poziție mai

comodă.

Cu o smucitură, „Pontiac”-ul pornește încet și, puțin mai departe, se oprește scârțâind din frâne. Rămân nemișcat.

— Actele dumneavoastră, se aude o voce posomorâtă.

Motorul toarce încetișor, imprimând o trepidație măruntă caroseriei. Claxoanele automobilului din urma noastră izbucnesc din nou prelung, strident.

— Mulțumesc. Unde mergeți? întreabă polițistul, părând că nu bagă în seamă nervozitatea celuilalt șofer.

Dan Comăneanu îi explică că se duce să ia un interviu senatorului Nicoară Gregorian, la reședința acestuia de la Snagov, îi arată și legitimația de ziarist. Prietenul meu încearcă să pară cât mai indiferent, recunosc că izbutește de minune, și adaugă în încheiere că se grăbește, fiindcă a întârziat. Polițistul îi răspunde că ar prefera să stea de vorbă cu un senator în loc să scotocească prin mașini, asta e, n-are ce face, dar ordinul e ordin. Poate să plece, nu înainte, însă, de a vedea ce are domnul ziarist în portbagaj.

Auzind zgomotul pașilor ce se apropie de partea din spate a automobilului, duc încetișor mâna spre tocul armei, apucând-o cu putere în palmă.

— Ce-ți veni?! întreabă Dan Comăneanu cu voce răgușită. Crezi că vorbeam aiurea când îți spuneam că

mă grăbesc?!

— Eu nu mă grăbesc, domnule ziarist! răspunde polițistul.

Broboanele de sudoare mi se preling de-a lungul tâmplelor, picătură cu picătură, până pe bărbie.

— Îți bați joc de mine? urlă întărâtat ziaristul, cuprins parcă de un subit acces de nebunie. Poate vrei să-mi demontezi și automobilul?

Prietenul meu apasă de câteva ori pe accelerație, ambalând motorul la maximum. Mă rog cerului s-o șteargă cât mai repede, e singura șansă dintr-o mie să mai scăpăm. N-o face însă. Țipă în continuare că ceea ce se întâmplă e o porcărie fără margini, că o să-l reclame. Polițistul nu pare impresionat, lovește nervos cu pumnul în portbagaj, apoi smucește de mâner, gata să-l smulgă. Strâng și mai tare pistolul în mână.

— Oprește motorul și vino să deschizi, grăbitule! spune polițistul.

Dan scoate maneta din viteză, dar nu oprește motorul. Răcnește că vrea s-o vadă și pe asta. Simt că totul e pierdut.

— Paraschive! strigă pe ton de comandă polițistul. Firește, nu este singur. Nu putea să fie unul singur, îmi spun cu amărăciune auzind tropăitul grăbit al celuilalt.

— Ordin, don’ șef!

— Domnu’ ne face greutăți. Ia cheile și deschide

portbagajul!

Aud pași, apoi motorul se oprește.

— Cum îți permiți?! țipă ziaristul, sărind din mașină. Dă cheile înapoi!

Catastrofa pare iminentă. Trag aer în piept, pregătindu-mă să țâșnesc ca un „diavol" dintr-o cutie cu surprize. Dinspre automobilul aflat în spatele „Pontiac"-ului răsună bubuitul unei portiere trântite fără milă.

— Ce faceți, mă, nenorociților?! mugește ca un taur înfuriat un individ cu vocea groasă.

Se înfige în polițiști fără menajamente și, într-un limbaj de camionagiu autentic, invocă printre înjurături parlamentul și constituția. Polițistul încearcă să-i țină piept, dar tipul este tare, răcnește mai departe neobosit, pomenește și numele prefectului poliției capitalei și pe cel al ministrului de interne pentru ca, în final, să-i facă praf pe cei doi, fluturându-le pe la nas o legitimație. Polițiștii se pierd definitiv când posesorul legitimației cu pricina le promite că se va strădui să obțină mutarea lor ca gardieni la o pușcărie cât mai departe de București, la Cetatea Albă. Și n-o să-i fie greu, pentru că, după știința lui, locuri sunt berechet.

— Știți, ordinele... reușește într-un târziu să îngaime primul polițist.

— I-auzi!!? urlă în continuare, inepuizabil, individul.

Mă șterg la c... cu ordinele tale, avortonule! Degeaba le ai, dacă n-ai cap să le execuți, tâmpitule! Cine ți-a spus, mă, să-i șicanezi pe gazetari? Vrei să urle mâine dimineață toate ziarele că vă bateți joc de cetățeni?! Ia zi?!

Polițistul se bâlbâie, dă să spună ceva, dar nu reușește să scoată decât o bolboroseală jalnică.

— Cere-ți scuze, idiotule! poruncește scandalagiul.

— Vă rog să mă iertați, domnule! suspină mașinal agentul.

— Ei, se mai întâmplă. Am fost amândoi nervoși, aud glasul binevoitor al lui Dan Comăneanu.

Ziaristul pare mărinimia întruchipată, nici n-are cum să fie altfel, fiindcă noul sosit l-a salvat, fără să știe, dintr-o situație cât se poate de împuțită.

— Domnule, credeți-mă... încearcă să continue nefericitul, dar cel care a intervenit în apărarea jurnalistului i-o retează scurt:

— Mai vorbești, mă?! șuieră el. Cară-te! Dacă îți mai văd mutra în următoarele zece secunde, mă răzgândesc. Ai priceput?!

— Am înțeles! Să trăiți!

După pași îmi dau seama că polițistul se îndepărtează grăbit, mânat parcă din spate de un uragan.

— Salut, Comănene! strigă jovial salvatorul. Ți-a plăcut cum i-am frecat ridichea îngrămăditului ăstuia?!

— Vă salut, domnule Bibeanu! răspunde plin de solicitudine jurnalistul. N-am ce spune, vă descurcați de minune.

— Sper că n-ai pus la inimă întâmplarea asta nefericită?! întreabă cu o urmă de îngrijorare domnul Bibeanu, lovind cu palma în capacul portbagajului.

— Se poate?! râde relaxat ziaristul. A fost, într-adevăr, o situație delicată, dar, datorită intervenției dumneavoastră s-a rezolvat la fix.

— Folosești periuța, Comănene! exclamă ironic individul. Sper ca până mâine să nu-ți cadă bucuria-n scârbă, continuă el pe același ton, și să am vreo surpriză neplăcută răsfoind gazeta dumitale.

Jurnalistul îl asigură cu mâna pe inimă că n-o să aibă nicio surpriză, datorită lui a uitat deja cele întâmplate, așa că își iau rămas bun, se urcă în mașini și pornesc. Curând aud motorul automobilului domnului Bibeanu care ne depășește. Abia atunci mă întind, atât cât îmi permite spațiul îngust, și îmi reglez respirația agitată. Răsuflu de parcă aș fi alergat un kilometru, iar sudoarea mi se prelinge pe față. Rămân în poziția asta până când „Pontiac"-ul oprește și Dan deschide portbagajul.

— Ți-ai udat pantalonașii?! râde el, ajutându-mă să ies.

Dau din mână, n-am chef de glume, important e că am scăpat cu fața, curată, apoi mă îndrept spre portiera

mașinii, o deschid și mă așez obosit pe banchetă. Automobilul e oprit într-un desiș din apropierea drumului ce duce spre mica așezare a funcționarilor legației germane. Soarele a apus și împrejurimile abia se mai disting în întunericul ce se lasă cu repeziciune. Îmi aprind o țigară. Dan Comăneanu se apropie de mine cu mâinile înfundate în buzunarele hainei.

— Cine era individul? întreb posomorât.

— A, domnul Ioan I. Bibeanu, spune ziaristul plictisit. Un tip ciudat, amic cu Gabriel Marinescu, prefectul poliției, unul din ăia care au înhățat o felie din tortul puterii.

Trag din țigară și apropii ceasul de jarul de la capătul ei. Este ora nouă seara. Mai stăm încă vreo trei sferturi de oră, după care mă uit din nou la ceas și mă ridic.

— Gata?! Îi dai drumul? mă întreabă curios Comăneanu.

Îi răspund că da, e vremea să pornesc la acțiune. Pot s-o fac liniștit, fiindcă *persoana* s-a ținut de cuvânt, fiind în măsură să-mi comunice programul frumoasei nemțoaice: acum se află la un cocktail la legația Austriei, informație prețioasă, care îmi dovedește o dată în plus că cei pentru care lucrez se mișcă repede și eficient.

Ajung fără niciun incident până în spatele vilei domnișoarei Hackenau, strecurându-mă de-a lungul lizierei pădurii. Deși nu este foarte târziu, locatarii

vilelor învecinate au început să se pregătească de culcare. Dinspre clădirea alăturată, pe una din ferestrele deschise, răzbate zgomot de veselă strânsă. O voce de femeie, plină, cu accente guturale, atrage atenția unui oarecare Willy, cu siguranță un Wilhelm plictisit deja de bucuriile vieții de familie, că la noapte iar nu va putea dormi din cauza țânțarilor. Doi ținci, urmașii fericitei perechi, se joacă scoțând strigăte ascuțite.

După ce izbutesc să forțez ușa de la intrarea de serviciu, sunt înăuntru. Vila nu e mare, însă cel ce a construit-o a făcut-o ca la carte: un living-room, un birou, cămara și bucătăria la parter, două dormitoare și o baie la etaj. Nu stau să admir multă vreme priceperea arhitectului, am ceva mai important de făcut, să scotocesc rapid prin încăperi după hârtiile semnate acum două seri. Aprind lanterna și mă apuc de treabă. La etaj nu găsesc nimic, așa că îmi mut terenul de investigație în încăperile de la parter.

În living-room dau de ceva interesant: o fiolă cu cianură și un pistol cu amortizor, încărcat și armat, pe care Dagmar von Hackenau le păstrează într-o casetă, lângă telefonul așezat pe o comodă, deasupra căreia este agățată o oglindă mare, de cristal. Scot arma și o întorc pe toate fețele; este un „Beretta”, ultimul model, o bijuterie ieșită din mâna armurierilor în ultimii ani. Șterg amprentele de pe cele două obiecte letale, le pun

la loc așa cum le-am găsit, apoi îmi continui cercetările în camera alăturată, biroul.

După ce intru, mă îndrept spre geam și privesc afară. În împrejurimi nu se vede nicio mișcare. Trag draperia, apoi aprind lanterna și examinez în fugă încăperea. Spânzurat pe unul din pereți, tronează portretul mare al lui Adolf Hitler. Deși fostul caporal surâde aparatului de fotografiat pe sub mustața scurtă, camera nu pare mai simpatică. Dimpotrivă.

Mă apuc de lucru sub privirea melancolică a cancelarului. Răsfoiesc în grabă hârtiile aflate pe masă, nu sunt decât documente lipsite de importanță, apoi forțez sertarele și caut prin mormanul de hârtii dinăuntru. Efort zadarnic, deși cercetez atent filă cu filă. Lista nu se află printre ele. Stâng lanterna și mă așez pe scaun.

— E pe aici pe undeva, ascunsă în casă, murmur, încurajându-mă singur.

Privesc în jurul meu, încercând să dibui posibila ascunzătoare. În cele din urmă îmi spun că Dagmar von Hackenau putea foarte bine să ascundă cele câteva file dactilografiate în spatele tabloului.

Nu mai apuc să-l cobor pe Führer de pe perete, fiindcă dinspre drum se aud frânele unui automobil care oprește în fața intrării. Din doi pași sunt lângă fereastră, dau încet draperia la o parte și am surpriza să zăresc

„D.K.W."-ul verde atât de cunoscut. Dagmar von Hackenau, însoțită de Hans Ebner, a sosit mai repede decât aș fi dorit.

Las să cadă colțul draperiei, apoi încep să strâng la repezeală dosarele de pe birou și să le pun la loc de unde le-am luat. Când termin de îndepărtat urmele și îmi spun că e timpul să dispar pe ușa din dos, constat că e prea târziu. Ușa de la intrare se deschide și în living-room își fac apariția cei doi. Lumina se aprinde și am posibilitatea să-i examinez: sunt într-o dispoziție de zile mari. Femeia este îmbrăcată într-o rochie de seară ce-l vine de minune, iar ochii aprinși îi dau feței o strălucire ciudată. Mă gândesc că are toate motivele să fie mulțumită: lista e în mâna ei, pe mine m-a făcut mat, iar prezența bărbatului o face să spere că va urma o noapte de neuitat. După ce își lasă poșeta pe comodă, lângă telefon, blonda se apropie de musafir:

— Ia loc, spune Dagmar, arătând cu mâna spre unul din fotoliile joase de lângă o canapea acoperită cu o husă de culoare crem.

Hans Ebner se așază ascultător, punând cu grijă servieta neagră, pe care n-a lăsat-o din mână, lângă el, pe covor. Observ că servieta pare un accesoriu ciudat la costumul de seară pe care-l poartă.

Hans o prinde după mijloc cu o mișcare ușoară, silind-o să i se așeze pe genunchi. Când vrea să o sărute,

Dagmar râde, amuzată, îi place să-l știe robul farmecelor ei, apoi, punându-i palmele în piept, îl îndepărtează ușor. Bărbatul zâmbește, își trece mângâietor degetele prin părul galben cu spicul copt, petrecând și celălalt braț în jurul șoldurilor suple.

Femeia își încolăcește mâinile în jurul gâtului bărbatului și se lasă pe spate.

— Cum a fost întâlnirea? întreabă ea, zâmbind.

Degetele bărbatului se opresc o clipă în buclele mătăsoase, apoi ating spatele și încep să coboare aproape imperceptibil de-a lungul liniei ferme a coloanei.

— Excelentă, murmură Hans după o clipă de tăcere. Am reușit să tratez cu câțiva oameni cu greutate din consiliul de administrație al societății „Româno-Americana”. Contrar opiniei guvernului, interlocutorii mei au găsit că este avantajos să ne livreze petrol la un preț convenabil.

— Felicitări, e o victorie, șoptește ea, înfiorată de atingerea mâinii care continuă să se plimbe pe spatele-i gol.

Dagmar von Hackenau se ridică în picioare, apoi se apleacă și îl sărută ușor pe colțul gurii.

— Acum o să avem mai mult timp pentru noi, nu? îl întreabă cu voce cântată.

Se întoarce și pornește spre celălalt capăt al încăperii,

unde se află un mic bar. Hans nu răspunde. O privește câteva secunde încurcat, apoi își aprinde o țigară.

— Nu?! repetă Dagmar când ajunge lângă măsuța pe care se găsesc sticlele.

Cum răspunsul continuă să întârzie, ea se întoarce cu o figură contrariată.

Hans Ebner pare vizibil stânjenit.

— Ce s-a întâmplat?! se încruntă femeia.

— Plec cu avionul de mâine, spune el fără s-o privească. L-am rugat pe Neumann să-mi cumpere bilet. Îl am în buzunar.

Dagmar von Hackenau îl privește nemișcată. În colțul gurii i se furișează o umbră de surâs.

— Păcat, murmură ea într-un târziu, apoi se întoarce spre bar și ia două pahare de pe tava așezată lângă sticle. Se răsucește pe jumătate și întreabă cu voce calmă:

— Ce vrei să bei?

Hans ridică din umeri.

— Mi-e indiferent.

— Poate vrei o cafea? îi propune blonda. Mărturisesc, continuă ea pe un ton ușor disprețuitor, că nu m-am putut obișnui cu obiceiul ăsta balcanic de a bea cafele la orice oră din zi sau noapte, deși mă aflu de câțiva ani buni în România. Ei bine, ce alegi?

Ebner surâde, se lasă pe perna fotoliului și își așază

un picior peste celălalt.

— Coniac. N-a mai rămas nimic de aseară? întreabă insinuant.

Fără îndoială nu e vorba doar de băutură. Bărbatul încearcă să reînvie o amintire, o amintire care aduce un ușor zâmbet pe buzele femeii.

— De ce nu? spune ea, după o clipă de tăcere. În fond e ultima seară pe care o petrecem împreună.

Dagmar toarnă în pahare dintr-o sticlă pe jumătate goală, apoi alege atentă un disc din teancul aflat în apropiere, lângă un picup. Pornește aparatul și în cameră se revarsă o melodie languroasă, care îți răscolește imaginația mai cu seamă dacă o asculți în compania unei femei frumoase.

Revenind, ia paharele și le pune cu grijă pe comodă, lângă telefon. Apoi deschide poșeta, scoate un plic lunguieț, de culoare albă, pe care îl flutură în aer cu un gest neglijent.

— Pot să te rog ceva?! întreabă, ținând plicul între degete.

Hans Ebner zâmbește și face un semn de invitație.

— Desigur. Despre ce e vorba?

— Am câteva rânduri pentru o prietenă, spune ea deschizând caseta și punând plicul înăuntru. Voiam să-l pun mâine dimineață la poștă, dar poate îmi faci tu serviciul de a-l duce la Berlin. Va ajunge cu siguranță

mai repede. Nu-ți cer să te întâlnești cu ea, râde Dagmar von Hackenau, fiindcă are un soț foarte gelos. O pui la o cutie poștală, când ajungi. Dacă ești de acord, amintește-mi să ți-l dau înainte să plecăm la aeroport.

Hans Ebner înclină din cap, da, este de acord să-i facă acest neînsemnat serviciu, în amintirea zilelor petrecute împreună. În fond e o nimica toată și, în felul ăsta, își spală păcatul de a pleca atât de repede, plecarea lui seamănă a fugă, fugă de lângă o femeie frumoasă. Mie în schimb nu-mi este indiferent ce se întâmplă cu plicul din casetă și îmi propun să am răbdare până când cei doi se vor retrage în dormitor. Vreau să văd ce conține, deși pot să pariez că așa-zisa scrisoare nu este altceva decât lista pentru care am făcut drumul până aici.

Dagmar von Hackenau se întoarce, vrea să ia paharele cu coniac de pe comodă, dar n-are timp s-o facă fiindcă în atmosfera plăcută a încăperii se aude brusc soneria telefonului. Se întoarce spre aparat cu o grimasă de nemulțumire. Ridică receptorul, apoi se sprijină cu spatele de mica piesă de mobilier.

— Da?

Vocea femeii se transformă subit, devenind rece, impersonală.

— La telefon! rostește sec.

Dagmar acoperă microfonul cu palma.

— Deschide fereastra, te rog, se adresează ea în șoaptă

bărbatului. Verile sunt infernale aici.

Puțin mai târziu, uitând parcă de prezența lui Hans Ebner, reia conversația pe un ton iritat. De data asta vorbește românește.

— Insiști degeaba, domnule, spune ea tăios. Nu discut condițiile pe care le-am pus în urmă cu câteva zile. Lista este a mea.

Ebner o privește curios, nu înțelege nimic din conversație însă nu se mișcă din locul său. Stinge țigara în scrumieră și rămâne mai departe neclintit în fotoliu, cu ochii ațintiți asupra femeii.

Dagmar își trece cu un gest automat mâna prin păr, apoi apasă palma pe tâmplă. Pentru câteva secunde unghiile lungi, lăcuite cu roșu, par niște picături de sânge printre șuvițele de culoare aurie.

— Bine. Ascult, spune ea scurt.

Pe măsură ce necunoscutul, bănuiesc că e omul Gestapo-ului, care nu vrea să se recunoască învins, continuă să vorbească, chipul frumos al femeii se schimbă treptat, trăsăturile i se înăspresc. Începe să-și plimbe mâna cu gesturi mecanice pe suprafața comodei, urmărind conturul aparatului de telefon, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru întâia oară. Se oprește brusc și se întoarce cu fața spre oglindă.

Între timp, în partea cealaltă a încăperii, Hans Ebner părăsește atitudinea încremenită, se apleacă spre

servietă și scoate dinăuntrul ei un pistol cu amortizor, pe care îl armează cu o mișcare scurtă. Lucrurile par să ia o întorsătură neașteptată. Zgomotul metalic al închizătorului spulberă pacea acestei seri de iulie, o dată cu planurile mele. Scot „Luger”-ul și îl apuc strâns în palmă.

Dagmar tresare ca trezită dintr-un somn adânc, întoarce capul brusc, privindu-l năucită pe bărbatul blond, de parcă abia atunci i-ar fi remarcat prezența. Fără să-și desprindă privirea de pe arma îndreptată spre ea, lasă receptorul ușor în furcă. Apoi ridică ochii spre Hans Ebner, care continuă să stea tolănit în fotoliu, își petrece palmele pe după umeri, ca și cum în cameră s-ar fi lăsat brusc frigul, și după ce își mușcă de câteva ori buzele, izbutește să articuleze cu greutate:

— Cine ești?

— Un coleg de breaslă, să zicem, îi răspunde bărbatul cu o voce calmă. Te urmăresc cu atenție de când am sosit la București. Deși venirea mea a fost determinată în primul rând de contractul cu „Româno-Americana”, sunt specialist în petrol, spune el cu o umbră de mândrie, am primit și instrucțiuni în ceea ce te privește. Veștile ce ne parveneau de aici erau din ce în ce mai alarmante.

Dagmar încearcă sa zâmbească, dar pe chip i se întipărește o grimasă grotescă.

— Și eu care am crezut tot timpul că nu ești decât un simplu negustoraș. Frumos, ce-i drept, dar atât.

Hans Ebner râde rece.

— Nu cred că ai ce să-ți reproșezi. Sunt convins că mi-am jucat rolul perfect. Ești de acord cu mine?!

Femeia nu-i răspunde imediat.

— De ce? întreabă într-un târziu, cu glas stins, încercând să găsească o explicație gândului care o frământă: pentru ce va muri?

— De ce? Pui întrebări stupide. Știi, doar, că în meseria asta greșelile nu se iartă, răspunde indiferent Hans Ebner. Ai făcut gafă după gafă, la un moment dat m-am întrebat chiar dacă nu ești cumva agent dublu și faci toate astea din ordinul Gestapo-ului, ca să compromiți onorabila noastră firmă.

Dagmar von Hackenau strânge din buze și ridică capul. Nările îi freamătă de furie:

— Sunteți nebuni, răspunde ea cu voce ridicată, în falset. Nu sunt, dracu' să vă ia!

Ebner ridică din umeri.

— Dacă ești sau nu, asta numai bunul Dumnezeu o poate ști, continuă fără să pară interesat să rezolve acest aspect. El va hotărî în ce parte a cerului să te azvârle după ce închei socotelile cu lumea asta. Între loiali sau trădători.

— Trădătoare?! exclamă excedată Dagmar, lăsându-și

brusc brațele în jos și făcând un pas spre el. V-am spus că sunteți nebuni, nebuni de legat!

Blondul ridică amenințător pistolul și-i face semn să se reîntoarcă la locul ei. După o clipă de ezitare, Dagmar se supune.

— Atunci cum poți numi faptul că ai încălcat ordinele primite? ripostează liniștit bărbatul. Aveai doar indicații precise. Fiind prima cooperare dintre Abwehr și Gestapo, acțiunea din România trebuia să iasă perfect. Nici nu știi cât de mult își doresc cei din poliția secretă să se ocupe și de informații. Au impresia că pot să-și bage râturile peste tot sau, de ce nu, asta este dorința expresă a Führer-ului. Oricum ar fi, noi suntem cei de meserie. Domnii din Prinz Albert Strasse sunt tari, așa că, deși calcă în grădina noastră, nu are rost să ajungem la o confruntare directă. Șeful, acum poți s-o știi, fiindcă nu vei mai avea posibilitatea să comiți vreo indiscreție, a hotărât să le dea satisfacție aici, în România, salvând în acest fel câteva acțiuni importante, al căror succes ne va reveni nouă și numai nouă. Refuzul tău de a colabora cu omul Gestapo-ului nu poate avea decât un singur rezultat: un război între noi și ei, un conflict dezavantajos din toate punctele de vedere.

— Nu-i adevărat! strigă ea. I-am oferit o copie după listă împuțitului ăluia. Ce dracu' mai vrea?!

— Las-o moartă, drăguțo! Copia nu are nicio valoare

în cazul ăsta.

Hans Ebner se oprește o clipă, apoi adaugă cu un rânjet:

— Nu-ți face atâta sânge rău. Bucură-te să-i lași adversarului tău, care, după cum ai auzit, a ținut foarte mult să-ți spună adio, o situație mai mult decât încurcată. Trebuie ca în cel mai scurt timp să obțină filmul și să-l lichideze pe detectivul ăla incomod înainte să dea poliția peste el. Și știi de ce? Fiindcă am impresia, și i-am spus-o și omului Gestapo-ului, că Zătrescu știe mai multe decât ai lăsat tu să se înțeleagă în raportul tău. Dar cum el a preluat frâiele acestei afaceri, ținând cont că nu prea are experiență, n-ar fi exclus s-o dea în bară. Conducerea lor, eșecul lor. Presupun că șeful vă fi chiar mulțumit de întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

Bărbatul își furișează privirea către ceas.

— Se apropie timpul să plec și n-aș vrea s-o fac cu mâinile goale. Unde e lista?!

Dagmar von Hackenau, cu o figură încăpățânată, strânge din buze fără să-i răspundă. Hans Ebner nu pare grăbit.

— Cum vrei, spune el nepăsător. Tot am s-o găsesc până la urmă. Alfred Steltzer, domnul consilier Alfred Steltzer, mi-a șoptit că în fișetul legației n-ai lăsat nicio hârtie. Trebuie să fie undeva pe aici.

Bărbatul se ridică din fotoliu și, ținând arma îndreptată spre blondă, se apropie de picup-ul în care discul hârâie, învârtindu-se în gol. Ia la întâmplare un altul, fără s-o scape o clipă pe Dagmar din ochi. Aruncă o privire fugară pe coperta discului, apoi râde amuzat:

— Ia te uită! Să nu crezi în destin! Destinul tău e să mori în seara asta și, dacă mai aveai vreo îndoială, ți-o spulber acum. Știi ce e? „Marșul funebru” de Chopin. Regret că n-am nimerit ceva de Wagner, era mai patriotic, dar oricum cred că se potrivește de minune momentului. Ce spui?

Nu știu ce simte Dagmar, dar mie mi se preling picături de sudoare rece de-a lungul coloanei, urmărind scena macabră pe care o joacă Hans Ebner. Când acordurile grave ale marșului funebru se răspândesc în încăpere ca un stol de corbi, bărbatul revine calm spre fotoliu și se așază cu un icnet de satisfacție.

— Încă un amănunt, spune el cu aerul că și-a amintit – ceva lipsit de importanță. Mâna ta dreaptă, Nicolae Vlăduțiu, a avut acum câteva ore un accident mortal. A fost neatent, s-a împiedicat sau cam așa ceva, amănuntele n-au importanță, și s-a prăbușit de la etajul șase în tunelul liftului din blocul „Adriatica”. Nimeni nu știe ce căuta acolo, încheie el, neutru.

— Nicio amânare, deci? întreabă ea inutil.

Hans Ebner zâmbește cu toată gura.

— Din păcate nu. E timpul să ne spunem adio. Preferi glonțul sau otrava? Dacă ar fi să-ți dau un sfat, cred că cianura este, ca să zic așa, mai estetică. Să te împrumut, așa, ca între camarazi? o întreabă cinic.

Dagmar von Hackenau clatină din cap, nu n-are nevoie, apoi se întoarce pe jumătate spre comodă, însă glasul bărbatului o face să se oprească:

— Lista! Peste o oră trebuie s-o predau. Crede-mă, nici mie nu-mi convine să renunț la munca unei întregi echipe din serviciul nostru, dar hârtiile trebuie să fie trimise la Berlin de omul Gestapo-ului!

Femeia rămâne nemișcată, fără să-i răspundă. Hans Ebner adaugă cu cinism:

— Gândește-te la familie! Câte necazuri o pot aștepta pentru că ți-ai trădat țara! Dacă ești înțelegătoare, cred că versiunea unei sinucideri din cauza unei depresiuni nervoase îi va scuti pe ai tăi de complicații.

Blonda se întoarce cu spatele, întinde mâna, ia plicul și, fără să se întoarcă îl aruncă jos, la câțiva pași de fotoliu.

— Bineînțeles! exclamă el. Trebuia să mă fi gândit! Scrisoarea către așa-zisa prietenă.

— Porcule! șuieră ea cu ochii ațintiți asupra imaginii bărbatului reflectată în oglindă. Sper să crapi și tu curând!

Hans Ebner râde zeflemitor.

— Iată o urare sinceră! Cine știe?! Fiecare cu norocul lui!

Mâna dreaptă a femeii se deplasează ușor spre casetă. Nu-i greu de imaginat ce vrea să facă. Rămâne de văzut dacă va izbuti sau nu să folosească arma ascunsă acolo. Dagmar urmărește fiecare mișcare a bărbatului din spatele ei. Când Hans Ebner se apleacă să ia plicul, apucă cu o mișcare lentă pistolul, îl strânge puternic în mână, apoi se întoarce brusc și îndreaptă arma spre el. Acesta, surprins, zvâcnește încercând să se ridice în picioare și trage fără să ochească. Se aude o plesnitură înfundată. Oglinda de deasupra comodei vibrează și pe suprafața ei apare un mic orificiu spre care se adună păienjenișul cristalului spart. Nu mai apucă să tragă a doua oară. Dagmar apasă pe trăgaci și „Beretta" din mâna ei zvâcnește de două ori. Hans Ebner tresare, se oprește din mișcare nehotărât, de parcă ar fi întâlnit un obstacol, iar brațele îi zboară în lături. O secundă mai târziu voința care îl însuflețește îl părăsește și se prăbușește greoi în fotoliu, cu capul lăsat pe spate. Arma îi cade din mână cu o bufnitură surdă pe covor. A murit, strângând în mâna stângă plicul, de parcă ar vrea să-l ia cu el în mormânt.

— Ai avut dreptate, șuieră femeia cu un zâmbet sinistru. Fiecare cu norocul lui! Al tău era în vacanță în seara asta.

Preț de câteva minute Dagmar von Hackenau privește cadavrul răsturnat în fotoliu, frângându-și mâinile, cuprinsă de cea mai adâncă disperare. Când ultimele acorduri ale marșului funebru se stâng, în cameră nu se mai aude decât fâșâitul plăcii care se învârte în gol. Într-un târziu, femeia se întoarce spre oglinda spartă, se privește îndelung, apoi pune pistolul în casetă și scoate fiola cu cianură.

Cum un spion viu valorează mai mult decât unul mort, în clipa următoare acționez. Deschid fără menajamente ușa, până atunci întredeschisă, care desparte biroul de living-room, și năvălesc în încăperea alăturată. Îndrept „Luger”-ul, amenințător, spre Dagmar, care, văzându-mă, se dă înapoi, scoate un strigăt scurt de groază și, înainte să-i pot vorbi, bagă fiola în gură, sfărâmând-o între dinți. Rămâne imobilă câteva secunde, cu un zâmbet batjocoritor întipărit pe buze, doar câteva secunde, fiindcă în clipa următoare o convulsie îi schimonosește chipul. Încearcă să ducă mâna la gât și se prăbușește ca retezată pe parchetul gălbui. Membrele îi mai zvâcnesc de câteva ori, apoi încremenește pentru totdeauna.

Pun pistolul în toc și înaintez spre mijlocul încăperii. În aer plutește mirosul iute al prafului de pușcă ars. Mă apropii de fotoliul în care Hans Ebner privește, cu ochii larg deschiși, spre tavan. În ei încă se mai citește

uimirea, în dreptul inimii, cămașa e pătată de sângele ce se prelinge într-o șuviță subțire. Mă aplec și-i smulg dintre degetele încleștate plicul. Îl deschid cu o mișcare nerăbdătoare. Conține într-adevăr lista pe care o căutam.

Înainte să dispar, dau o raită prin casă și șterg cu batista obiectele pe care le-am atins, înlăturând amprentele. Când termin, privesc o clipă cele două cadavre și încerc să-mi imaginez agitația nebună a celor de la legație când le vor descoperi. Vor fi nevoiți să cheme poliția, iată un lucru ce nu le va conveni deloc. La Berlin va fi jale mare când omul Gestapo-ului va informa că lista a dispărut.

Înainte de a mă face nevăzut, mai am un lucru important de rezolvat: dobermanii. Mă ascund după ușa de la intrarea de serviciu și cu o bucată de carne îi atrag în bucătărie. Când câinii sunt înăuntru trântesc ușa în urma lor și blochez clanța cu o coadă de mătură. Cele două animale mârâie întărâtate, dar este prea târziu. Drumul e liber.

Mă reîntorc în living-room și arunc o ultimă privire prin încăpere. Cioburile oglinzii reflectă interiorul într-o puzderie de imagini.

— Uite doi oameni care n-au știut că oglinda spartă aduce ghinion, murmur înainte să ies.

La masa lungă din mijlocul încăperii, Dan Comăneanu examinează cu atenție fotografiile făcute de Roger Caramzulea la vila senatorului. Ziaristul a urmat punct cu punct indicațiile mele: a ridicat din seiful Băncii clișeul și al doilea rând de fotografii, apoi a dat filmul și lista *persoanei* să le copieze.

Țuguindu-și buzele, Dan Comăneanu se uită încă o dată pe lista smulsă dintre degetele încremenite pe veci ale lui Hans Ebner. O veioză așezată pe masă îi luminează chipul teribil de preocupat.

Deasupra șemineului de cărămidă lucesc slab două săbii încrucișate sub un pieptar de armură, piese ieșite din mâna vreunui falsificator de antichități de la Paris sau Londra. „Gazda” mă asigurase zâmbind ironic că stăpânul, fabricant de postavuri pentru armată, era convins că dăduse lovitura când le cumpărase. Și tot atât de convins era că încăperea, care arată ca un depozit de mobile și tablouri contrafăcute, nu are egal în cartier. Sunt sigur că din punctul ăsta de vedere nu se înșală câtuși de puțin.

Mă uit la ceas. Se apropie momentul în care voi trece la îndeplinirea ultimului punct din planul pe care mi l-am făcut.

Contrar așteptărilor, mă simt liniștit. Prezența

prietenilor mei îmi creează un sentiment de siguranță, este minunat să știu că nu mai sunt singur în afacerea asta neplăcută, că există cineva gata să-mi întindă o mână de ajutor.

Peste puțin timp aud pașii Dianei Manolescu. Înainte să-și facă apariția în cameră, închid ochii și mă prefac că dorm. Când ajunge în dreptul meu, încetinește și trece cu grijă mai departe. În aer se răspândește o puternică aromă de cafea. Aromă de cafea și de parfum „Soir de Paris". Întredeschid ochii și furișez o privire pe sub pleoape admirându-i silueta.

Se oprește lângă masă și pune cu grijă în fața ziaristului o ceașcă aburindă. Ținând cu grijă tava pe care se mai află două cești, se reîntoarce. Închid ochii.

Diana se oprește lângă mine, pune tava pe măsuța de lângă fotoliu și rămâne câteva clipe nehotărâtă. Nu se îndură să mă scoale. Deschid ochii.

— Nu dorm, șoptesc. Dacă vrei, putem să ne bem cafelele împreună.

Doctoriței clipește aprobator.

— De ce nu?

Vreau să mă ridic să-i aduc un scaun, dar ea îmi face semn că nu e nevoie. Se așază pe brațul fotoliului, sprijinindu-și trupul fierbinte de umărul meu. Este îmbrăcată numai în fusta de la taior și bluză albă, așa că îi simt linia suplă a corpului până la cele mai ascunse

detalii. Depășesc un moment dificil, întinzându-mă după pachetul de țigări. Aprind două regale, îi ofer una din ele, o acceptă fără nicio ezitare, apoi se cuibărește mai bine lângă mine. Nu îndrăznesc să mă mișc. Fumăm în tăcere, fără să ne clintim, așa că timpul trece repede, prea repede dacă mă gândesc mai bine.

Trag adânc aer în piept, apoi oftez. Privesc ceasul și constat că este o oră când un telefon dat la locul potrivit poate să fie cât se poate de neplăcut. Asta și vreau, în clipa în care părăsesc fotoliul confortabil, citesc pe fața Dianei o umbră de regret. Mă apropii de masă. Trag un scaun și mă așez cu coatele sprijinite de tăblia lustruită. În cercul de lumină proiectat de abajur sunt etalate, aliniate în ordine ca niște soldăței de plumb, fotografiile și cele trei file ale listei. În capăt se află filmul și copia lui.

— Spuneai că ai un plan. Dacă-i așa, ce urmează? mă întreabă ziaristul.

Îi expun punct cu punct planul meu. O singură nedumerire are prietenul meu și mi-o spune:

— Ce rost are să-l bagi pe Scarlat Orășeanu în toată afacerea asta? Cazul nu e de competența lui. Ar trebui apelat la altcineva.

— Nu cred. Arestarea trebuie să fie făcută de unul din reprezentanții poliției, nu contează cine, dacă vrem ca toate problemele să rămână în picioare. Pe urmă, nu

uita situația în care mă aflu. Sunt urmărit, iar Orășeanu e singurul care mă cunoaște mai bine și nu cred c-o să mă înhațe de cum mă vede.

— Nu-mi vine să cred că suntem aproape de capăt, spune Dan ca pentru sine. Păcat că pentru mărturiile astea au murit deja atâția oameni.

— Și în timpul ăsta omul Gestapo-ului, deocamdată necunoscut stă bine mersi pe unde și-o avea sălașul. La ora asta își freacă mâinile mulțumit, satisfăcut de propria-i viclenie, și se cinstește cu un *schnaps*, așteptând ca Hans Ebner să-i aducă lista. Nu peste multă vreme însă va începe să-și roadă unghiile de nerăbdare, văzând că acesta întârzie. Atunci o să am grijă să-i parvină informația că lista-i la mine. Nu se poate ca în situația asta să nu-l văd, în fine, la față.

— Și cum o să faci?

— Simplu! O să-i telefonez senatorului. Cum cei doi sunt în cârdășie, lucrurile sunt ca și aranjate.

După ce îi dau ultimele detalii în legătură cu ce are de făcut, Dan Comăneanu își ia rămas bun de la doctoriță.

Înainte de a ieși îl opresc cu un gest scurt:

— Te rog să fii punctual. Am nevoie de tine *acolo*.

— Nicio grijă, *șefu*! îmi spune zâmbind. Voi fi punctual. Mă apropii de aparat și formez numărul centralei. Cer o convorbire interurbană. Cum este destul de târziu, peste puțin timp am legătura cu vila

senatorului Nicoară Gregorian.

După câteva apeluri, îmi răspunde o voce politicoasă, în care îl recunosc pe valetul Alfred și nu mai știu cum, omul cu vesta tărcată. În receptor se aud voci și muzică. Domnul Gregorian se distrează, deși la vârsta lui e cam imprudent. Mă bucur că pot să-i fac un bine și să-i sparg petrecerea. Îi spun lui Alfred că vreau să vorbesc cu stăpânul lui; deloc curios, vrea să-l cheme, însă înainte să lase receptorul jos îl întreb dacă a fost vrednic și a îmbăiat „Mercedes”-ul. Am impresia că vocea i se voalează ușor când îmi răspunde că asta îi e îndatorirea și că și-o face zilnic. Îl încurajez s-o țină tot așa și o să ajungă departe.

Nu aștept mult și aud în receptor vocea lui Nicoară Gregorian.

— Zătrescu, spun, silabisind, când întreabă cine e.

Fostul senator își drege vocea, este surprins să mă audă, dar se reculege repede și-mi spune să aștept să se ducă în birou. Vrea să vorbim în liniște. Trece destul timp până când îi aud din nou glasul. De data asta fundalul sonor e altul. Pornesc imediat la atac:

— Domnule senator, vă propun un schimb. Un schimb echitabil, după părerea mea.

— N-am ce discuta cu un om căutat de poliție, mă întrerupe.

Minte. Altfel mi-ar fi trântit imediat telefonul în nas.

— S-o lăsăm baltă, domnule senator. Nu v-am dat telefon ca să-mi dați lecții de civism. Vreau să vorbim ca doi tâlhari cinstiți care vor să pună mâna fiecare pe ce are celălalt și nu-i mai face trebuință.

Nicoară Gregorian se îneacă de indignare.

— Cum îți permiți?!!

Pufnesc disprețuitor.

— Uite că-mi permit, domnule! Îmi permit fiindcă am douăsprezece fotografii și negativul lor, iar dumneata apari lângă niște persoane dubioase în fiecare din pozele făcute de Roger Caramzulea la vila dumitale. E limpede?! Dumneata îl ai pe ziarist. Limpede, nu?

Senatorul vrea să spună ceva, dar nu-i las timp:

— Ascultă-mă, domnule! Pe urmă te ascult eu. Am probe că ziaristul trăiește. Sunt angajat să-l găsesc, viu sau mort. De preferat viu, altfel voi da fotografiile unui ziar, iar consecințele sunt lesne de ghicit. În ultima variantă te mănâncă pușcăria. Clar?! Acum ai dumneata cuvântul!

Nicoară Gregorian se gândește câteva secunde bune, apoi întreabă îngrijorat:

— Și dacă ziaristul mă va ataca în presă?

Răsuflu ușurat. Recunoaște, în sfârșit, că îl ține sechestrat pe Roger Caramzulea.

— Este un risc, într-adevăr, dar, cum nu va mai avea fotografiile, sunt convins că dispuneți de mijloacele

necesare să înăbușiți un astfel de scandal.

Adaug:

— Mai am și o listă, să-i zicem, de subscripții, pentru o anume organizație – îi înșir câteva nume pe care mi le amintesc. E un argument în plus?!

Senatorului îi trebuie mult timp, ca să-și revină. Lovitura este neașteptată și a recepționat-o din plin.

— Bine, acceptă el total deconcertat. Cum vom proceda?

În sfârșit! aproape pot răsufla ușurat. Îi spun toate detaliile, apoi închid. Fiindcă este ora telefoanelor surpriză, apăs pe furcă și, după ce îmi vine tonul, formez numărul de acasă al comisarului Scarlat Orășeanu. Polițistul răspunde aproape imediat. Nici el nu s-a culcat încă. Se pare că în noaptea asta cetățenii orașului au hotărât să doarmă mai puțin.

— Da?!

Întrebarea îmi sună ca lătratul unui dog german. Râd.

— Surpriză! Ghici cine e la telefon!

Scarlat Orășeanu mă întreabă răstit:

— Ce vrei?!

— M-am săturat de jocul ăsta de-a hoții și vardiștii... Fără să-l las să mă întrerupă, îi spun că am cazul aproape rezolvat, îl am pe Nicolae Vlăduțiu în mână, am probe care o să bage în pușcărie o duzină de oameni, printre care și pe senatorul Nicoară Gregorian. Mai

adaug că accidentul lui Roger Caramzulea a fost o înscenare și în felul acesta îi ofer pe tavă o crima ca și rezolvată. Polițistul mă ascultă în tăcere, pentru o clipă mi se pare că respirația i se accelerează, dar nu, mă înșel, fiindcă îmi răspunde disprețuitor:

— Minți ca să-ți salvezi capul, dar minți prost, spune el neprietenos. Nu există niciun caz Roger Caramzulea. Poate pentru rubrica de necrologuri.

Râd batjocoritor.

— Evident, nu-ți convine. De data asta te-ai înșelat, dar nu-ți face sânge rău, fiindcă totul a fost executat ca la carte. Inclusiv cantonierul era vârât până la gât în mizeria asta. Cazul Roger Caramzulea există și miroase a politică de la o poștă. Dacă te interesează, am fotografiile luate de reporter la proprietatea senatorului Nicoară Gregorian. În urmă cu zece zile. N-ai vrea să le vezi? Sunt foarte interesante.

Îi descriu și lui personajele. Brusc are un acces de tuse tabagică.

— Sau poate crezi că toate astea le-am inventat eu? îi spun, după ce se liniștește. Dovadă că sunt adevărate este că senatorul, pe care l-am sunat acum câteva minute, acceptat să se întâlnească cu mine. Le vrea, iar în schimbul lor este dispus să-mi ofere ceva foarte interesant. Știi ce?

Polițistul nu-mi răspunde, dar tăcerea lui este o

invitație să continui.

Un ziarist viu, nu pot să garantez că e și nevătămat pe care-l cheamă Roger Caramzulea!

La celălalt capăt al firului se lasă o tăcere grea, urmată de un nou acces de tuse tabagică. Într-un târziu, când se liniștește, aud în receptor:

— Și ce vrei să spui cu asta?!

— Nimic mai mult decât ce-ai auzit. Ziaristul trăiește.

— Să zicem, acceptă el într-un târziu. Dar cantonierul și barmanul cu siguranță nu mai trăiesc.

Simt că polițistul începe să cedeze, pare dispus să dialogheze, ceea ce, de fapt, și urmăresc.

— Cu cei doi este o altă poveste. Când o să ne vedem o să-ți ofer detalii. Ca să te liniștești, nu eu i-am omorât.

Scarlat Orășeanu mă întrerupe. Vocea lui pare și mai neprietenoasă:

— Ascultă, băiete! Să nu-ți treacă prin cap gândul că o să te salvez! Judecătorul e cel care o să hotărască dacă ești sau nu vinovat.

— Să nu crezi că te-am căutat ca să mă ajuți s-o șterg din țară, spun enervat. Îți ofer probele pe care le-am adunat și mă pun la dispoziția ta. Cu o condiție.

— Care?!

— Să mă ajuți să rezolv cazul.

— Cum aș putea s-o fac?

— Simplu. Să faci tu arestările. Ce se va întâmpla cu

mine mai departe mă privește. Dar sunt gata să pun rămășag că voi scăpa cu fața curată.

— Ești atât de sigur pe tine, încât aproape că mă faci să te cred. Totuși, lasă-mă să mă conving singur că ești nevinovat. Când ne vedem?

În fine, a cedat. După ce notez adresa pun receptorul în furcă.

Scot din buzunarul pantalonului o bucată de hârtie, pe care notez în grabă un nume și un număr de telefon. După ce mai verific încă o dată numărul în memorie, mă apropii de Diana și-i întind biletul. Privește cele două rânduri, apoi se uită la mine nedumerită. Îi arăt în câteva cuvinte despre ce e vorba, dar ea mă asigură că va face întocmai ce-i cer, cu toate că nu mai înțelege nimic.

— E prea complicat să-ți explic acum totul. Nu mai am timp de detalii, dar îți promit că o să le afli mâine. Fă ce ți-am spus și-ți garantez că o să fie bine.

Îmi pun hamul de la pistol, îmbrac haina și-mi aranjez cravata în oglindă. Armez „Luger”-ul, îi pun piedica și-l bag în teacă, apoi vâr în buzunare cele trei încărcătoare de rezervă ce zac aruncate pe măsuța de toaletă. Îmi așez pălăria pe o sprinceană și în fine îi surâd Dianei, care nu-și mai dezlipește ochii de la mine.

— Sunt gata.

Ea se ridică și face un pas înainte.

— Grig, murmură abia auzit.

O privesc surprins. Grigore sună poate mai dur, dar mărturisesc că nu-mi displace nici alintul ăsta, mai cu seamă că vine de la ea.

— Să ai grijă, șoptește.

Strânge în pumn hârtia pe care i-am dat-o. O strânge atât de tare încât, la încheieturi, degetele fine capătă culoarea fildeșului.

Nu-i răspund. Ridic doar mâna în semn de jurământ. Se apropie și mai mult de mine. Ca să preîntâmpin gestul dictat de tensiunea momentului, gest pe care mâine s-ar putea să nu mai vrea să și-l amintească, o cuprind ușor de umeri, oprind-o la câteva palme distanță. Ochii îi sunt umezi, iar albastrul lor pare dintr-o dată mai limpede. O mângâi încetișor pe părul cu reflexe metalice, apoi, fără un cuvânt, mă îndrept spre ușă.

— Să nu uiți! îi amintesc, înainte să ies din încăpere, rupând farmecul marilor despărțiri. Ora cinci, niciun minut mai devreme sau mai târziu!

17

În oraș e încă întuneric, dar spre răsărit cerul începe să-și schimbe culoarea. Străzile sunt pustii. Până aici, cu excepția câtorva mașini și a salariaților salubrității, care

se pregătesc și ei să dispară, n-am întâlnit decât câțiva trecători singuratici, ce se strecoară pe trotuare ca niște umbre rătăcite.

Lângă Dâmbovița, în apropierea halelor, peisajul se însuflețește brusc datorită negustorilor și tarabagiilor care-și descarcă marfa. Sunt primele semne că Bucureștiul începe să se trezească.

Las în stânga intrarea în Parcul Carol, la poalele dealului Filaret, și peste câteva minute opresc în fața locuinței lui Scarlat Orășeanu, o clădire veche cu ferestre înguste și înalte, ridicată pe la începutul secolului. Pătrund în clădire și încep să urc o scară îngustă, cu treptele tocite.

Balustrada din fontă turnată, cu arabescuri complicate, vopsită de nenumărate ori de-a lungul anilor, este scorojită pe alocuri. Blocul, deși modest acum ca înfățișare, mai păstrează încă un aer din bunăstarea de mult apusă. Privesc numele de pe uși. Doi doctori, un stomatolog și un oculist, un cerealist, evreu după nume. La etajul trei, ultimul, o carte de vizită prinsă în pioneze îmi indică apartamentul polițistului.

Sun de două ori, scurt. Aud o ușă deschizându-se, simt că sunt examinat atent prin vizor, apoi zăvorul culisează cu un zgomot sec și ușa se deschide larg. Scarlat Orășeanu este îmbrăcat într-un halat de casă cu

cordonul legat neglijent. Reverele îi sunt larg desfăcute, lăsând să i se vadă pieptul păros.

Fără să scoată vreo vorbă se dă la o parte și-mi face semn să intru. Din hol mă invită într-o încăpere spațioasă, dominată în mijloc de o masă ovală. Pe ea sunt îngrămădite câteva cărți de criminalistică, mai multe numere din „Realitatea ilustrată” și „Ilustrațiunea română” și câteva coli de hârtie. În apropiere, lângă o scrumieră aproape plină cu mucuri, se află o cană cu cafea din care aburii se ridică molcom în șuvițe străvezii.

Trag unul din scaunele masive de stejar, cu spătarul sculptat, și mă așez cu fața spre fereastra larg deschisă, dincolo de care zăresc luminile orașului acoperit încă de mantia întunericului.

Polițistul închide ușa, revine în cameră târându-și papucii și, ocolind masa, se așază lăsându-se greu pe scaunul din fața mea. Soarbe de câteva ori din cafeaua fierbinte. După ce lasă cana jos, spune, mișcându-și degetele nerăbdător.

— Fotografiile!

Mă las pe speteaza scaunului, cu o figură stânjenită.

— Nu le am la mine.

Scarlat Orășeanu izbește cu pumnul, violent, în tăblia mesei. Din cauza șocului o revistă alunecă puțin într-o parte, lăsând să se vadă țeava unui pistol. Privind gura

armei îmi spun că încrederea, mai cu seamă în rândul polițiștilor, își are limitele ei.

— Mă, nu te juca cu mine! Are vocea gâtuită de furie. Crezi că poți să-ți bați joc de mine la infinit?

Mă aplec spre el, sprijinindu-mă cu palmele de marginea mesei, și-i spun privindu-l fix:

— Omule, crezi că nu sunt în toate mințile să mă plimb prin oraș cu ele în buzunar, când risc în orice moment să fiu prins?! îl întreb enervat. Exclus! Le-am dat cuiva de încredere, care, dacă mi se întâmplă ceva, dă toată povestea publicității. Asta-i polița mea de asigurare.

Comisarul mă ascultă încruntat, fixând cu îndârjire silueta unei șatene savuroase ce se prăjește la soare pe una din copertele revistei „Realitatea ilustrată".

— Pe lângă fotografii, are și negativul, adaug după un moment de tăcere.

Mă uit la ceas. Patru și douăzeci de minute.

— Mă întâlnesc cu el peste patruzeci de minute.

Comisarul ridică privirea; mă scrutează, încercând să ghicească dacă e cazul să mă mai creadă ori ba. Pe masă, în fața mea stă aruncat un briceag cu lama ruptă pe jumătate. Vârful, cam de vreo doi centimetri, se găsește alături. Iau bucățica de metal între degete și o examinez absent.

— Ei, ce zici?! Mă sprijini?

— Să zicem, spune el posomorât. Spre binele tău, sper ca povestea să aibă cap și coadă.

Privesc nervos ceasul. Patru și douăzeci și cinci de minute.

— Firește. O să ți-o spun pe drum. Întârziem!

Polițistul se ridică.

— Bine, oftează el. Unde te întâlnești cu Vlăduțiu?!

Îi spun în câteva cuvinte, suntem în întârziere, dar el, fără să se grăbească, se îndreaptă spre ușa care dă în camera alăturată.

— În cinci minute sunt gata, mă liniștește dispărând în încăperea vecină, nu mai înainte de a fi închis ușa cu grijă.

Rămas singur, mă întind peste masă și trag pistolul de sub revista care-l acoperă. Este un „Steyr" de 9 mm, o armă puternică pe care, dacă o porți asupra ta, ai, fără îndoială, un sentiment de siguranță. Scot încărcătorul, îl verific, apoi mă joc câteva clipe cu el, cântărindu-l în palmă. Bag fără zgomot încărcătorul la loc în magazie, așez „Steyr"-ul în aceeași poziție și îl acopăr cu revista. Sunt convins că polițistului nu i-ar plăcea să constate că am pus mâna pe pistolul lui, după cum nici mie nu mi-ar plăcea să umble altcineva cu arma mea. Pur și simplu o superstiție a celor din branșa noastră.

Mă ridic și mă apropii de fereastră. Cerul s-a luminat și mai mult. În depărtare se distinge cupola

parlamentului înălțându-se peste Dealul Mitropoliei. Ușa de la camera vecină se deschide și în pragul ei apare comisarul. Este gata de drum.

Mai avem puțin până la locul întâlnirii. Când soarele, imens, arămiu, începe să se înalțe peste linia orizontului, scăldând cerul într-o lumină sângerie. Împrejurimile, drumul ce se întinde printre lanurile nesfârșite de porumb, copacii singuratici care întrerup arareori monotonia, par stropite cu o pulbere roșiatică.

Din când în când furișez câte o privire spre Scarlat Orășeanu care privește absent fâșia de asfalt ce aleargă neobosită în întâmpinarea mașinii. Abia am terminat de povestit tot ce știam. Ca să fiu sincer, *aproape* tot ce știam, fiindcă am ocolit cu bună știință cele petrecute în locuința nemțoaicei. Și așa e prea mult. De câteva minute comisarul păstrează o tăcere mohorâtă, prevestitoare de furtună. Amănuntele despre înscenarea accidentului lui Caramzulea nu i-au picat tocmai bine, iar acum fierbe mocnit. Tac. Îl las să-și rumege în liniște suferința, fiindcă am și eu idee de ce înseamnă o criză de orgoliu profesional.

În curând, la aproape un kilometru de șosea, se profilează silueta masivă a unei clădiri așezate în mijlocul unei miriști. Un drum de țară, plin de hârtoape, duce într-acolo. Încetinesc și virez spre clădirea

stingheră, nepotrivită cu peisajul. După câte știam, construcția ei a început în preajma războiului, proprietarul urmând să instaleze aici o fabrică de zahăr. Dar de la proiecte la realitate e câteodată o cale atât de lungă! O dată cu începerea operațiilor militare uitase de visurile sale grandioase, și încheierea păcii nu însemnase și reluarea lucrărilor, ruinele ei rămânând să domine împrejurimile cu tristețea zidurilor arse.

Când ne apropiem, claxonez de două ori. Un bărbat, răsărit ca din pământ, înaintează până în mijlocul drumului. Este Dan Comăneanu. Scarlart Orășeanu se apleacă înainte, vrând parcă să-l vadă mai bine.

— Omul meu, spun scurt.

Reduc și mai mult viteza, deoarece drumul, dacă șleaurile pline de gropi se vor fi numit cândva drum, devine infernal. Deși merg doar cu câțiva kilometri la oră, norul de praf stârnit de „Pontiac” plutește într-o perdea densă deasupra miriștii. Opresc în dreptul ziaristului.

— Vreo mișcare? îl întreb, scoțând capul pe fereastră. Dan Comăneanu încearcă inutil să înlăture cu palma pulberea gălbuie care ne învăluie.

— Până acum, niciuna, și sunt aici dinainte de răsăritul soarelui, mă anunță el, strâmbându-se din cauza prafului. Am făcut d recunoaștere a împrejurimilor și am, constatat că se poate pătrunde cu

automobilul înăuntru.

Comisarul nu pare atent la conversația noastră. Scrutează cu un aer nemulțumit clădirea părăginită din față, nu-i place locul, e prea pustiu aici și, cum are destulă experiență, își dă seama că senatorul a cedat atât de ușor doar la prima vedere. Este, de altfel, și părerea mea, dar, cu toate astea, ținând seama de ce mi-am propus, locul mi se pare ideal. Fac semn jurnalistului să urce.

După ce rulez vreo douăzeci de metri, pătrund printr-un gang întunecos în curtea fabricii. Pereții înalți mărginesc un patrulater plin cu dărâmături, cu laturile de aproape o sută de metri. În mijloc se află ruina unei clădiri neterminate, dărâmată până la un metru, un metru și jumătate de la nivelul solului. Comăneanu întinde brațul stâng înainte.

— După grămada de moloz, strigă el, încercând să acopere zgomotul motorului amplificat de ecou, drumul devine liber până în celălalt capăt al clădirii.

Deși ultimul etaj, al doilea, este deja scăldat în primele raze ale soarelui, în interiorul curții e încă penumbră. Opresc, închid motorul și cobor. Comisarul și prietenul meu mă urmează imediat. Ecoul portierelor trântite se aude cu putere între zidurile înalte, care-și cască deasupra noastră deschizăturile triste ale ferestrelor. Stoluri de lăstuni stârniți de zgomotul mașinii săgetează

aerul în toate direcțiile.

— Dan Comăneanu, ziarist, și Scarlat Orășeanu, polițist, fac prezentările, laconic.

Mă uit la ceas. Este cinci și cincisprezece minute. În urmă cu un sfert de oră Diana Manolescu a telefonat la numărul pe care i l-am lăsat. Peste alt sfert de oră trebuie să sosească senatorul.

— Nu credeți că de sus putem să admirăm mai bine peisajul? le spun arătând spre golul unei ferestre de la primul etaj, un loc ideal de observație.

Cei doi mă urmează tăcuți. Pătrundem în clădire pe o ușă din apropiere și urcăm atent scările strimte, rău mirositoare, până ajungem într-o hală mare, segmentată de stâlpi înalți de beton. Ici, colo, semiobscuritatea este risipită de razele soarelui, care pătrund piezиș prin spărturile zidurilor, în fâșii subțiri ce desenează pe tavan pete luminoase.

Ocolim dărâmăturile și fiarele contorsionate răspândite pe podea și ne apropiem de una din ferestrele ce dau spre curtea interioară. Suntem pe latura patrulaterului opusă celei cu gangul de acces.

Mă întorc spre ziarist.

— Dă-mi fotografiile.

Dan scoate din buzunarul de la piept plicul galben și mi-l întinde indiferent. Apoi își vâră mâinile în buzunare, curios să audă părerea polițistului.

. Privesc ceasul. Este cinci și douăzeci. Mai sunt zece minute până la ora întâlnirii. Pot să pun pariu că Nicoară Gregorian nu va întârzia, va fi punctual, să rezolve cât mai grabnic afacerea asta, care îi stă ca un nod în gât. Fac semn jurnalistului să plece.

— De ce?! întreabă, intrigat.

— Ca să supraveghezi drumul. E timpul să apară ceilalți.

— Crezi că-i necesar?! insistă el.

— Nu cred, dar fă-o pentru mine, îi spun, exasperat.

Dan Comăneanu pare mai greu de cap în dimineața asta.

Se urnește, bombănind, spre aripa dinspre șosea. Când nu se mai vede, Scarlat Orășeanu întinde mâna, mișcându-și nerăbdător degetele. Același gest pe care l-a făcut cu aproape o oră în urmă în apartamentul său:

— Să le văd, spune pe un ton imperios.

Deschid plicul și îi dau, una câte una, fotografiile mari, lucioase. Comisarul le examinează cu atenție și, după ce-și ridică privirea și de pe ultima, a douăsprezecea, mă fixează fără să scoată vreun cuvânt.

— Ce părere ai?! îl întreb curios.

Fără să-mi răspundă la întrebare, Scarlat Orășeanu întinde din nou mâna.

— La dracu'! Ce mai aștepți? Lista! Ai ajuns să-ți prezinți marfa ca în romanele foileton?!

Zâmbesc, apoi privesc acele ceasului. Cinci și douăzeci și cinci. Scot fără grabă din plic copia listei și flutur cele trei pagini prin aer, ținându-le de unul din colțuri.

— Dinamită curată, comisare! Ori poate crezi că țin în mână niște hârtii oarecare?! Te înșeli! Sunt dovezi fără tăgadă despre un complot ce urmărește subminarea ordinii în stat. Germanii sunt vârâți până la gât în porcăria asta.

Comisarul continuă să stea cu mâna întinsă, frământându-și nervos degetele.

— Nu e falsă? mârâie el. Cum dracu' ai pus mâna pe ea?!

— Nici gând! E cât se poate de autentică, îl asigur. Îi relatez întâmplarea de aseară, din locuința nemțoaicei. Ascultă nemișcat, atent să nu-i scape vreun cuvânt.

— S-o văd, spune el când termin de istorisit.

Îi întind hârtiile, apoi mă apropii și mai mult de fereastră și privesc în curte. Jos, sunt vreo șase, șapte metri până la curtea năpădită de bălării, zăresc „Pontiac"-ul prăfuit; pare abandonat de când lumea între ruinele fabricii. Dinu Rosetti poate să fie mulțumit. Mașina lui încă mai e întreagă.

— Ardeai de nerăbdare să vezi lista, nu-i așa?! spun fără să mă întorc spre polițist. Deși ai obținut-o mai târziu decât scontai, totuși ai obținut-o. Încerc să-mi

închipui prin ce-ai trecut aseară, când îl așteptai pe Hans Ebner, iar el nu mai sosea. Erai furios, nedumerit, ori îți făceai din nou planuri de răzbunare? Cine știe?! În schimb, sunt sigur că ai simțit că-ți fuge pământul de sub picioare când ți-a spus Gregorian că lista-i la mine. Am intuit exact?

În spatele meu se aude o mișcare ușoară. Bănuiesc că bărbatul se retrage câțiva pași, eu însă rămân în continuare cu spatele întors spre el.

— Când am început să te bănui? continui, calm. După ce m-ai vizitat în noaptea accidentului și mi-ai spus că fusesem zărit în locuința lui Caramzulea, am verificat și, bineînțeles, n-am găsit pe nimeni care să fi sesizat poliția. Nu-mi venea să cred, îmi spuneam mereu că mă înșel. Te-am verificat când am găsit bomba în fața ușii mele. După ce ți-am telefonat, te-ai dus ață la vila din Cotroceni, deși nu pomenisem niciun cuvânt despre locul în care mă găseam. Știai unde este, fiindcă tu o puseseși acolo. Putea să fie și asta o întâmplare. La ora aia, de cele mai multe ori oamenii telefonează de acasă. Ultima verificare a fost în legătură cu lista. Ție îți spusesem doar despre fotografii. Senatorul, în schimb, știa și despre listă. A fost o capcană copilărească, în care ai căzut ca un fleț. E o neghiobie care o să te coste.

Fac o pauză, trăgând în piept aerul înmiresmat al dimineții. Este liniște, atât de liniște încât aud respirația

șuierătoare a celuilalt.

— Sau lista, continui, la fel de calm, e atât de importantă pentru tine, încât nu ți-a mai păsat de finețuri? Oricum, nu mai are nicio importanță. Important este că asta-i prima ta acțiune în România, Herr Gestapo, și nu poți să o ratezi cu niciun preț. Așa-i?! îl întreb batjocoritor, în timp ce duc încet mâna spre tocul pistolului aflat sub brațul stâng.

— În locul tău, n-aș face asta, spune calm bărbatul din spatele meu.

Mă întorc încet. Scarlat Orășeanu ține „Steyr"-ul îndreptat spre mine fără ca pe față să i se citească cea mai mică emoție. Îmi face semn să ridic brațele deasupra capului. Mă supun în silă.

— Ești deștept, spune el disprețuitor. Prea deștept ca să nu ai și mari necazuri, detectivule!

— De pildă, să mor tânăr?!

— Gura, îmi răspunde Orășeanu obosit. Dă-mi filmul!

Arunc plicul pe jos, la câțiva pași de el.

— Înapoi! îmi ordonă tăios.

Mă conformez, ținând în continuare mâinile ridicate. Se apleacă fără să mă scape din ochi și culege pe dibuite plicul. Își îndreaptă spatele și, după ce aruncă o privire scurtă înăuntru, îl bagă în buzunarul hainei. Profit de o clipă de neatenție și mă retrag ușor către fereastră.

— Stai pe loc! șuieră Scarlat Orășeanu, îndreptând

arma spre capul meu.

În clipa următoare tresar. Sub bolta halei se aud răsunând pași ce se apropie în grabă. Vreau să strig, dar Orășeanu întinde amenințător pistolul spre mine. Îl privesc neputincios cum se ascunde după un stâlp.

Apare gâfâind Dan Comăneanu, teribil de agitat, și din câțiva pași se apropie de mine.

— Au ajuns. Sunt pe șosea, spune el grăbit, fără să observe strania mea poziție. Ai avut dreptate să nu te încrezi în boșorog. Din mașina lui au coborât doi indivizi înarmați cu puști, care în clipa asta se îndreaptă spre fabrică. În zece minute vor fi aici.

Ridic ochii spre tavan și tac. Remarcă, în sfârșit, figura de gimnastică indiană pe care o fac sârguincios și izbucnește enervat:

— Mișcă-te o dată! Nu glumesc.

Îi fac semn să se întoarcă.

— Nici lui nu-i arde de glumă.

Surprins, Dan pivotează cu o mișcare bruscă spre spate și-l vede pe Scarlat Orășeanu cu pistolul îndreptat spre noi. Deschide gura larg, ca și cum n-ar mai avea aer, dar polițistul i-o retează scurt:

— Treci lângă el!

Stupefiat, ziaristul ridică mâinile și mi se alătură. E atât de uluit, încât nu mai poate să scoată un cuvânt.

— Nu crezi că scena asta seamănă cu o execuție în

zori?! îi arunc disprețuitor comisarului. Chiar dacă ești presat de timp, nu fă tâmpenii! Fiindcă e o tâmpenie să ne împuști în vreme ce poliția, adevărata poliție, trebuie să pice dintr-un moment în altul. Vă ia, pe tine și pe senator, ca din oală.

Scarlat Orășeanu râde gros, ca și când i-aș fi spus o glumă bună. Îi povestesc, la rându-mi zâmbind, cum am lăsat cuiva telefonul comisarului Vasile Popescu, din poliția judiciară, și că acesta, sunt patruzeci de minute de atunci, știe unde pot fi găsit.

— Crezi că n-o să aibă curiozitatea să facă un drum până aici?! Mă îndoiesc. Dacă ascult mai atent cred că se aud deja sirenele mașinilor de poliție. Tu nu le auzi?

Pe figura lui Scarlat Orășeanu se citește însă implacabila hotărâre de a nu lăsa în urma lui decât două cadavre. Pupilele ochilor săi de un albastru spălăcit se îngustează, iar fața îi devine cenușie. Dan Comăneanu privește ca hipnotizat țeava pistolului; își trece limba nervos peste buzele uscate și trage adânc aer în piept, încercând să-și controleze respirația agitată. Se ține tare, e mai tare decât aș fi crezut că poate să fie într-o atare împrejurare.

— Mă descurc, fiindcă am fost pregătit să mă descurc în situații limită, se face auzit, în sfârșit, glasul polițistului. Pentru presă, povestea asta ar suna cam așa: tu și cu tipul de lângă tine l-ați răpit pe Caramzulea

și, cunoscând relațiile lui cu senatorul, i-ați cerut acestuia o răscumpărare. Nicoară Gregorian a acceptat, dar a informat și poliția. Adică pe mine. Ce s-a petrecut mai departe, nu-i greu de imaginat. Văzându-se încolțiți, cei doi răpitori și-au ucis victima, dar au fost și ei lichidați în schimbul de focuri ce a urmat. Până vine comisarul Popescu, totul va fi aranjat ca la teatru. Bineînțeles, povestea poate fi îmbunătățită, șuieră el și apăsă pe trăgaci.

Cobor brațele, fiindcă știu ce urmează. Se aude țăcănitul percutorului, dar capsa nu ia foc. Scarlat Orășeanu strânge din buze și, fără să-și dezlipească privirea de pe mine, armează neașteptat de rapid „Steyr"-ul. Ziaristul, continuă să privească arma hipnotizat.

Orășeanu smucește pistolul și apasă din nou pe trăgaci, dar arma nu funcționează nici de data asta.

Scot fără să mă grăbesc briceagul cu lama ruptă, din buzunar, care zăcea aruncat pe masa din locuința polițistului. Ținându-l în căușul palmei, întind mâna să-l vadă mai bine.

— Eu am briceagul, tu vârful lamei, spun batjocoritor. Ca să nu cauți prea mult, te anunț că este în încărcătorul armei. Blochează cartușele. M-am ocupat de asta în timp ce te-mbrăcai.

Individul are nervii mai tari decât credeam.

Reacționează imediat și, în ciuda masivității sale, este iute, al dracului de iute. Ia de jos o bucată de cărămidă pe care o aruncă cu putere înspre mine. Degeaba mă feresc. Durerea din plex este copleșitoare. Cad în genunchi, cu răsuflarea tăiată. Dan Comăneanu, curajos, se repede în ajutorul meu. Scot pistolul, dar nu izbutesc să trag, deoarece ziaristul se interpune între mine și polițist. Orășeanu evită cu abilitate lovitura și cu mâna în care ține pistolul îi repede ziaristului un upercut peste figură. Acesta încearcă o eschivă, însă țeava armei îi șterge năucitor obrazul, dezechilibrându-l. În secunda următoare, polițistul face un salt și o ia la goană la adăpostul șirului de stâlpi.

Mă ridic și, clătinându-mă, năvălesc în culoarul dintre stâlpi. Îl zăresc. N-a apucat să se îndepărteze decât vreo douăzeci și cinci de metri. În timp ce aleargă, caută cu febrilitate să-și deblocheze pistolul. Mă opresc, apuc „Luger"-ul cu amândouă mâinile, îmi țin respirația preț de câteva secunde și ochesc spre picioare. Trag. La al doilea foc Scarlat Orășeanu tresare și se prăbușește rostogolindu-se pe cimentul murdar. „Steyr"-ul îi scapă din mână și cade la câțiva metri mai departe. Încearcă să se ridice, dar alunecă din nou cu fața la podea. Mă apropii și-l surprind ducându-și gulerul cămășii spre gură. Îl lovesc cu piciorul peste bărbie, capul îi zboară într-o parte, apoi tresare convulsiv și rămâne întins cu

brațele desfăcute în lături.

Bag „Luger”-ul în toc, mă aplec și, opintindu-mă, îl întorc cu fața în sus. Buza îi este spartă, iar din nas îi picură sânge. După cât de tare l-am lovit se poate considera norocos, a scăpat mult mai ieftin decât merita. Pentru orice eventualitate îi smulg gulerul cămășii și îl arunc jos. Ridic piciorul și cu o lovitură scurtă îl strivesc sub călcâi până se aude un scrâșnet de sticlă sfărâmată.

Din spate se aude zgomot de pași. Este Dan Comăneanu. Nici el nu arată mai bine, o rană sângerândă îi brăzdează obrazul stâng.

— Puteai să mă avertizezi când ai înscenat piesa asta ieftină, spune el, tamponându-și rana cu batista. Nu-ți doresc decât să treci prin aceleași clipe prin care am trecut eu mai adineauri.

— E o lipsă, recunosc. Însă fii liniștit, ți-ai jucat rolul perfect.

Mă aplec din nou spre bărbatul întins pe jos și îl percheziționez cu atenție. O pereche de cătușe, batista, fotografiile și lista. Nimic altceva. Îi fac semn lui Dan să mă ajute. Acesta se apropie și, apucându-l de brațe, îl târâm până lângă o țeavă ce șerpuiește de-a lungul zidului.

Îl sprijinim pe Orășeanu cu spatele de zid, ne opintim, e greu ca un sac plin cu nisip, apoi îi leg mâinile cu cătușele de țeava ce trece pe deasupra capului său.

Privesc în urmă. Pe unde l-am târât se zărește o dâră întunecată de sânge.

Ridic capul și ascult cu atenție huruitul imperceptibil ce răzbate de afară. Pare a fi zgomotul unui motor. Pe drumul accidentat ce duce spre construcția părăsita se apropie, fără îndoială, o mașină.

Curând, în dreptul gangului oprește „Mercedes”-ul lui Nicoară Gregorian. Șoferul limuzinei zărește automobilul nostru, schimbă maneta de viteze în marșarier, dă câțiva metri înapoi, apoi manevrează volanul cu dexteritate, pătrunzând în curtea fabricii.

Duduitul înfundat al motorului răsună grav între zidurile clădirii. Încă nu coboară nimeni.

Dan Comăneanu se apropie de mine și examinează încruntat „Mercedes”-ul.

— Îi așteaptă pe ceilalți, constată cu o urmă de îngrijorare.

— Era și normal, nu?

Cum nu vreau să las timpul să lucreze în favoarea lor, scot „Luger”-ul pe fereastră și apăs pe trăgaci. Împușcătura irumpe asurzitor între zidurile părăginite. Stârnite de zgomot, stolurile de lăstuni împânzesc din nou cerul. Apelul meu nu rămâne fără răspuns. Ușa din dreptul șoferului se deschide încet și dinăuntru își face apariția un bărbat cu părul de un alb strălucitor. Este Alfred, valetul senatorului. Se înalță pe vârfurile

picioarelor și privește preocupat în jur. După calculele lui, întăririle mai au până să ajungă, așa încât cine a tras? Prudent, scoate de sub haina cenușie a costumului de golf un revolver, pe care îl ține ridicat, gata să deschidă focul.

— Unde-i Caramzulea?! strig, ducând palma stângă pâlnie la gură. După ce-l văd, începem târgul!

Valetul tresare și își înalță grăbit privirea în direcția noastră. În clipa următoare, supunându-se unei porunci, se întoarce și deschide portiera din spate. Din mașină coboară cu mișcări nesigure un bărbat înalt, adus de spate, îmbrăcat într-un costum boțit, prea larg pentru el. Mâinile îi sunt legate la spate.

— Roger! șoptește agitat Dan, înghiontindu-mă ușor.

— Ești sigur?!

— Ce dracu', doar îl cunosc foarte bine!

Fac un pas înainte în așa fel încât să pot fi zărit.

— E-n regulă! strig. O să înaintez până la jumătatea distanței dintre noi. Să vină senatorul! Singur!

Nici n-apucă să se stingă ecoul, când se deschide și cealaltă portieră din spate și din „Mercedes" coboară Nicoară Gregorian. E îmbrăcat la patru ace, iar cravașa pe care o ține în mâna dreaptă îți lasă impresia că e pregătit. Mai degrabă pentru o cursă de cai decât pentru o tranzacție. Pornește fără grabă în direcția noastră, pășind cu grijă printre grămezile de moloz. Cercetează

iscoditor locul, de parcă ar căuta pe cineva anume. Nervos, retează cu cravașa, cu un gest scurt, vârful unei tufe de scaieți ieșită în cale.

— Nu-l scăpa din ochi! îi spun ziaristului și pornesc în fugă spre locul în care zace doborât Scarlat Orășeanu. Culeg de jos arma polițistului și, în timp ce mă reîntorc spre fereastră, scot magazia și arunc bucățica de metal ce a împiedicat cartușele să gliseze spre țeavă. Introduc încărcătorul în lăcașul lui și întind pistolul jurnalistului.

— Știi să-l folosești?

Comăneanu armează cu o mișcare scurtă „Steyr"-ul.

— Închipuiește-ți că da.

Când ajung în apropierea scării, ziaristul mă strigă:

— Grigore!!

Mă opresc și mă întorc.

— Ce mai e?!

— Povestea aia cu comisarul Popescu nu e un bluf, nu-i așa?

— Nu, nu e, dacă asta te liniștește. Ți-am spus doar, poliția face arestările.

Comăneanu îmi face semn că e lămurit, pe urmă se îndreaptă spre locul în care zace inconștient Scarlat Orășeanu.

Nicoară Gregorian mă așteaptă scormonind cu vârful pantofului praful de la picioare. Mă îndrept spre el, privind roată etajele clădirii. Nicio mișcare suspectă.

Stolurile de lăstuni s-au făcut nevăzute, doar câteva păsări se mai rotesc în cercuri largi deasupra ruinelor. Încerc să-mi maschez nervozitatea. Comisarul Vasile Popescu întârzie, iar fiecare minut ce trece mă apropie de inevitabila confruntare cu cei doi ucigași debarcați la șosea.

Mă apropii de senator. Este elegant și sfidător. Mă examinează cu o privire disprețuitoare, costumul meu în dungi nu-i place, apoi întinde mâna după probe. Este calm, sigur de sine. Le privește în tăcere. Când termină, ridică ochii spre mine.

— Interesante, dar fără negativ nu valorează doi bani.

Scot din buzunar clișeul. Senatorul își pune tacticos monoclul și privește atent pelicula pe care i-o derulez încet prin fața ochilor. Mă apropii de el ca să vadă mai bine imaginile de pe celuloid, urmărindu-i prudent fiecare mișcare. Sunt atât de aproape, încât îi simt mirosul discret de lavandă.

— În privința fotografiilor, m-am lămurit, spune scoțându-și monoclul. Unde este lista?

Mă dau câțiva pași înapoi, rulez negativul și întind mâna.

— Fotografiile!

Nicoară Gregorian mi le înapoiază docil. Le pun alături de negativ în plic, apoi scot din buzunar lista și i-o arăt. Nu știe cum a ajuns la mine, dar consideră

probabil că nu e momentul să întrebe. De altfel nici nu-l interesează de vreme ce curând va reintra în posesia ei. Înclină din cap că o recunoaște. Falsul este perfect. Îi expun în câteva cuvinte cum văd desfășurarea schimbului. Încuviințează. Pun în plic și lista, așez totul pe o piatră, apoi ne îndepărtăm amândoi câțiva metri.

Senatorul ridică cravașa în aer, e semnalul convenit cu valetul. După o scurtă ezitare, Alfred îl împinge pe Caramzulea în direcția noastră. Ziaristul se mișcă încet, nesigur.

Nicoară Gregorian stă cu ochii pironiți pe plicul așezat la numai câțiva metri de el. Lângă „Mercedes”, Alfred își potrivește cu mâna stângă cozorocul șepcii cadrilate, în vreme ce în dreapta continuă să țină revolverul, cu țeava îndreptată spre pământ.

Tresar. În depărtare răsună câteva împușcături. Mai întâi ca o părere, apoi din ce în ce mai distinct, se aude zgomotul unui motor de automobil.

Intrigat, senatorul se întoarce spre Alfred. Valetul, alarmat, îi face semn să se grăbească. Nu înțelege ce se petrece. Gregorian se repede spre plic, îl înhață, se întoarce și o pornește aproape alergând spre limuzină. Nu apucă să facă decât câțiva pași când o mașină cu farurile aprinse blochează ieșirea. Valetul vrea să se repeadă spre „Mercedes”, renunță, ridică pentru câteva secunde revolverul, apoi, dându-și seama de

inutilitatea gestului, îl aruncă și ridică brațele lent în aer. Este mașina poliției. Din ea sar în goană câțiva polițiști, care ne somează să ne predăm.

Răsuflu adânc. Afacerea s-a încheiat. Un epilog într-o dimineață de vară!

18

Când intru în clădirea „Asigurarea Românească”, portarul ridică două degete în semn de salut, apoi mă conduce cu privirea până la lift. Totul începe să fie ca mai înainte. După două săptămâni aici nu s-a schimbat nimic.

Lângă ascensor îmi dau seama că mă înșel. Ceva, totuși, s-a schimbat. Liftierul. E un puști de aproape cincisprezece ani, cu o figură necăjită și ochii urduroși, care mă privește speriat. Intru în cabină și-i spun că urc până la etajul cinci.

— Unde e celălalt? îl întreb în vreme ce închide, neîndemânatic, ușile.

Se întoarce spre mine cu un aer nedumerit.

— Ce-ați spus, domnule?!

— Unde-i Radu?!

— Radu?! A plecat, îmi răspunde, trăgându-și nasul. S-a angajat acum o săptămână la Clubul călăreților.

Nici că se putea mai bine, îmi spun, gândindu-mă la

clubul de lângă Hipodromul Băneasa. Echipa de aranjori ce roiește în jurul pistelor de alergări a primit întăriri. Mă întreb însă pentru cât timp? Fleții ca el cad primii, dacă izbucnește vreun scandal.

Ușa agenției este deschisă și dinăuntru răzbat vocile? a doi bărbați. Unul susține că nu mai are rost să aștepte, în schimb celalalt – îl recunosc pe Dan Comăneanu – se opune, insistând să mai rămână câteva minute. Aseară, spune el, când a vorbit cu mine la telefon, l-am asigurat că o să-mi fac apariția pe la ora 11,00. Are dreptate, asta e ora.

— În sfârșit, iată-l! exclamă ziaristul văzându-mă. Se fac prezentările. Companionul lui Dan, un bărbat cu o figură distinsă, cu tâmplele ușor încărunțite, îmi întinde mâna.

— Anghel Dănescu.

— Te asigur că este exact *persoana,* adaugă ziaristul zâmbind.

— Îmi pare bine că te cunosc, domnule Zătrescu, spune el arătându-și dinții albi de sub mustața de modă veche, cu vârfurile răsucite în sus. Domnul Comăneanu mi-a povestit multe despre dumneata.

Descui ușa și-i invit să între. Înăuntru este cald, iar în aer se simte izul acela particular al fumului de țigară, insinuat în tencuială, în mobilă, în covor.

În timp ce se așază deschid fereastra. Aerul cald

pătrunde în încăpere și, o dată cu el, și frământarea surdă a bulevardului, a orașului care macină implacabil încă o zi din existența oamenilor, prinși în capcana de beton și asfalt țesută în jurul lor.

Mă întorc, trag scaunul și mă așez.

— Acum, când ne cunoaștem, spun zâmbind. Cred că este important să aflu și alte amănunte despre afacerea Roger Caramzulea.

Da. Este de acord.

— Ca să înțelegi mai bine, o să-ți reamintesc câteva întâmplări petrecute cu șapte luni în urmă, începe alegându-și cu grijă cuvintele. Mai exact, povestea începe în urmă cu mai mulți ani, dar nu e cazul să despicăm acum firul în patru. Ceea ce te-ar interesa cu adevărat s-a petrecut în ultimele zile ale anului trecut. Bănuiești despre ce este vorba, nu? Îi fac semn să continue. Desigur, evenimentele la care se referă nu mai sunt de mult o noutate pentru nimeni. Ziarele ținuseră timp de o săptămână prima pagină ocupată cu amănunte șocante despre cele petrecute în seara de 29 decembrie pe peronul gării Sinaia. Primul-ministru I.G. Ducă fusese convocat în ziua aceea de rege la castelul Peleș. Întrevederea durase două ore, după care Ducă părăsise palatul însoțit de câțiva apropiați și revenise în gară pentru a lua trenul spre București. În timp ce se îndrepta împreună cu anturajul său spre vagonul

guvernamental – tocmai ieșise din clădire, nu făcuse decât câțiva pași –, a explodat o petardă fumigenă. S-a produs învălmășeală, garda, un nenorocit de agent de siguranță, nici nu a apucat să reacționeze, când primul-ministru a fost înșfăcat de umăr de un individ apărut ca din pământ. În clipa următoare au răsunat cinci împușcături. În panica creată, asasinul împreună cu alți doi complici s-au îndepărtat în goană, acoperindu-și retragerea cu focuri de armă. Unul din însoțitori s-a prăbușit rănit. Ducă fusese ucis pe loc.

— Pentru organizatorii atentatului, dacă vă mai amintiți, reacția opiniei publice românești a fost surprinzătoare. Partidele și oamenii politici și-au exprimat indignarea față de această crimă odioasă. Presa, în marea ei majoritate, și-a făcut datoria, prezentând știri despre desfășurarea anchetei celor trei asasini, membri ai Gărzii de Fier. Din păcate, după mai puțin de o lună ancheta a luat o turnură ciudată: cercetările penale au fost trecute în sarcina armatei, arestările au fost sistate, iar pistele ce duceau spre Garda de Fier și implicau anumite persoane pentru relațiile avute cu ea au fost blocate. În aceeași vreme, chestiunea a devenit tabu pentru presă, iar atenția opiniei publice a fost deturnată spre alte subiecte. În preajma procesului, mai exact cu câteva zile înaintea acestuia, ea a revenit pe tapet și a rămas cap de afiș timp

de două săptămâni cât a durat procesul. Au fost aduși în fața justiției, alături de asasini, alte patruzeci și șase de persoane acuzate de complot împotriva statului. Printre ei, generalul Zizi Cantacuzino, Corneliu Zelea Codreanu și alții. Acuzarea a fost făcută de comisarul special regal, generalul Petrovicescu.

Dan Comăneanu își drege vocea și intervine:

— După informațiile mele, generalul Petrovicescu nu se bucura în unele cercuri de credit moral. Cochetase cu legiunea, dar nu putea fi acuzat că flirtul său se transformase și într-un mare amor.

Anghel Dănescu clipește a încuviințare.

— În tot timpul procesului cei trei complici la omor, reia el, au susținut cu înverșunare că fapta ar fi fost o răzbunare pentru că Ducă desființase legiunea, dar cu tot atâta înverșunare au negat că cineva îi îndemnase la asta.

— Dar mărturiile făcute în instanță probau contrariul! exclam exprimându-mi nedumerirea.

— Desigur, îmi confirmă Anghel Dănescu, Cantacuzino îl amenințase pe Ducă într-o scrisoare că prin dizolvarea gărzii și-a semnat condamnarea la moarte. În afara de asta, există declarații că pregătirea asasinatului, s-a făcut în casa generalului. Tot aici s-a întâlnit, în câteva rânduri, Codreanu cu cei trei ucigași, deși „căpitanul” declarase că nu-i cunoaște.

— Atunci?! Era evident cine erau instigatorii la crimă: Codreanu și Cantacuzino.

— Da, dar pledoaria generalului Petrovicescu a avut o „mică” hibă, aici e clenciul! El a cerut doar condamnarea pe viață a celor trei asasini, în schimb soarta celorlalți, poate tot atât de vinovați, a lăsat-o pentru a fi hotărâtă de juriu.

— Dar baiul era că doi dintre membrii lui, generalii Dona și Filip, nutreau și ei simpatii legionare, intervine iar ziaristul.

— Desigur, dar nu asta era important fiindcă ei erau în minoritate și decizia lor nu putea să influențeze pe ceilalți membri ai juriului. Atunci a intervenit un personaj care a înclinat balanța în favoarea – lor. El a fost generalul Moruzzi. În momentul în care juriul s-a retras pentru deliberare, acesta i-a însoțit. Folosindu-se de calitatea de apropiat al regelui. Ce a vorbit cu judecătorii nu este greu de presupus, deoarece când a revenit în sală i s-a adresat lui Zizi Cantacuzino, spunând tare, ca să se audă: „Dragă Zizi, vei face Paștele acasă!” Și Cantacuzino a făcut Paștele acasă, fiindcă doar asasinii și-au primit pedeapsa meritată, închisoare pe viață. Ceilalți, achitați. După pronunțarea sentinței nu s-a mai vorbit despre cele întâmplate la 29 decembrie.

— Mda! Înțeleg, spun. Toată lumea mulțumită.

Legionarii că s-au răzbunat pentru desființarea organizației lor cu puțin timp înaintea alegerilor, Guță Tătărescu [18] că a preluat șefia guvernului în locul defunctului, justiția că nu a făcut o eroare judiciară, condamnând niște „nevinovați”.

Ziaristul mă aprobă zâmbind zeflemitor:

— Da! Vezi ce simplu pare totul?! Numai că au fost și oameni, întotdeauna se găsesc din ăștia, care și-au pus întrebări neplăcute din punctul de vedere al oficialităților. De ce ziarele din Germania și Italia au fost singurele din Europa care și-au manifestat satisfacția că Ducă, cunoscut pentru înclinațiile lui francofile, primise ceea ce merita din partea membrilor unei organizații pe care o „oropsise”? De ce în timpul procesului a fost acreditată ideea unei răzbunări personale, nu a unui asasinat politic? De ce? Pentru că o răzbunare personală este mai aproape de spiritul latin, pentru că o vendetta sună chiar romantic, pe când un asasinat politic prea aduce cu încrâncenarea anglo-saxonă, prea trebuie să scormonești ca să afli ce se ascunde în spatele lui!

Îl privesc pe prietenul meu, pe care am senzația că abia acum îl descopăr. Într-adevăr, este uns cu toate

---

[18] Gheorghe Tătărăscu (n. 2 noiembrie 1886, Târgu Jiu, România – d. 28 martie 1957, București, Republica Populară Română) a fost prim-ministru al României în perioada 1934–1937 și în perioada 1939–1940. Gheorghe Tătărăscu a deținut și alte portofolii ministeriale; a fost martor al acuzării în procesul lui Lucrețiu Pătrășcanu. Numele lui s-a ortografiat și Tătărescu în epocă.

alifiile.

— Înțeleg că tu și Caramzulea v-ați numărat printre aceia care și-au pus astfel de întrebări. Nu?!

— Ei... alții, tărăgănează el cuvintele, privind semnificativ spre Anghel Dănescu.

— Exact. Noi, cei de la Biroul 2, spune el.

Biroul 2, adică serviciul de contraspionaj al armatei. Sunt din ce în ce mai contrariat.

— Ce legătură aveați dumneavoastră cu afacerea asta?

— Cantacuzino este general.

— Da, dar unul care s-a retras de mult din activitate.

— Firește, numai că de o vreme fostul general Gheorghe Cantacuzino fusese văzut în mai multe rânduri în compania unor tineri ofițeri. Întâlniri de genul „bunicul cu nepoții”. În situația altuia, faptul ar fi trecut neobservat; în cazul lui însă, cum nu s-a străduit să-și ascundă simpatiile pentru cămășile verzi, lucrurile stăteau un pic altfel. Întrucât moșulică este o figură notorie datorită reputației de comandant dobândită în război, a decorării cu „Mihai Viteazul”, ce mai tura-vura, un tip pitoresc, dar abil totodată, care ar fi putut să câștige simpatizanți în rândurile corpului de cadre, cei de la contraspionaj au intrat în alertă, ținându-l sub strictă supraveghere...

— Forțând puțin, îl întrerup, bănuiesc cum au văzut

lucrurile oamenii dumneavoastră: ofițeri activi – generalul Cantacuzino – legionari – Berlin – Abwehr, într-un cuvânt o potențială filieră de spionaj.

— Nu exagerezi deloc, domnule Zătrescu. După arestarea asasinilor lui Ducă și identificarea lor, oamenii noștri au constatat că, deși nu erau militari, ei se găseau în evidența Biroului 2 de când fuseseră zăriți în câteva rânduri la o proprietate a generalului, undeva departe de București. Cine călca pe acolo era pus automat sub urmărire. Cei trei se bucurau de o atenție specială, deoarece agenții îi surprinseseră antrenându-se cu pistoalele la ținte atârnate prin copaci. Proprietatea era supravegheată cu strictețe. Așa că au mai intrat în urmărire și unele persoane importante, cum au fost generalul Moruzzi, senatorul Gregorian, Malaxa și alții. După asasinat, am raportat de urgență ce știam, inclusiv toată lista de vizitatori importanți, avansând totodată ideea că serviciile secrete germane sau italiene nu erau străine de cele întâmplate la Sinaia. După informațiile noastre, generalul fusese vizitat de mai multe ori de străini aflați în trecere prin țară și prin București. Eram în posesia unor date certe că acesta avea legături cu un serviciu străin de informații, care-și avea omul lui în țară.

— Și mai departe? întreb curios.

— Ce s-a întâmplat mai departe? Simplu. Am primit

ordin de sus să las baltă afacerea, fiindcă era de competența Serviciului Secret de Informații, care, de altfel, avea o acțiune în curs.

— Logic.

— Logic, dar fals.

—?!

— Mi s-a părut ciudat că până atunci S.S.I.[19]-ul nu informase despre asta. E adevărat că nu o fac întotdeauna, dar nu se putea să nu ne fi călcat pe picioare unii pe alții în vreme ce-i dădeam târcoale generalului. Așa că am cercetat discret sursele mele și am constatat că nici vorbă de așa ceva. În schimb, am descoperit că ordinul, cât se poate de real, venea de foarte de sus.

— Adică de unde?!

— Se pare că din anturajul regelui. Șeful Biroului 2 a avut o convorbire între patru ochi cu ministrul de război, care, am aflat ulterior, i-a spus să abandoneze cazul, fiindcă rațiuni de stat îi obligau să procedeze astfel. Ir. Pofida ordinelor și recomandărilor, am continuat să fac cu oamenii mei investigații. Am aflat că raportul Biroului 2 fusese înaintat cabinetului militar al

---

[19] Serviciul Secret de Informații (cel mai des Siguranța Statului/Siguranța) este denumirea sub care a funcționat serviciul secret din România până în 13 noiembrie 1940, după această perioadă denumirea veche este schimbată în Serviciul Special de Informații (S.S.I.).

regelui, dar că în drum căzuse sub ochii generalului Moruzzi. Întâmplător sau intenționat, asta nu pot ști. Sunt sigur însă că. Văzându-l a fost pur și simplu îngrozit. De ce? Fiindcă printre numele celor care îl vizitaseră cu asiduitate pe Zizi Cantacuzino, alături de Puiu Dumitrescu[20], secretarul particular al regelui, Gavrilă Marinescu[21], prefectul poliției Capitalei, generalul Dumitrescu, șeful jandarmeriei și tatăl lui Puiu Dumitrescu, senatorul Nicoară Gregorian și alții, se număra și propriul său nume. Toți, existau dovezi în acest sens, în relații mai mult sau mai puțin apropiate cu liderii Gărzii de Fier. De ce? Explicații ar fi destule. Unii au făcut-o din teamă, violența ucigașă a legionarilor îi înspăimântase pe mulți, alții din interes, urmărind să-și câștige o masă de manevră pentru lupta politică. Curând însă au intrat în panică. Măsurile luate împotriva gărzii, scoaterea ei în afara legii, precum și legea pentru apărarea ordinii în stat îi aruncau dintr-o dată într-o postură cât se poate de incomodă în cazul în care povestea ar fi devenit publică. Pentru a-și salva

---

[20] Puiu (Constantin) Dumitrescu a fost secretarul personal al regelui Carol al II. El îi tria corespondența și îi aranja întâlnirile.

[21] Gabriel Marinescu (adesea Gavrilă Marinescu, n. 7 noiembrie 1886, Tigveni – d. 27 noiembrie 1940, Jilava) a fost un general și om politic român, care a îndeplinit funcțiile de prefect al Poliției Capitalei (1930–1937), subsecretar de stat la ministerul de interne (1937), ministru de interne (1939) și ministru al ordinii publice (1939).

pielea, unii din ei, folosindu-se de influența pe care o aveau în diferite cercuri ale statului, au luat măsuri în consecință, chiar dacă ele afectau cercetările de contraspionaj. Au distrus unele dovezi incriminatorii, au rupt legăturile ce putea să-i acuze. Mai mult, ca să liniștească pe cei care cunoșteau cazul și ar fi putut să se întrebe de ce toate astea, i-au scos din joc pe Puiu Dumitrescu și pe generalul Dumitrescu, lăsând să planeze asupra lor bănuiala că fuseseră îndepărtați în legătură cu acest caz. În realitate, folosiseră prilejul pentru a-și regla unele conturi personale legate de lupta pentru întâietate în rândurile camarilei. Din păcate, interesul meu pentru acest caz a fost sesizat de cei de la S.S.I., care înfuriați că mă bag peste ei au raportat imediat celor mari.

— Totuși S.S.I.-ul nu putea ajunge la aceleași concluzii?

Anghel Dănescu îmi aruncă o privire întrebătoare: cum, chiar n-ai înțeles? doar este atât de simplu – citesc în ochii lui.

— Bineînțeles că nu mai putea ajunge la aceleași concluzii, fiindcă toate datele compromițătoare se „pierduseră” pe drumul dintre Biroul 2 și S.S.I., iar agenții puși să supravegheze casa lui Zizi Cantacuzino își făcuseră datoria până acum o lună când, din lipsă de dovezi, cercetarea fusese sistată.

Încerc să recapitulez.

— Bun! Totuși, care a fost rolul lui Roger Caramzulea în toată afacerea asta? Ce legătură avea el cu cercetările Biroului 2?

Dănescu ridică din umeri:

— Niciunul și niciuna, ca să răspund la ambele dumitale întrebări.

— Atunci?!

— Întâmplarea a făcut să descoperim că și el era unul dintre cei care au continuat să pună întrebări incomode. Ne-a interesat persoana lui mai ales că el găsise, pe cont propriu, răspunsul la unele din întrebările noastre. Și le găsise tocmai în preajma senatorului Nicoară Gregorian. Cum senatorul era pe lista mea neagră și cum eu eram scos din joc prin forța împrejurărilor am apucat cu ambele mâini șansa oferită și am încercat să-l contactez pe ziarist prin Dan Comăneanu. Puteam să rezolv afacerea de spionaj, să elimin unul de pe lista celor compromiși, ceea ce era mai mult decât speram. Celorlalți, cum e Moruzzi și compania, urma să le vină rândul să dea seama în lunile următoare. Trebuia doar să am răbdare.

— Și ce a spus Caramzulea?

— Lucrurile s-au potrivit al naibii de bine, intervine Dan Comăneanu. Într-o zi Roger m-a întrebat dacă îmi amintesc despre o discuție purtată cu câtva timp în

urmă în legătură cu eliberarea lui Codreanu. I-am mărturisit, că, într-adevăr, nu o uitasem. Atunci mi s-a confesat că pusese mâna pe un „pont” uluitor, care îi confirma bănuielile, dar, ca să poată duce acțiunea până la capăt, avea nevoie și de ajutorul meu. După părerea lui, lucrurile puteau să ia o turnură periculoasă, deoarece îi făcea impresia că de câteva zile era urmărit.

Prietenul meu se oprește, invitându-l pe Anghel Dănescu să continue.

— Când a dispărut, spune ofițerul, ne-am neliniștit. La sugestia lui, arată el spre ziarist, care te-a recomandat cu căldură, am hotărât să te angajăm. Ești de meserie, te puteai mișca în voie, fără să trezești bănuieli. Ne-am gândit că vechea lui ranchiună cu poliția părea credibilă ca să accepți cazul. Am avut dreptate, nu? îmi cere el confirmarea.

Nu-i răspund. Mă mulțumesc să aprob din cap. Tac câteva clipe să-mi adun gândurile.

Este evident că Roger Caramzulea putea dovedi că domnul senator se afla în conflict flagrant cu legea apărării ordinii în stat. Dezvăluirile făcute în paginile „Cronicii Bucureștiului” nu puteau avea decât o singură urmare, cercetarea penală. Era cert că legionarii, sprijiniți de germani, căutaseră să ocupe cât mai multe locuri în Parlament. Nicoară Gregorian fusese unul din principalii pioni în acest joc. Abwehr-ul și Gestapo-ul

puseseră umărul, din greu să-l urce pe piedestal pe domnul senator, deși între ele erau confruntări de interese, de prioritate.

— Și astfel ai aflat ceea ce se chinuiau cei de la S.S.I. Să afle, adică numele celor din rețea! exclamă Dănescu.

Zâmbesc. Îl întreb ce-au spus cei mari când au văzut că avusese dreptate să insiste în cazul cercetat de el.

— În orice caz, nu m-au chemat să-și ceară scuze, râde scurt. Am primit ordinul să reiau cercetările, cu recomandarea unei discreții maxime, fiindcă și contrainformațiile au interes să facă niște investigații amănunțite, așa că acum alerg să recuperez timpul pierdut, spune el ridicându-se.

Cei doi își iau rămas bun. Îi urmăresc cum se îndepărtează spre capătul culoarului. Revin în birou, întrebându-mă dacă n-ar fi mai bine să încui agenția și să agăț o tăbliță de clanță cu anunțul: „Plecat în vacanță”. Poate câteva zile la hotelul lui Morfi Papastavru de la Constanța. Ar fi o alegere bună. Am auzit că toamna este minunat, doar câțiva turiști, plaja pustie luminată de un soare blând și multă, multă liniște.

Ies și încui. Dinăuntru se aude soneria telefonului, dar nu mă mai întorc. Azi, domnilor, am închis prăvălia, poate mâine, dacă nu sunteți grăbiți, să vă ofer serviciile mele.

Înserarea mă prinde așezat într-un fotoliu tras în dreptul ferestrei larg deschise. Ascult radioul, care cântă în surdină și privesc ilustrata adusă la prânz de poștaș. Este trimisă din Cluj de Diana Manolescu. Câteva cuvinte banale, salutări sau cam așa ceva, așternute cu un scris citeț.

Soneria telefonului sfâșie tihna încăperii. Mă întind după receptor. Nu-mi răspunde nimeni. Așez receptorul în furcă și mă las din nou pe speteaza fotoliului. O boare de vânt călduț răscolește o clipă frunzele teiului din fața casei.

Nu știu câtă vreme va fi trecut așa, când din stradă se aud frânele unui automobil, urmate de zgomotul unei portiere trântite. Apoi mașina demarează. După un minut, soneria de la intrare zbârnâie scurt, de două ori.

Mă uit la ceas. Este aproape unsprezece noaptea. Oftez și mă ridic alene. O vizită la ora asta e întotdeauna plină de surprize. Toulouse, motanul persan al doamnei general Ionescu-Bengești, lenevește întins pe covor în mijlocul încăperii. Se ridică și, după ce se întinde, o ia înaintea mea, strecurându-se în lungul pereților.

Deschid. Am avut dreptate. O vizită la ora asta e întotdeauna plină de surprize. În fața mea, dreaptă, superbă, așa cum o țin minte de la ultima noastră întâlnire, stă Diana Manolescu. Lângă ea, jos, o valijoară

din piele neagră.

Motanul se strecoară afară și se oprește în dreptul ei, mieunând încetișor. Diana se apleacă, îl mângâie, apoi ridică ochii albaștri spre mine.

— Trenul a sosit acum o jumătate de oră. Am telefonat, dar suna ocupat, așa că am venit neanunțată. Mi-am spus că n-o să mă dai afară.

Zâmbetul se topește într-un tremur imperceptibil al buzelor. Se ridică în picioare și, uitându-se în ochii mei, adaugă cu o urmă de teamă în voce:

— Sau deranjez?

Clatin din cap, nu, nu deranjează, unele vizite sunt binevenite la orice oră din cele douăzeci și patru.

Deschid și mai larg ușa, ridic valijoara și-i fac loc să intre. Când trece pe lângă mine, învăluindu-mă în unda de parfum pe care o lasă în urmă, îmi țin o clipă respirația, de teamă ca visul să nu se destrame. Apoi trag adânc aer în piept și-mi spun că sunt cât se poate de treaz, iar visul nu e vis, ci pură, neașteptată, realitate.

-= sfârșit =-

Editura Militară

COLECTIA SFINX   COLECTIA SFINX   COLECTIA S

Preț de cîteva minute Dagmar von Hackenau privește cadavrul răsturnat în fotoliu, frîngîndu-și mîinile, cuprinsă de cea mai adîncă disperare... Într-un tîrziu, se întoarce spre oglindă, se privește îndelung, apoi pune pistolul în casetă și scoate fiola cu cianură...

ISBN 973-32-0156-1   Lei 23